

מדינת ישראל
משרדי הממשלה

משרד המשפטים
מ"מ

22

ד"ר, מ"מ

דעות על השר
משה דיין

1969-1974

מחלקת
ארכיון

מס. תיק מקורי, יוליס ל.מ.מ.
9-2-2-112

שם תיק: דעות על השר משה דיין
מזהה פיזי: ג-6490/27
מזהה פריט: 0002jh6
כתובת 2-107-10-1-3
תאריך הדפסה: 03/01/2017

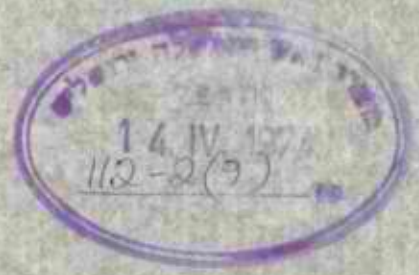
לכהי אלו צרה מאיכ.
~~אדוני~~ שקרתי!

בה מנהיג המנהיג המשיק לתמוך הפעילות
הממשלה של משה צ"ח, הקמ"ח, הרוצח של קטנו ופועלו
פאמרוקני - יתה כותל הדירה של צ"ח שצד
דאורן מופע הכונה תחילה קטנה של
קיסין - סוכת השתנות את התעלה של
צ"ח צבא מזרים קמחשת ים הכופנים.
זה מה שאתם קוראים "מתפל" הוא
למשלה, פשוט כמסמכותו, הדירה.
לכו מספיק של "יתפל" מתקידו.
עמו למען המשלה כהוגע ומרע.

אחד מפשוטו העם,

הצתק: משה צ"ח.

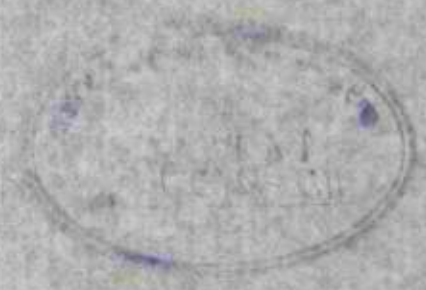
Handwritten text at the top left, possibly a name or title.

Handwritten text in the upper middle section, possibly a date or reference.

Main body of handwritten text, consisting of several lines of cursive script.

Handwritten text at the bottom right of the main section.

Handwritten text at the bottom left of the page.

Erev -
11-4-74

Dear Madam,
I would like to offer
2 suggestions for a Replacement
of Mr Moshe Dayan - I would
submit the names of two men -

- ① Mr Pinchas Koppel - lately
Inspector General of Police, &
 - ② Mr Sasson - lately Minister of
Police - I feel that only the
Police know about Security &
Safety of the Country & as
Mr Koppel was once the vizier
of the Mishna Gurkol - I feel
he's the ideal Man for the
Defence Minister's Post; or
perhaps the Present Minister of
Police - Shlomo Hillel would like
the job;
- Yours very sincerely
N. Trugash. J.E.N.

ISRAEL

Miss - N. Tragosha
EXPEDITEUR
Beit l-k Givat-Hamoreh
A FUL A

TIPS

P.S. - Needless to say -
I work for the
police - in Ajlun,
of course I am
all for them -
I have been in
Israel 12 yrs -
a I visit Jerusalem
each year - my next
visit is during next
month - Again -
Sincerely
N. Tragosha

ISRAELI LANDSCAPES
בניין הנוף

Mrs Golda Meir

Prime Ministers

Residence - Jerusalem
C 5

Jerusalem, 21 March 1974

112-2-9

Mr. J.P. Beauchamp
138 Lapointe Street
Drummondville, Que.

Dear Mr. Beauchamp,

I wish to thank you for your letter and enclosure to the Prime Minister. She read it with appreciation for your concern.

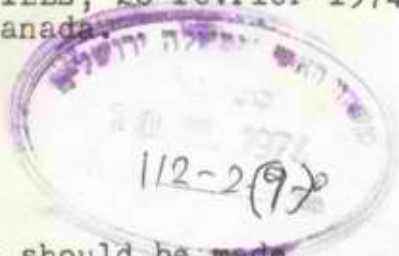
We are certain you are pleased to learn that Moshe Dayan has rejoined the Cabinet as our Minister of Defence.

With best wishes,

Sincerely yours,

(Mrs.) N. Bar-Moshe
Prime Minister's Bureau

DRUMMONDVILLE, 26 février 1974
Québec, Canada.

Hon. Golda Meir,

Every effort should be made
to have Moshe Dayan stay.

You are "GOD'S PEOPLE"
The eyes of the world are on you.
You have set many valiant examples.
May God be with you for many many
years to come.
My Best Regards,

J.P. Beauchamp
138 Lapointe St
Drummondville
Qué. - Canada J2C 1Y6

112-2(97) - 77	
2/3/74	תאריך:

THE UNIVERSITY OF TORONTO
LIBRARY

... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..

Meir demande à Dayan de rester

TEL AVIV (Reuter) — Le premier ministre désigné israélien, Mme Golda Meir, a demandé dimanche soir à M. Moshe Dayan de revenir sur sa décision de ne pas faire partie du gouvernement qu'elle est en train de constituer.

Mme Meir a effectué cette démarche lors d'une réunion du comité central du Parti travailliste, qui a entériné à une majorité écrasante sa décision de constituer un gouvernement minoritaire.

Prenant la parole devant les 600 membres du comité central de sa formation politique, Mme Meir a invité M. Dayan à conserver son poste, mettant en relief le fait que sa décision pourrait remettre en question l'unité du parti.

communautaires du sud-est-centre de Sherbrooke (SC "SOC") ainsi qu'avec l'association communautaire du Centre de Sherbrooke (ACTS).

Le Centre de la jeunesse porte physiquement trois efforts de rencontre: tout d'abord, le local de la rue Fédérale où se retrouvent des jeunes de 12 à 15 ans; ensuite, le local de la rue Alexandre Bégin aux jeunes de 15 à 18 ans; enfin, "La shed" c'est-à-dire une ferme située à Fleuryville et qui sert aussi bien de camps de fin de semaine pour les adolescents qu'à des rencontres de couples ou de familles du quartier.

Lorsque les animateurs du Centre de la rue Alexandre Bégin de "jeunes", il s'agit bien d'étudiants que de travailleurs. "Les premiers peuvent compter à certains moments sur les services aux jeunes alors que les jeunes travailleurs ne bénéficient d'aucune possibilité d'élargir leurs horizons", d'affirmer

mille.

Fait très important ne se sont mieux dans

Jusqu'à présent, les jeunes qui fréquentent le Centre ont opté pour les ateliers de travail du bois, de céramique, de peinture et la pratique de

Il va sans dire que la gamme d'activités n'a pas atteint les objectifs fixés et capté l'intérêt des jeunes. "Notre intervenant souligne Denis Vachon que dans une ligne d'intérêt véritable pour la vie et de relation avec les autres, parfois ferme avec

"Ces jeunes ont l'habitude de s'occuper de leur famille et de ce qu'ils font à l'école. Ils ne s'occupent plus ou moins de suivre le responsable de quelques-uns de ces adolescents pour leur besoin qu'ils éprouvent à communiquer avec les plus âgés et d'en recevoir la probante, l'amitié et aussi, l'amour".

ירושלים, כ' באדר תשל"ד
14 במרס 1974

112-2(9)

לכבוד
מר נחום בייך,
רחוב טרומפלדור 3,
קריית אוננו

מר בייך הנכבד,

הנני מאשר קבלת מכתבך מיום 4.3.74.
אנו נביא אותו לעיונה של ראש הממשלה.

ב ב ר כ ה,

אלי מזרחי
מנהל לשכת ראש הממשלה

נחום בייך
רח' טרומפלדור 3
קרית אונו
4.3.74

לכבוד
כבוד ראש הממשלה
הגב' גולדה מאיר
ירושלים

כבוד ראש הממשלה,

באחד הימים שמעתי ברדיו צעקות, הרגשתי שהרבה אנשים צועקים אבל לא ידעתי מהן הצעקות. מכיוון שאני אחרי 80 והשמיעה שלי לקויה, נודע לי אחר כך שיהודי בשם אשכנזי צעק "משה דיין תתפטר" והצעקות של המסמך החגברו. אני התחלתי להשוות את הצעקות לצעקות קורה לעדה עם הערב רב שצעקו בהתמטרות נגד משה רבנו ואהרון הכהן, ואלהים פתח את האדמה החתם ובלעם. ככה כתוב בחומש. אני שאלתי את עצמי שבזמן שקורה שהיה משבט ראובן ומשה ואהרון שהיו משבט לוי והיחה מחלוקת על הכהונה, אבל כאן אנחנו כל ישראל, כולם בני ישראל, אז למה ומדוע?

התחלתי לשאול אנשים ואז נאמר לי שמר אשכנזי מאשים את משה דיין שהוא אסם שישראל הפסידה את מלחמת יום הכפורים. אני שמעתי ברדיו מהנשיא שלנו, אפרים קציר שהוא אמר שאנחנו כולם אשמים. וכולם לא אשמים. אני הייתי אומר שמר אשכנזי התכוון שהמחלוקת הביאה להרבה קורבנות במלחמת יום הכפורים וזה נכון. אבל כל עם ישראל בארץ ישראל ובכל אחר ואתר וכל אנשי הממשלה, וראש הממשלה גולדה מאיר ומשה דיין שהוא שר הבטחון, אני בטוח שהפעם שלהם עדיין לא נרמא מרוב דאגות, שהמחיר הגדול ששלמנו במלחמת יום הכפורים, וביחוד גדול מכולם הפצע של ראש הממשלה גולדה מאיר א. מפני שהיא ראש הממשלה ב. מפני שהיא האידישע מאמא. אז למה ומדוע? הייתי שואל את מר אשכנזי אם זה לא הטא ועוול לבוא ולשפוך מלח על הפצעים שלהם. יש פסוק, הפסוק אומר שלא מנחמים איפוא שמחאבלים ועל אחת כמה וכמה לבוא ולשפוך מלח על הפצעים בודאי שלא.

אני חוזר עוד הפעם שהפעם הוא גדול, גדול מאד אבל הקרבנות שנפלו על קדוש השם שבגופם בדמם ובכשרם בנו מבצרים ומחסומים ולא נחנו לשונאים הפראיים לכבוש את ארץ ישראל ולהשמיד את עם ישראל. והפעם הגדול שישראל קיבלה נתן לצה"ל ולעם ישראל אומץ וכוח להדוף את השונא הפרוע ולרדוף אחריו על אדמתו לקהיר ולרמסק. ואני בטוח שפה היה לוקח לא ימים או רק שעות אחדות לגמור את המלחמה, אבל כאן באה רוסיה ימח שמה וזכרה, שכל העולם פוחד ממנה, והם רצו לאמריקאים עם איומים ודרשו להפסיק את המלחמה.

ככה היה גם בזמן נאצר שרוסיה עשתה שביחת נשק והעמידה בלילות טילים נגד מטוסים של צה"ל ועכשיו באה מלחמת יום הכפורים ורוסיה נהנה לערבים נשק כזה שמאז העולם עומד לא היה כמוהו, טילים נגד מטוסים שאפילו לא השתמשו בהם עדיין בווייטנאם, והנשק החדש הזה הוא ששבר את החיל האוויר של צה"ל, אוחו חיל אוויר שהפס את המקום הראשון בעולם. אבל בכל זאת צה"ל כבש את ירושלים וחברון עד לשומרון ומטבריה וכל הגליל, מבאר שבע עד אילת ומאילה ועד שארם אל שאח ועזה. ומעשה את כל מדבר סיני וזרק את המצרים מעבר לתעלה. ושטחים כאלה אי אפשר לכבוש בעד כסף, צריך לשלם רק מחיר של דם וקרבנות של צה"ל, לכן אני חושב שמשה דיין לא אסם. אשם משה רבנו שהביא את עם ישראל לכאן. הוא היה צריך להביא אותנו לסעודיה ולכווית וטריפולי, איפוא שיש נפט.

למרות שאנחנו עם קטן כמו טפח מים בין כל הימים בכל זאת כל העולם הללו ושיבחו את צה"ל שמשה דיין היה שר הבטחון שלו. ראוי להגיד לו "כל הכבוד - למשה". הוא לימד, מאז מלחמת העצמאות, את הערבים לפחד מהיהודים. הערבים גם אהבו את משה דיין - "אהבת ערבי", קראו לו "חוגגה מוסה". הוא לימד

1940-1941
1942-1943
1944-1945
1946-1947

1948-1949
1950-1951
1952-1953
1954-1955

1956-1957

The first part of the report deals with the general situation in the country during the period 1940-1941. It is a very interesting and detailed account of the political and economic conditions of the time. The author has done a great deal of research and has gathered a wealth of material which is presented in a clear and concise manner. The report is a valuable contribution to the history of the country and is well worth reading.

The second part of the report deals with the period 1942-1943. It is a very interesting and detailed account of the political and economic conditions of the time. The author has done a great deal of research and has gathered a wealth of material which is presented in a clear and concise manner. The report is a valuable contribution to the history of the country and is well worth reading.

The third part of the report deals with the period 1944-1945. It is a very interesting and detailed account of the political and economic conditions of the time. The author has done a great deal of research and has gathered a wealth of material which is presented in a clear and concise manner. The report is a valuable contribution to the history of the country and is well worth reading.

The fourth part of the report deals with the period 1946-1947. It is a very interesting and detailed account of the political and economic conditions of the time. The author has done a great deal of research and has gathered a wealth of material which is presented in a clear and concise manner. The report is a valuable contribution to the history of the country and is well worth reading.

The fifth part of the report deals with the period 1948-1949. It is a very interesting and detailed account of the political and economic conditions of the time. The author has done a great deal of research and has gathered a wealth of material which is presented in a clear and concise manner. The report is a valuable contribution to the history of the country and is well worth reading.

אח נאצר, אם לשוט בהעלה אז גם ישראל, ואם ישראל לא אז גם הוא לא וככה זה היה. הוא יודע את ההתנהגות של הערבים והאיומים שלהם ואם השקרנות שלהם למרות שאני אף פעם לא ראיתי את משה דיין (חוץ מהמונח) מאז שבאהי ארצה ב-1925. בכל זאת אני מכיר אותו היטב. מקובל בעולם שכל מדינה צריכה לשלוח מרגלים למדינה שגובלת איתה. גם משה רבנו שלח מרגלים ליריחו. אבל משה דיין לא צריך לשלוח מרגלים, משום שהוא מכיר את הערבים. אני בטוח שבהסטוריה העולמית ידברו על כשרונותיו.

אני חוזר למר אשכנזי ולאנשים כמוהו שלא עשו את חשבון הנפש וצעקו "משה התפטר". עם התנהגות כזאת אנחנו מתקרבים לזמן בית המקדש הראשון שנחרב בגלל אנשים "קמצא בקמצא". אנשים קנאים רבו בעד כבוד והתפלגו וברחו לשומרונים שהם היו הערבים. ואחר כך הרומאים כבשו את ארץ ישראל והמלך נתן ליהודים לחיות והם שלמו מסים. אז היו יהודים מלשינים ובאו ואמרו למלך שהיהודים בוגדים בו. המלך ענה: לא נכון, הם לא בוגדים. אז אמרו למלך: אנחנו נוכיח לך שהם בוגדים במלך. אז המלך אמר חוכיחו: אמרו לו: הגסה ותשלח חזיר שהם יקריבו אותו לקרבן על המזבח, כמובן שהיהודים לא רצו להקריב קרבן זה על המזבח אז הוא החריב את ארץ ישראל וכל האנשים, גם אלה שהילשינו, נהרגו על משפחותיהם, זקניהם וטפיהם. כתוב בהפילת שחרית "ולמלשינים אל תהיה תקוה" האם מר אשכנזי מוכן לקבל את התפקיד של משה דיין ואם מר אשכנזי מסוגל ואם יש לו מכירים הרוצים ומסוגלים לקבל את המקום של דיין? סוף כל סוף יבוא פעם זמן שמשה יגיע לגיל פנסיה, כמו הנשיא שזר, אני חושב שהרבה אזרחים טובים גם כן חושבים שפעם יהיה נחוצ שמשא יבא לפנסיה אבל לא בצורה כזאת - "משה התפטר"!!!. אלא שיבוא הזמן הזה, יבחרו בן אדם אחר, כמו שבחרו את משה דיין, ולא בשיטה של לכת לשוק ולאסוף הרבה "פנתרים שחורים" וקצת הרבה חוטפי אנרנקים, ושוודדי תחנות בנזין וקצת הרבהפורצי בנקים לאור היום המבקשים באופן ג'נטלמני מכל הקהל, בבקשה לא לזוז כאן שוד. וקצת מוכרס כרטיסים בשוק שחור שירו יריוה והרגו בן אדם אחד וזה קרה לפני כמה שנים. פני מחחיל לשאול את עצמי מה קרה כאן?

אולי אנחנו בישראל צריכים להתפלל לאלוהים שישמור אותנו מאנשים כאלה, כל יום יקום יהודי ויביא אנשים כאלה מן השוק וכל פטריוט יצעק ויקרא את השלם פלוני בן פלוני - תתפטר!!! וככה כל יום יגדלו פטריוטים אחרים ויצעקו באופן ג'נטלמני על שר אחר, שהעם בחר אותו, ויבקשו ממנו להתפטר. אני חושב שאנחנו צריכים להתפלל לאלהים שישמור אותנו מפטריוטים אלה ומהשונאים הערבים אנחנו נשמר לבד. ומהפכנים אלה קוראים להתנהגות כזאת - עשיה לשם שמים. ככה אצלנו בקרית אונו, הוציאו בלילה אחד ארון קודש עם התורה וזרקו על הרצפה, גם כן לשם שמים.

ובסוף אני אומר לשר הבטחון שלנו שכתוב על משה רבנו שעוד לא קם נביא כמו משה, והיה מצווה להגיד על משה דיין שר הבטחון שלא קם שר בטחון כזה כמו משה דיין.

חמיד היו קרבנות, אני לא רוצה לדבר על קורבנות מאז ימי המכבים, אני אדבר על הקורבנות של מאורעות 1921. שהרגו את הסופר ברנר ביפו (עכשיו יש רחוב על שמו), על הקרבנות של משפחה אהרונון, על קורבנות בזמנו של טרומפלדור, מאורעות חברון (אני הייתי כבר בארץ בשנת 1927). במאורעות 1933 נהרג חבר שלי, מהעירייה שלי, אהרון בן שלמה השוחט מפלוטניצי על יד פינסק, שקראו לו ר' אהרון ע"ש ר' אהרל"ה דער קרלינער. והאופה שהביא בלילה לחם לפרברי תל-אביב לשכונת הרכבה, ומיפו עד ירושלים, כל הדרך, רמלה ולוד, במאורעות נהרגו יהודים. בגבעת הרצל, חלמיד ב"ס מקוה ישראל נהרג וחברי ההגנה שלחמו בשוק הכרמל ברח' הירקון כשכדורים עפו בגג שלי בצריף שהיה ברח' הירקון פנת גורדון. והבחור שהילך לטייל עם החברה שלו מעבר לירקון, אפוא שעכשיו תהנת רידינג והערכים הרגו את שניהם, לא עם נשק אלא עם טוריות. וסבא אברהם שפירא מפ"ת וחיים ליבוביץ שהם היו שניהם חברים נאמנים לדיזינגוף והם כולם זכרונם לכרכה לא ישנו ולא נחו ומצאו את הבורות שבהם נקברו וגם את הערבים. ובשבע טחנות, רחוק מת"א, היה בית קפה, נכנסו ערבים בלילה והרגו את בעל בית הקפה - אבל חברי ההגנה, שבתוכם היה יצחק ליבוביץ, למרות שהיה ינוקא והאחרים היו מבוגרים ממנו, הוא היה המנהיג שלהם ועושים לפי הוראותיו, כפי שהפסוק אומר: שמעו אבות סימן לבנים. (אני הייתי שכן של משפחה ליבוביץ ואני מכיר אותם עוד כשהייתי להם בית הרושת של שמן שעכשיו קוראים לו "עץ הזית", ואז זה היה ברח' טרומפלדור מול שערי בית הקברות) וראיתי את הציוד שלהם שכלל פליירים, פטישים ומסמרים וחוטי ברזל לקשירה, והם לא נחו ולא ישנו, חפשו ומצאו מיהם הערבים שרצחו, נכנסו והוציאו אותו מהבית בלילה, רק אותו (אח משפחתו לא) והרגו אותו על יד הדלת שלו. זו הייתה נקמה, קרבן בעד קרבן. אבל כל הקרבנות של כל השנים, לרוצחים לא נשפך אף טיפה דם. אבל כאן במלחמת יום הכפורים שנחנו את הדם לכל המחנות יש לנו צה"ל ששילם בעד כל קרבן אלפים.

בכבוד רב,

נחום בין

ירושלים, י"ט באדר תשל"ד
13 במרץ 1974

112-2(19)

לכבוד
מר שלמה קומינסקי,
מרכז קליטה ב'
ד י ט ו נ ה

מר קומינסקי הנכבד,

הנני מאשרת בתודה קבלת טכחבר אל
ראש הממשלה. אנו נביא את הטכחב לעיונה.

ב ב ר כ ה,

דבורה ברגמן

מספר 40/15
מספר 112-2(10)
מספר 228/115

להחזיר

ל- משרד ראש הממשלה

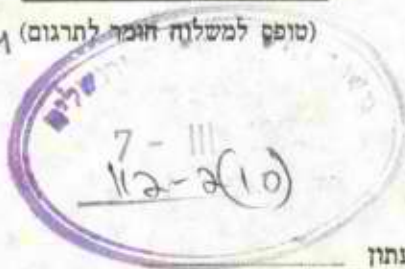
מספר סדורי 4390

(טופס למשלוח חומר לתרגום)

גשלה לתרגום בתאריך: 9.3.74

מספר התיק הכללי: 215/7

מספר התיק האישי:

אל: הצנזור מחוז ירושלים

מאת: לשכת ראש הממשלה

סוג החומר: מכתב / מברק / חוברת / עתון

שם הכותב באותיות דפוס עבריות:

שם פרטי

שם המשפחה

השפה: רוסית

הארץ: מרכז קליטה

שם השולח לתרגום: 115

חתימה: 115

לשימוש המתרגם

1) נא לכתוב בכתב ברור ולהחזיר עם המקור.

2) נא לתקן או להוסיף הפרטים בעברית.

שם הכותב באותיות דפוס לטיניות:

שם פרטי

שם משפחה

הכתובת באותיות דפוס לטיניות:

שם הכותב באותיות דפוס עבריות:

קופינסקי שלמה

שם פרטי

שם משפחה

מרכז קליטה "ב"

הכתובת בעברית:

דימונה

תאריך המכתב המתורגם:

רוסית

השפה:

הגדרון:

תמצית / תוכן: אני עולה חדש בארץ, רק חודשיים. קשה לקרוא בעתונים שיש לנו אנדרלפוסיה

פוליטיה בחקופה קשה כל כך. אנו צריכים להיות מאוחדים, ברוסיה היהודים בכל

האמצעים מנסים להוכיח את אחדותם. שמענו שם הרבה רדיו ואני מתאר לעצמי איך האנשים

נדהמים מהתנהגותו של מושי אשכנזי. הוא, אולי קצין טוב, אבל אף אחד לא נהן

לו רשות לפעול לעזרתם של יהודים. אני חושב שהוא קרייריסט. צצחנו במלחמה ובלי

קורבנות אין מלחמה. אני מבקש ממך כאזרח פשוט של המדינה, העשי הכל, שמשה דיין

ישאר שר הבטחון. אנשים בגולה מאמנים בו. זה חובתך לעם. למען האחדות של עם

יהודי בגולה, אני פונה אליך.

חתימה

חתימה

שם המתרגם

תאריך

Handwritten notes and a small diagram at the top left of the page.

Printed text at the top right, including a date and possibly a page number.

Main body of printed text, appearing to be a list or series of entries.

Section header in the middle of the page.

Text block following the section header, containing several lines of printed text.

Text block at the bottom of the page, possibly a concluding paragraph or a separate section.

קוֹפּיִנסקי שלמה

פּרָכז קליטה " ב "

דימונה

רוסיה

אני עולה חדש בארץ, רק חודשיים. קשה לקרוא בעתונים שיש לנו אנדרלמוסיה
פוליטית בחקופה קשה כל כך. אנו צריכים להיות מאוחדים, ברוסיה היהודים בכל
האמצעים מנסים להוכיח את אחדותם. שמענו שם הרבה רדיו ואני פתאם לעצמי איך האנשים
נדהמים מהתנהגותו של פוטי אשכנזי. הוא, אולי קצין טוב, אבל אף אחד לא נתן
לו רשות לפעול לעזרתם של יהודים. אני חושב שהוא קרייריסט. פצהנו במלחמה ובלי
קורבנות אין מלחמה. אני מבקש ממך כאזרח פשוט של המדינה, תעשי הכל, שמשה ריין
ישאר שר הבטחון. אנשים בגולה מאמינים בו. זה הובתך לעם. למען האחדות של עם
יהודי בגולה, אני מונה אליך.

ד'מז
'ק" זכור זכור
זכור זכור

ר' זכור זכור
זכור זכור

Дорогая госпожа
Золда Меир

Я только что приехал только 2 месяца
Я пока слабо разбираюсь в политической
ситуацией на сегодняшний день. К сожалению
очень тяжело читать газеты, где у нас
происходит такое политическое неразбериха
в такой тяжелой момент, где мы
должны быть сплоченными находимся
люди которые свои личные и партийные
дела ставят выше государственных.
Мы не понимаем как тяжело нам
было в России зубами доказать что
мы едины, и еще вести борьбу с
предателем нашего народа и его газете
Вильнера. Мы часто слушали радио
и я очень понимаю что они там
все возмущенный поступком какого
Мети Анкенози. Может быть он
хороший офицер, но никто ему не
дал права играть на руку врагам

нашего народа, а их то у нас
 хватает. Я считаю что он
 Карьерист с большой буквы. Садит
 дорогой Моти вас сейчас бы
 сделал генералом. Войну то
 мы выиграли, а без жертв нет
 войны, если даже мы ее
 напали. А мы войну не имели
 права начинать. А Армии Эгипта
 и Сирии спасли от разгрома
 Косбилим. Уважаемая госпожа
 Меир, я прошу как простой
 гражданин нашей страны ~~что~~
 используйте все ваше влияние
 чтобы Моше Давид остался
 министром Обороны. Люди в
 диаспоре вам и ему верить.
 В конце концов Тито ваш
 долг перед нашим народом.
 Я не имею денег чтобы ехать
 в Кнесет устраивать демонстрации

но я пишу господину Моти Ашкенази
 опомнитесь не играйте на руку
 нашим врагам. Во имя большинства
 еврейского народа в диаспоре
 обращаюсь к вам. Прекратите
 недостойную игру.
 Извините за литературный стиль.

Если можно опубликовать в газете
 я не возражаю

с глубоким уважением

б/солдат Чехословацкой Армии
 б/офицер Советской Армии в запасе
 участник войн 1939-40
 1941-1945г.

Купински Шлеме

ירושלים, יא' באדר תשל"ד
5 במרץ 1974

112-2(9)

אל: החברה הממשלתית למדליות ולמטבעות

דצ"ב לכל טיפול שהמצאו לנכון העתק
מכתב שקיבלה ראש הממשלה ממר ברוך בן
יעקב, מפתח-תקוה.

ב ב ר כ ה,

אלי מזרחי
מנהל לשכת ראש הממשלה

ירושלים, י"ב באדר תשל"ד
4 במרץ 1974

112-2-(9)

לכבוד
מר ברוך בן-יעקב,
דחוב העליה ששניה 2,
פתח-תקנה

מר בן-יעקב הנכבד,

הנני מאשר קבלת מכתבך מיום 1.3.74.
הוא יובא לעיונה של ראש הממשלה.

ב ב ר כ ה,

אלי מזרחי
מנהל לשכת ראש הממשלה

מאת: בן-יעקב ברנר,
דחוב העליה השנייה מס 2,
פתח-תקוה.

1.3.1974

לכבוד
ראש הממשלה
ירושלים.

ג.ג.נ.

אני מרשה לעצמי לפנות אליך ולבקשך בכל לשון של בקשה לנקוט בצעדים החוקתיים הדרושים לפיהם יוענק למר משה דיין חוואר של "מ א ר א ל" לאות הערכה וחיבה למסירותו האפילה, לדרכו האמינה ולשיטותיו בהן ניהל את המלחמה הנוראה אשר התסיימה בנצחוננו הכביר והמפואר של צה"ל, נצחון אשר עוד ייזכר לדורות ולקחיו יילמדו בבתי-הספר הצבאיים הגבוהים בכל אתר ואחר.

דומה כי זו הפעם הראשונה שאיש-צבא יהודי ייקבל חוואר גבוה כזה והדבר ינסוך אמונה ובטחון בשר הבטחון הישראלי ויסוכך על בית-ישראל באשר הוא סוכה של גאווה, תהודה והדר. רק צבא יהודי יוכל להרשות לעצמו להעמיד בראשו איש מחכנן בעל אומץ בלתי-רגיל, אמיץ, שאינו כפוף לדוקטרינה מאובנת והיכול לסנוח את דעתו בהתאם לשנוי הנסיבות וינביל את צבאו ואת עמו לנצחון הגדול ביותר שידע האדם בהיסטוריה שלו, מזמני המכבים.

בן אבקש להנציח את החהילה שזכינו בה עקב מלחמת יום-הכיפורים ע"י הטבעת מדליה ממלכתיה שעל אחד מצדדיה מופיע שופר תוף כדי תקיעה ואילו בן הצד השני נשר המחזיק ברגליו שנק בן-זמננו.

בסוחני כי כבודו יעודד את ההצעות שהעלאתי לעיל בזאת שדרכי מחשבתי תאומצנה על ידי המדינה כפי שבאו לידי בטוי במכתבי זה ואני מצפה לתשובה מהירה וחיובית.

בכל הכבוד ובהוקרה,

בן-יעקב ברנר.

ירושלים, ו' באדר תשל"ד
28 פברואר 1974

112-2(10)

112-2-9

לכבוד
מר יהודה הררי,
אבל מר שמחה קלמפנר,
רחוב עמק יזרעאל 77,
הל-אביב

מר הררי הנכבד,

הנני מאשר קבלת פכתבך מיום 26.2.74.
אנו נביא אחרו ואת המצורף אליו לעיונה
של ראש הממשלה.

ב ב ר כ ה,

אלי מזרחי
מנהל לשכת ראש הממשלה

א י ג ר ח ל ק ו ר א

אין צורך להכביר במילים ולספר מי הוא מטה דיין, אך לרבים דואב הלב וחזרה
סחוא גבוה מסכמו ומעלה מאחרים ורבים הם המתיימרים לפגוע בתדמיתו ולגמד את דמותו.

אם נעלעל בעתונות של השנים האחרונות, נגלה טעמים רבות ניסו כבר להטיל
בו דופי וצל כבד והדבר לא נעטה בהיסח הדעת וידוע מי הוא כהן המוסר הגדול שידו
בוחסת בקדירה ומוטכת בחוטים. אך מטה דיין האדם הנעלה ובעל המידות התרומיות, הידוע
כאחד מן החברה, שאיטיותו סחבה המיד רבים ורבים נטבו בקסמו, וטהקדיט את כל חייו
ומרצו לעם ולבטחוננו ואטר בימים הסרופים של תחילת המלחמה כאשר היו כולם אובדי
עצות וראט, הוא היה היחידי שהכריז קבל עם ועדה טהלווחם היטראלי איננו מוג לב
והמונח יהודי כבטה אינו נכון. וידוע שבמלחמת העצמאות תלו המצרים את קולר תבוטתם
בצואר המלך פארוק ואנטי פמליתו בטל השחיתות וההסתאבות סטררה בחצרו. ובמלחמת
סיני הם היצדיקו את כטלונם בטענה סזו היתה קנוניה ומלחמה מטוחפת וטהצי הצרפתי
וחיל התעופה טלהם בווננו על ת"א במטריה אוירית. ורק במלחמת סטת הימים, הם למדו
להוקיר ולכבד את כוחו של צה"ל, אך מאידך הם גם טענו טחם לא היו מוכנים מספיק וכו".

אף היום בחו"ל כולם מדברים וממטילים את מלחמת יום הכיפורים לגנב טכנס
עם גריזן בידו באיטון לילה לדירה ומניפן בחזקה על ראטו של האדם חיסף ואע"כ הלה
מתעורר, מוציא ממנו את הגריזן הולם בפורץ וממיתו.

כן רבות אינכם יודעים באיזה ממדים העלה נצחון מלחמת יום הכיפורים את
קנינו פעיני הגויים. היום הערבים יודעים בלי טום ספך טהם לא מסובליט בטום פנים
ואופן לנצח את יטראל ולהטמידה. מטה דיין גם אמר ביום הטליטי של המלחמה טהוא לא
היה רוצה להיות מחר פערב בטעה זו בנעליהם של החיילים המצריים טצלחו את התעלה.

והנה למרות כל זאת מהין העתונאי הצרפתי אייק רולו מלטונט, לכתוב טמטח
דיין איבד את עטחונותיו בעת הופעתו במסיבת העתונאים. אך מעיון וקריאה חוזרת
בפרוטוקול מתברר טהוא לא רק טלא נפל ברוחו ונטבר, אלא עוד צעד באון מאוטט וזקוף
ראט ודבר אל עורכי העתונים בניחוחת ובנועם בדרכו.

כן יקירי! במלחמה זו ובקודמותיה נוכחנו המיד טלפנינו ניצב לא רק איט חוטיח
ורב עלילות, אלא אדם עם ראט הצופה קדימה ורואה את הנולד. אדם טחונן בעצבי עטת. ואבן
זה נכון! מטה דיין נמנה על האריאלים טמביטים אל מול המות ולא נרתעים. ולא רבים מבני
דורנו קורצו מחוסר כזה. ורק אדם מסוגו יכול ומסוגל כיום להאציל מאיטיותו וחחו על העם
ובאדם כזה אסור לפגוע ולתכוע טיעזוב את הנזירה והטולחן. ואני מאמין שכל אלו טחוננו
בחוט אחריות ציבורית, יקומו ויעמדו בפרץ לימינו ועל העט מוטל לגלות מי הם היסודות
האפלים ועל כולם לדעת טלא אלמן יטראל ומטה דיין לא יהיה קורבנה של עלילה. אסור
להתעלם מכך טמטה דיין הוא הל"ו היטר וכמעט היחידי ובעל הכיטורים הביטחוניים ביותר
טעם יטראל ידע מעודו.

MEMORANDUM FOR THE RECORD

On 10/10/55, the following information was received from the [illegible] office:

[Illegible typed text paragraph]

[Illegible typed text paragraph]

[Illegible typed text paragraph]

[Illegible typed text paragraph]

[Illegible typed text paragraph]

[Illegible typed text paragraph]

טמעי טמוטי אטכנזי היה ממונה על מעוז טלא נפל אז מה רבותא בכך? בדור שלנו היו הרבה גיבורים ומאידך ידוע גם שבדור שלנו נעשו הרבה מטגים ואירעו הרבה מחדלים, אבל אף אחד מהם לא קרא גבר ופחה במלחמה יחיד מסוגו. קיימת ועדת אגרנט ורק היא החליט ותקבע ועד אז איננו זקוקים לדון קיטוטים הנלחמים בטחנות רוח. עם ישראל ניצב כיום מול נחשולי מיט אדיריט הפורצים סכרים ומאיימים לגרוף ולכלות הכל בדרכט וזאת בגלל הפיצול והפילוג שהפך לחלק אינטרגלי של חיינו. וכיום מוטלת עלינו החובה להתלכד ביחד כי כוחנו באיחודנו. ידוע גם שלא הצוות הרפואי עזר למסתיל הלבבות כריסטיאן ברגנד נכנס להיסטוריה את הדף המזהיר בהיסטוריה כתב זה טנטל בידו את (איזמל וניחה. כך זה גם היה במלחמת ש"ת הימים. הרמטכ"ל יצחק רבין הכין את צה"ל, אך את הבצוע המוצלח ואת פירות הנצחון המזהירים הביא בכנפיו מטה דייך! הוא אטר תמרן את הגייסות והחליט על המהלכים וקבע מה קודם למה, היכן לתקוף ומתי וצור העולמים היה המיד עמו. וגם הפעם כולס אמרו בחו"ל - הוא עשה זאת טוב. זאת עלינו לזכור ובל נזלזל באדם מסוגו.

מטה דייך גם היה זה שחבט כל העת לסגה 50 ק"מ מהתעלה! הוא נימק זאת טלעמוד טס זה כאילו לדרוף עם עקב הנעל על צואר מצרים והוא גם היה זה שצידד בהחזרת יוקרה ושצריך לתת למצרים לדבר מעמדות כוח ורק אז אולי יבוא השלום המיוחל. עתה איננו יודעים אם בעקבות הפרדת הכוחות יבוא גם השלום ויתכן שאולי גם נחזור לסטאטוס קוו הקודם של לא מלחמה ולא שלום, אך אין צל טל טעק טגט המצרים מעונינים כמונו בחיץ ובאיזור מפורז שיחנו בו חיילי או"ם ויתכן גם טאם הם יטקמו את הערים ההרוסות ויפתחו את התעלה לטיט אז יט להניח טהם יהססו רבות בטרט טיחליטו על פתחית מלחמה מחדט. ובוזה דיינו!!!

נמאס כבר לטמוע את הפזמון שאחרון היוצאים יכבה את האור. לא נרטה טמדינתנו היקרה שהוקמה בדם עטות אלפי גיבורים שטבוק חיים לכל חי. מיטהו כבר כתב פעם שהמצפון חדל להיות המצפון ומוטלת עלינו החובה לגלות מי עומד לאחורי מוטי אטכנזי ומי הוא זה שנותן לו גיבוי ואם הוא באמת ראוי לדמות טל לוחט למען טוהר המידות. היוזמה החפוזת טלו להנמיך את קומתו טל מטה דייך לא תצליח בידו והיא לא תוסיף לו כבוד ויוקרה, כנחאה דהוא בעל חוט ריה מסחרי מפותח והוא תפס את האפשרויות הגנוזות במצב החוהו ובוהו טטורר היום במדינה וחוא עלה על הגל ומתכוון לנצל את המצב לתועלתו הפרטית. אך העם על כל חוגיו יודע טכל מעטיו ודבריו הם טילופי עובדות ואטמות טוא והוא לא ירטה דברי נאצה והתנכלות איטית כיוון ומרננים ברחוב טהוא מכטייר המודרך בידי קומץ טל אנטי מוקד טבבאטות מאיר פעיל ומרעיו קטני הקומה וחסרי האמונה המנסים לדוג במים עכורים וטלא רואים בעין יפה את פיעלותו הענפה והמבורכת טל טר הבטחון מטה דייך, אף כי הם לא מעיזים לבטא את זה בגליו מטאת האהדה הרבה שהרחוב רוחט לו וטלף זכה מצד כל טדרות העם ואפטר להסביר את מניעיהם בק"ן טעמים ודי לחכימא ברמיזא היות והעם והאדם הקטן ברחוב יודע את האמת טזה לא כצעקתם והוא לא ירטה לינץ וטיטות פסולות. עליהם לדעת טיט דין ודיין וטלא כל קל אבר מגביה עוף.

יהדות חרבה ועמיתים טאיכפת להם...

אנא במטותא טמך קרא ומסור הלאה!!!

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Second block of faint, illegible text, appearing as a separate paragraph.

Third block of faint, illegible text, occupying the middle section of the page.

Final block of faint, illegible text at the bottom of the page, possibly a signature or footer.

אחרי מלחמת ששת הימים גרסו רבים שהשיר "רבין מחכה לבאצר" היה בעוכרינו ולא טוב עשינו שישבנו בחיבוק ידיים ובאפס מעשה ושלא ביצלנו את האוירה הנוחה של הידברות ששררה כביכול אז. ואי הושטת היד לשלום אז, הציגה אותנו בעיני הגויים באור של כובשים ושחצנים וכולם האמינו בכל ליבם שמגמתנו היא לבשל באמת מאדמתם את הערבים המסכנים והנבערים מדעת. וטבעי שהלך רוח זה בקלט אפילו בראשי המנהיגים הערבים המתונים ביותר ונטע בהם חיל ואימה בהאמינם בכל ליבם שעייבונו, אכן בשואות לעוד סיפוחים ולעוד התפשטויות והם החלו להתלכד ולראות בנו אויב מספר אחד שלהם ואפילו גם רבים מאוהדינו נגרפו ונדבקו באמונה מזיקה זו ומשכו את ידיהם מאתנו וראו בערבים את ה-"אנדר דוג" המוכה. כן גם טענו רבים שאנו משמשים מכשיר בידי האימפריאליסטים במאבק הבין גושי ושאונו מהוים צד בסיכסוך שבין ברית המועצות למערב וניסוקס היה שהאמריקאים אינם מעוניינים בפתיחת תעלת סואץ, כדי לא להקל על הצי הרוסי להכנס ולהתמקם במימי האוקיינוס מחשש שמא ואניותיהם המהוים מאגור אדיר של נשק ישמשו כקרב קפיצה להעברת כלי ירייה ותחמושת למוקדי כח שיציידו בהם את ילידי המקום הנחשלים ויגרמו לתסיסה ואי שקט שיערערו וישבתו את השלווה והסדר באיזור. בו בעת שעכשיו אנוסים הרוסים לשלוח לשם נשק רק דרך מנגוריה ושבילי הוצו-מין העקלקליים והסבוכים או לעשות קפנדריה ודרך ארוכה סביב כף התקוה הטובה. וידוע לכל בדברירב שכל הזעזועים וההתקוממויות שפוקדים את העולם מקורם ברוסיה, שמטרתה היא לזרוע פירוד ומבוכה בין כל העמים שוחרי החופש.

והנה בוכחנו לשמחת כולם שעם הפרדת הכוחות שבאה בעקבות מלחמת יום הכיפורים השתנה גם המצב הנואל הזה ולגירסה הזו שיש לנו חלק ונחלה במלחמה הקרה אין יותר שחר ואחידה. ועתה עם בסיגתנו מאפריקה אפשרנו להם לפתוח את התעלה. והיום תקנו את המעוות ואנו מגלים יוזמה הפוכה ואנו שוב מתחילים לקבל תדמית של אנשים שוחרי שלום המגלים בכובות לדו קיום. ורבים רואים בנו מחדש, עם שרוצה לסגת ולהחזיר אדמות כבושות, אך בד בבד גם להבטיח לעצמנו גבולות בטוחים ומוכרים. וזה דבר חשוב ובעינינו והיה טוב אם האיש הממונה על ההסברה בחו"ל היה חורט על דגלנו לצד סמל השלום גם את סיסמת הויתורים והפשרה, היות והסיסמה לא להחזיר אף טעל ולא לסגת, היא תפיסה מדינית פסולה ויש לה השפעה הרסנית על יכולת העמידה שלנו כלפי חוץ. כיום עלינו ליזום ולעודד דפוסי מחשבה חדשים ולבקוט בעמדות קצת יותר מתונות.

מאיך בשאלת השאלה על כל אתר ואתר, מדוע עלינו דוקא עכשיו לפתוח בהלקאה עצמית בנראה ואיזמה כזו ולטעת איפוא בלב כולם שבחלנו כביכול תבוסה. בו בעת שהפסדנו רק קרב ובצחנו במלחמה ומפופתעים הפכנו למפתיעים. הרי ידוע שאילו לא ההתערבות האמריקאית רוסיית וצו הפסקת האש שבכפתה עלינו בפקודת מועצת הבטחון, היינו לא רק מכתרים את הארמיה השלישית פאר הצבא המצרי, אלא אף היינו משמידים אותם ומפיצים וזורעים אותם לכל רוח כמו בכל המלחמות הקודמות. וכך זה גם אירע בגולן. ידוע שכאשר צבאות היטלר פלשו לרוסיה זה אירע בגיזרה רחבה של 1500 מיל ועמדו לרשותם באותה עת בסך הכל 800 טנקים מדגמים של אז ומאיך כאשר פלשו הסורים במלחמת יום הכיפורים לעבר הרמה הם נעו ברצועה צרה ולרשותם עמדו יותר מאלפיים טנקים חדישים שהם היו המילה האחרונה של הטכניקה ובעלי כושר ביירות ותמרון שעלה באלפי מונים על אלה של אז והם רכזו שם עוצמת אש תופת והתנהלה שם מלחמת כתישה שלא היתה עדיין כדוגמתה בהיסטורית הלוחמה. זה כאילו ובטלת בידך מפצח אגוזים והתחלת לפצח אחד אחר אחד, טנק אחר טנק, אלף ומאתיים טנקים רחמנא ליצלן, שהוצאו תוך ימים ספורים מכל פעולה ושימוש והעולם ביצב פעור פה מוכה תמהון ונדהם מעוצם הגבורה והנצחון הגדול, כשליבם עולה על גדותיו מקיבאה בגין הבנים היקרים שגידלנו, המוכנים בכל עת זו הפעם הרביעית לשים את חייהם בכפס ולחרף את נפשם למות למען המדינה חירותה ובטחונה. אך בד בבד כולם הסכימו ששוב שזה הסתיים כך כיוון והשמדת הארמיה השלישית היתה כרוכה ועולה לנו בקורבנות נוספים ותודות למשה דיין, שהינו לא רק איסטרטג חריף מוח, אלא גם מדינאי דגול שהשכיל לגלגל את העניינים כך ומנע מרחף דמים מיותר. כיוון ואף אחד ממדינאי המערב לא היה מעוניין בהכרעה צבאית שהיתה מביאה בעקבותיה להתמוטטות המשטר במצרים ולנפילת השלטון כפרי בשל לידי ממשלה אוהדת רוסיה, כדוגמת פידל קאסטרו ואייזדה בצ'ילי ובזה לא מטיל אף אחד ספק שמוטב ככה.

אל לנו לשכוח שהחלק הארי של העם היהודי עדיין חי בתפוצות. גם משה דיין אמר פעם שאנחנו עם קשה עורף והוא התכוון שהעורף זה יהדות הגולה ושומה עלינו לדעת שרוב האירגונים היהודיים מחוץ לחוף באמריקה הצפונית וכן ביבשת הדרומית, חפצים ורוצים ביוקרו של משה דיין, שמהווה בשבילם את הסמל והביטוי של כל היפה והנצחי שביהדות וגם יחסיו עם המימשל שם מבוססים על הערצה הדדית והוא מופיע בעיני יהדות הפזורה כמצביא דגול עטור הילת זוהר של הוד וגבורה כאיזה בר כוכבא או גיבור תנ"כי קדמון אחר. והם מביטים לעברו בחיבה ואהבה והוא משמש להם מקור גאווה ונושא להערצה מזה יותר מחצי יובל שנים וכולם רואים בו את המורס והנבחר מהעם. כך שגם הם לא יסכימו וישלימו שדוקא הוא יהיה השעיר לעזעזאל וקורבן העריפה היחידים והם לא ירשו קיתונות שופכין ושרק הוא ישמש מטרה לחיצי ביקורת בלתי מבוססת. ידוע שבמפלגה שלו ישנם רבים השמהים לאידו, אך סומים אלה לא מבינים כי הם גודעים במו ידיהם את הענף עליו הם בעצמם יושבים, כיוון ומחול השדים הזה רק מרבה בוכה ומבוכה ותורם יותר להעמקת המשבר הפנימי, כיוון ובמצב הקריטי בו אנו שרויים כיום הביקורת הזו גובלת והופכת כבר להפקרות שלוחת רסן ושזה לא יהיה חו"ח כמו עם שולית הקוטס של דיוקא. אי לכך אומרים שאין מחליפים סוסים בעליה והרי אנו ביצבים עתה לפני מיגרון בעיות שרק משה דיין יכול להתמודד עימם בגין בסינונו העשיר וכושר המיקוח שלו שיצא לתהילה. אז מדוע, איפוא, צריך דוקא עכשיו לידות בו אבנים ולהכניס סקלות בגלגלי המנגנון ובכלל למי בחוץ ריב השפתיים והאחים הזה, הרי האויב עדיין ביצב בשער ורק שובאינו יכפלים להפיק תועלת מהמצב הזה שמעמיק עוד יותר את תחושת החדלון וחוסר האונים מדוע איפוא שלא בתעלה מעל עצמנו ובשאיר את כל הנבירה והחיסוס לשר ההיסטוריה.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Second block of faint, illegible text.

Third block of faint, illegible text, appearing to be the main body of the document.

Final block of faint, illegible text at the bottom of the page.

אנבני בא להגן על כבודו ומעמדו של משה דיין ואני בעצמי מאמין בזכותו של כל אחד להביע את דעתו, אז למה ומדוע שלא יאפשרו למוטי אשכנזי להופיע לפני וועדת שמעון אגרום על מנת שיוכל לטען לפניהם את דיעותיו והשגותיו? עכ"פ היום דרושה לנו ממשלה מקיר אל קיר חזקה ומאוחדת שבכוחה להחליט החלטות ולהטיל מרות ומשמעת.

אחד העיתונאים כתב פעם בדמה לי שזה היה י. טבת, או ח. כסלו אן מיכאל בר זוהר, שמשה דיין לא כמו הרמט"כל הקודם רב אלוף מקלף, שהיה ידוע כאיש מטה השפוף על מפות ושיכאן לו מרביטין כמארגן מעולה וקפדן והיפוכו משה דיין הביצועיטט שהצהיר באוזניהם שהוא וביירת זה שני דברים בפרדים ושהוא בתקף מחושי ראש ולחץ עקב קריאה או כתיבה רבתי, בגלל שהוא סומא על עין אחת. ומשום כך הוא לא יכול לרדת לעובי הקורה ולהתעמק בכל עניני הדיומא והוא נוהג לבחור לו ולמנות אנשים מהימנים ובעלי כישורים שידאגו לכל המדורים: ציוד, הספקה וכו' ושהוא בעצמו מתמסר, מטפל ומגלגל ענינים שעומדים ברומו של עולם. וידוע גם שהוא לעולם לא דאג לצרכיו הפרטיים ולעצמו והוא הסתכן רבות ולא אחת בהיסח הדעת הוא נכנס ללע הארי ולגוב האריות והוא עמל בפרך 24 שעות ביממה עד כלות הכוחות למען בטחון המדינה ושיגשוגה. והממונה על שרותי הבטחון דאג להצמיד לו מבלי שידע על כך אנשי הבטחה שדאגו לשלומם ולעניניו השוטפים. וזה עוול משווע להאשים אותו היום במחדלים של בלאי ותחזוקה לא באותה של שבקים וציוד בלתי תקין וחוסר תחמושת, דברים שלא היו בגדר תפקידו לדאוג להם ושזה בדרך כלל מוטל על הדרגים היותר גבוהים ועל קברניטי המדינה מוטלת החובה למצוא את האשמים האמיתיים, להעמידם לדין ולהוקיעם. ובד בבד להפסיק מיד את גל ההשמצות שמנהלים בגדו מעל גבי העתונות הכותבת שסירובו לכהן כשר הבטחון בממשלה הבאה מבטאת הודאה באחריותו הפרלמנטית לכשלונות הצבאיים. דבר שהוא שקר וכזב. כן אותו הדבר בקשר להזזת חביות והאשמות חפירת העתיקות ובטילתם עם הטענות של איפוא ואיפוא ומדוע פלוני בענש על החזקתם והוא לא? אך משה דיין שהקיז מדמו והקדיש את כל מעייניו למדינה לא יקח אותם איתו ולא יספסר בהם כמו אותו פלוני וכמו שקיים בית ביאליק ובתי תרבות אחרים אז בעוד מאה ועשרים שנה יהיה לבו עוד בית נכארת בצהלה שישא את שם משה דיין.

פרשת טבח אנשי "אלטלנה" טרם נשכחה מתודעת הציבור. גם באותה עת ערקו צעירים רבים מהשרות הצבאי ורבים אחרים שובצו ביחידות בלתי קרביות שבקראו אז עטי פרקר 51 או בעלי הצווארובים הלבנים. לעומת זאת באותה עת נטשו צעירים אחרים בהו"ל בזה שקט, קן חם עם ילדים או הורים אהובים ונסעו להתנדב למלחמה בגד הפולש המצרי שגייסותיו ניצבו כבר בשערי הארץ ובמקום למות מות גיבורים למען המדינה בדרך, הם נקטלו בדם קר על ידי התותח הקדוש. ואמהות יהודיות שכולות קרעו קריעה וישבו שבעה וביכו את ילדי טיפוחיהם היקרים שנפלו מידי כדורים שנורו בידי יהודים אחרים. והחורה ומכאיב מכל שהקדושים המעובים האלה לא באו מתוך הכרה להלחם דוקא בשורות האצ"ל, אלא באו כיהודים טובים שנשמעו לצו ליבם ואילו הם היו בקראים לדגל על ידי המפד"ל או רוצחיהם מפ"אי, גם אז הם היו מצטרפים לשורותיהם מבלי להניד עפעף, יען וצאן קדושים אלה בכלל לא ידעו והכירו את קשת התככים והמריבות של 2 המחנות שעד עצם היום הזה הינו גורם מתסיס ומפעפע והעם בציון ומחוצה לו זוכר הייטב את חלקו של יצחק רבין בפרשה והוא לא ישלים עם מינויו לתפקיד שר הבטחון, יען ומטבע הדברים הוא שרבים עדיין מתייחסים לנושא הזה ברגישות יתירה ומן הראוי הוא שלא יאיישו בשלב זה את תפקיד שר הבטחון. והייתי מציע להפסיק לאלתר את המסע הפומבי המתנהל למען הדחתו של משה דיין על ידי עסקני המפלגה והשאליות הקנטרניות שלהם ולשקול מחדש אם הדחתו של משה דיין ברגע זה היא דבר בעיתו, לאור המצב בו אנו שרויים כאשר כל אחד מרשה לעצמו לשבות מול הכנסת ולמחות ולהפגין עם שלטים ובלעדיהם שזה לעצמו זרע פורענות שינבט במהרה אם לא יבלמוהו בעוד מועד, כיוון ואם בוסוף עכשיו לתוך היורה הרוחת גם מריבות היסטוריות, אז אין ספק שתצאו מזה בשן ועין וזה לא יוסיף למצב הרוח של האיש הקטן ברחוב והעולה החדש שלא יודע רבות ממפ"אי ההיסטורית. כך שבמצב כזה מן הראוי לגלות מידה של ריסון ואיפוק ולעבור לסדר היום ללא זעזועים יתרים כמו שאומרים בשפת השכונה, שאם שני גנבים רבים מתגלית הגניבה.

והנני פונה אליך גבירתי ראש הממשלה, כאל אשה ומנהיגה הנודעת לה השפעה גדולה על מספר רב של חברים במערך, וכמו לאחת שאין לה ממלא מקום ומחליף, כיוון ולדיין יש מתנגדים רבים במערך, שיכהן כראש הממשלה ומאידך מועמדותו של יגאל אלון גם לא באה בחשבון בשל הספר שיצא לאור באר"ה בקשר למייקל סטון האלוף מיכאל מרכוס ואף בקשר ליד וחלק שיש לו בפרשת "אלטלנה" לפיכך טוב יהיה אם תעשי הכל לאל ידך למען אישור ההידורים במתכונת הקודמת, כיוון ולפי מייטב הכרתי מחייב את זה גם האינטרס הלאומי

אסיים ביישר כח ובהוקרה רבה

יהודה הרני

THE UNIVERSITY OF CHICAGO LIBRARY
1207 EAST 58TH STREET, CHICAGO, ILL. 60637
TEL. 773-936-3700 FAX 773-936-3701
WWW.CHICAGO.LIBRARY.EDU

THE UNIVERSITY OF CHICAGO LIBRARY
1207 EAST 58TH STREET, CHICAGO, ILL. 60637
TEL. 773-936-3700 FAX 773-936-3701
WWW.CHICAGO.LIBRARY.EDU

THE UNIVERSITY OF CHICAGO LIBRARY
1207 EAST 58TH STREET, CHICAGO, ILL. 60637
TEL. 773-936-3700 FAX 773-936-3701
WWW.CHICAGO.LIBRARY.EDU

THE UNIVERSITY OF CHICAGO LIBRARY
1207 EAST 58TH STREET, CHICAGO, ILL. 60637
TEL. 773-936-3700 FAX 773-936-3701
WWW.CHICAGO.LIBRARY.EDU

THE UNIVERSITY OF CHICAGO LIBRARY
1207 EAST 58TH STREET, CHICAGO, ILL. 60637
TEL. 773-936-3700 FAX 773-936-3701
WWW.CHICAGO.LIBRARY.EDU

THE UNIVERSITY OF CHICAGO LIBRARY
1207 EAST 58TH STREET, CHICAGO, ILL. 60637
TEL. 773-936-3700 FAX 773-936-3701
WWW.CHICAGO.LIBRARY.EDU

ירושלים, ה' באדר תשל"ד
27 בפברואר 1974

112-2(10) 9

112-2(9)

לכבוד
מר בארי קארס,
רח" מרכז סיני 8,
גבעת המבחר,
ירושלים.

מר קארס הנכבד,

הנני מאשר קבלה מכתבך מיום 24.2.74.
אנו נביא את המכתב לעיונה של ראש הממשלה.

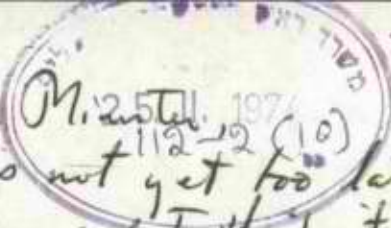
נ ב ר כ ה,

אלי מזרחי
מנהל לשכת ראש הממשלה

p ✓
(p) 2-511

24. Feb. 1974

Dear Madame Prime

I hope it is not yet too late to lend a voice to those of us, and I think it is by far the vast majority of us living in Israel, who are not only in full support of Moshe Dayan, but think it would be an incalculable mistake to take him or let him go from the chief security or defense post in Israel. He has rightfully earned respect among Jews and Arabs alike for his integrity and ability. There is no one who is more deserving of the utmost support in a time when certain prejudiced or at least "ax-grinding" forces are trying to see him removed.

Not to stand behind such a remarkable man in a time of crisis is indeed a sign of a regrettable lack of foresight on the part of not only the Ma'arach, but all of us who believe that Israel must exhibit not only average integrity, but the greatest integrity of which we are capable. Moshe has always done that, and now, when M. Ahdemazi and certain others are influenced, try to induce and force him to leave, I have heard and seen little of the well-deserved praise and encouragement that should be forthcoming. I sincerely hope that this letter and, not only thousands, but millions more like it, will help you and the Ma'arach to not only rise to the occasion, but to give resounding vocal expression to support a true patriot and prevail upon him to keep the key position for the security and defense of Israel.

Sincerely,
Barry J. Karp 2/28/74

Dear Madam Justice

I hope it is not too late to send a
 note to those of us, and I think it is for the
 most important of us living in Israel, who are not
 only in full support of David's Dream, but
 think it would be an invaluable mistake to
 take him as let him go for the chief account as
 before for in Israel. He has not fully earned
 respect among Jews and Arabs alike for his
 integrity and ability. There is no one who is more
 deserving of the utmost support in a time when
 eastern engineering is at least "out-gunning" forces are
 trying to see him removed.

Not to stand behind such a remarkable

man in a time of crisis is indeed a sign of a regrettable
 lack of foresight on the part of not only the Israeli
 but all of us who believe that Israel must survive
 not only against its present enemies, but the greatest integrity of
 which we are capable. There has always been that
 and now, when M. Ahdarot and certain others
 influenced to reduce and force him to leave, I have had
 and seen little of the well-known peace and
 agreement that should be forthcoming. I sincerely
 hope that this letter will not only be read, but will
 move like it will help you and the M. Ahdarot to not
 only use to the occasion, but to give reasonable
 support to support a true peace and Jewish people to
 keep the best part of the account and before of Israel.

מכתב תשובה
א"י 8

ירושלים, ד' באדר תשל"ד
26 פברואר 1974

112-2 (9)

לכבוד
ניר גלעד,
מוסד עמקים

שלום וברכה,

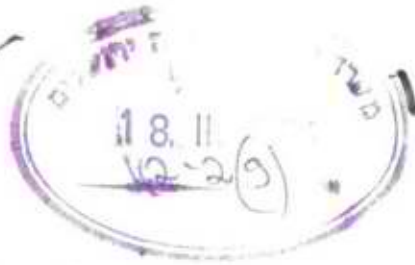
חנני מאשר בתודה קבלת מכתבך, יחד עם
קבוצת חברים אחרים ממוסד עמקים, אל
ראש הממשלה.

אנו נביא את המכתב לעיונה של גב'
מאיר.

ב ב ר כ ה,

אלי מזרחי
מנהל לשכת ראש הממשלה

לכבוד ראש ממשלת ישראל,
הגברת גולדה מאיר.

גברת מאיר שלום רב!

בתחילה מבקש את הרשות לקרוא לך גולדה ולא הגברת מאיר. כך חונכנו וכך אנו מכנים אותך - אז פשוט גולדה.

הרשי לנו להציג את עצמנו: כולנו "צברים" שנולדנו והתחנכנו בקיבוץ. נוער אשר מתחנך על האידיאלים והמושגים הקיבוציים של יושר, אמון באדם וכבוד הדדי. אנו עומדים לסיים את לימודנו בעוד מספר חודשים וכולנו עד האחרון נתגייס לצה"ל. לא היינו רוצים להיות מדגם מייצג של ה"שמיניסטים" ברחבי הארץ. אנו נוער שעד רגע זה - של כתיבת המכתב - לא לקחנו חלק בשום הפגנה או פעילות מפלגתית פוליטית כל שהיא, ולא מתוך אדישות. אנו פשוט נוער שקט וחושב אשר לומד ומסתכל על העולם סביבו.

ברצוננו לפרוש לפניך כמה דברים המציקים לנו מאד ואנו חושבים שאת היא הכתובת לתב. זה בתוקף היותך ראש ממשלה והמרכיבה המיועדת של ממשלת ישראל הבאה. נשתדל לא להכביד במילים ארוכות - אנו יודעים שזמנך יקר מאד ועניינים מאד גורליים רובצים על כתפיך.

מאז מלחמת יום הכיפורים אנו עסוקים בלימוד המלחמה מכל צדדיה, בנסיון להקיף את הנושא בצורה רחבה עד כמה שאפשר. אנו מודעים לעובדה שעובדות והתרחשויות רבות אינן ידועות לנו אך נדמה לנו שגם אנפורמציה מוגבלת זו מאפשרת לנו להעלות כמה הרהורים ודרישות בצידן, בכל הקשור למלחמה איומה זו.

- לא היתה קימת עבודת מטה בנושא בטחון לאומי. יותר מדי הסתמכנו על אנטואיציה של מנהיגים בודדים (בלשון רבים אנו כוללים גם את עצמנו). במקום שנסיק מסקנות מהאנפורמציה שבידינו - פרשנו אותה לפי הגישה ותפישת החיים שבנינו לנו מאז מלחמת ששת הימים. בטחון עצמי מופרז, שחצנות, בקיצור שאנו אדוני העולם ולכן אנו יכולים נהוג ככל העולה על רוחנו.

- כל מערכת הבטחון אשר אנו כל כך בטחנו בה התערערה והתפוררה במלחמה האחרונה. תכניות לא בוצעו כמתוכנן, מפקדים מעלו באמון צה"ל בהם, כלים וציוד לא היו מוכנים לפעולה ועוד שורה ארוכה של מחדלים ובזיונות מסוג זה. קל ונוח ביותר להטיל את האחריות למחדלים וכשלונות אלו על העם כולו - כפי שמספר אישים מנסים לעשות. אחריות קולקטיבית היא כחנינה לכל אלו אשר בתוקף סמכותם היו מופקדים על שטחים אלו.

אנו יודעים ש"נצחנו"?! במלחמה זו, תודה לאל ידינו היתה על העליונה, איננו רוצים לדמיין לעצמנו מה היה קורה אילו. אך למרות נצחון זה שאולי היה הנצחון הגדול ביותר שלנו נתגלו בקיעים רבים במערכת הבטחון שלנו.

נכון הוא שאין אשם אחד הנושא על כתפיו את כל כשלונות מלחמת אוקטובר והאירועים שקדמו לה, אך במסטר כשלנו, כאשר שרים שונים מופקדים על שטחים שונים במערכת ששמה מדינת ישראל, נושא השר את האחריות. על ידי מציאת שעיר לעזאזל והטחת כל האשמות בו - בדמות "גורודיש" מפקד פיקוד הדרום - אנו משקרים לעצמנו. זהו נסיון

1870
1871

1872

1873

1874

1875

1876

1877

1878

1879

1880

1881

1882

לנער כל אחריות מאלו אשר באמת אחראים - מאלו אשר משכו בחוטים מעל גורודיש.
האשם האדמניסטרטיבי לכל אורית "הבטחון הקדוש" ולכל המחדלים הקשים שנתגלו
במערכת הבטחון הוא לא אחר מאשר כבוד השר מר משה דיין.
דיין הוא מהמעצבים הראשיים של כל תקופת 1967-73, הוא הסמל לכל אותו אבדן
ערכים, לכל אותו הלך רוח של "האני החזק" "אני הכל יכול" וכו' .
בתור שר הבטחון וכאדם החולש על כל המערכת העצומה והאדירה הזו ששמה צבא
הגנה לישראל, מחזיק בידיו מר דיין את הרשות להחליט החלטות גורליות ולקבוע את
המדיניות הבטחונית במדינה זו. בתור שכזה הוא מקבל את כל השבחים על ההצלחות וההשג-
ים האדירים של מערכת הבטחון, אך הוא גם האחראי הישיר למשגים והכשלונות הרבים
שנתגלו בצה"ל, כאדם האחראי לכל בצרות והמחדלים שפקדו אותנו, הוא חייב לשלם את מלוא
המחיר - פשוט "ללכת".
גולדה, בתור ראש הממשלה המיועדת, כשאת עומדת לפני הרכבת ממשלה חדשה, נותר
לך דבר אחד לעשות והוא נטילת תיק הבטחון ממר דיין ומסירתו לאישיות מתאימה אחרת.
זאת אנו חובעים שיעשה ללא כל שיקולים פוליטיים למיניהם. מר דיין אינו ראוי יותר
להיות שר הבטחון שלנו - הוא מעל באמוננו ובאמון הציבור כולו, ולכן אנו דורשים את
אי הכללתו בממשלה הבאה.

אנו החתומים מטה תומכים ללא סייג במכתב זה:

הש"ה 3"
מ"ר 3012 "אזיקיה"
הש"ה 3"

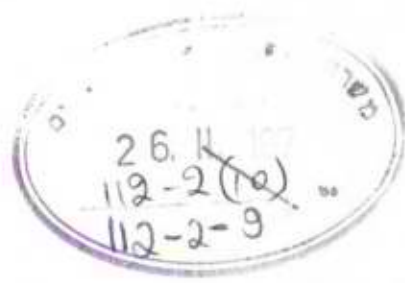
יוני זלצקי
צבי גיליא
אמיר קני
צ"ה 30
משה ציון
אלונה 30
היינריך
לוגי כחל

ציון מירקוס
לש"ה 30
צ"ה 30
א"ה 30
צ"ה 30
צ"ה 30
צ"ה 30

172
172
172
172

13/10/74
לכבוד

ירושלים, כה' בשבט תשל"ד
17 בפברואר 1974

✓

לכבוד
חבר/ת הכנסת
הכנסת
ירושלים

חבר/ת כנסת נכבד/ת,

החלח עקרון הנשיאה באחריות על כל אדם המשמש במשרה צבורית
הינה מאבני היסוד של כל משטר דמוקרטי, התמיכה הרחבה בקרב הציבור
במאבקי למימוש עקרון האחריות, מלמדת על הרגישות הציבורית לענין זה.
אני פונה אליך כנבחר/ת הצבור לחבוע מראש-הממשלה להחיל עקרון זה
על שר הבטחון האחראי בפני הכנסת למחדלים שהחגלו בעקבות מלחמת יום
הכפורים. כמו-כן אני מצפה ממך למנוע אמונך מכל ממשלה בה יכהן שר
הבטחון הנוכחי במשרה דומה.

בכבוד רב,

מוטי אשכנזי

רח' דוד שחר 5, ירושלים

112-2 (9)

הקריה, בחשון תשל"ג
בבאוקטובר 1972

לשכת שר הבטחון

פנימי
אישי

009264

ק-

אלי היקר,

לשאלתך בענין מברקו של פרימור

: 117

שר הבטחון לא העניק ראיון לשובל
אלא שוחח עמו שיחות חופשיות בביתו ובנהלל -
על הציונות, על עצמו ועל "עולם ומלואו" וזאת
לצורך הסרטה סרט.
הדברים לא נרשמו על-ידנו ואין לנו
שום אפשרות טכנית לאמת ציטוטים של הדברים.

בברכה,

ח. ישראלי

112-2 (9)

(P) 6-211

1970 JANUARY 10

SECRET

7

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

24.10.77

חיים הקני

אני רוצה להודיע לך שאתה יכול

לדעת את כל הפרטים לגבי

הדברים שאתה רוצה לדעת

באופן מפורט

אל

1 To start with they believed that
this land was practically uninhabited.
They did not know that there were
many Arabs and that our arrival
would expel them from their homes.

Handwritten signature or initials in brown ink, possibly reading "H. S. P." or similar.

מס' 117

בשלה: 111600 אוקטובר 72

אל : המשרד

מאת : פאריס

מא, בל

הסברה.

בראיון של שר הבטחון לשונל שפורסם בפיגארו ב-6.10 סופיעה מפי השר הפסקה הבאה:

(מיסג' התנועה הציונית) D' ABORD ILS

CROYAIENT QUE CETTE TERRE ETAIT PRATIQUEMENT INHABITE.
ILS NE SAVAIENT PAS QU'IL Y AVAIT BEAUCOUP D' ARABE ET
QUE NOTRE ARRIVEE ALLAIT LES CHASSER DE CHEZ EUX.

הבריקו בא אם השר מאשר שאמנם אמר דברים אלה, ואם לא שמא יהיה מוכן לכתוב ישירות או באמצעות לביא הכחשה לעתון.

פרימור

שהו דוהם מבכל אלון דיין משנה למבכל סמבכל אירופה א מזתים סעת הסברה דם חא/קל

*הם מנו לודעה מאז אני היום מיללתי
הם אינו יגלו לבו כי היתה עם אלהים יגלה
מתחילים*

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

(9) 2-112

10

שר-הנשחון ס. דיין :

ארוני היושב-ראש, כנסת נכבדה.

האמת היא שסיעת דק"ח איננה טוענת ואיננה

מקשה על חריגות, אלא על עצם העובדה שאנו לא מפסידיים במלחמה. על כך
 דואב לבכם, שאנו מצליחים לנצח במלחמה ואיננו מובסים בה. לא על החריגות
 איכפת לכם, אלא על הכלל שהערבים אינם מצליחים להביס אותנו במלחמה,
 על שתי צורותיה: על המלחמה הכוללת, ועל מלחמת הסירור. על כך אתם
 בוכים ולא על החריגות.

המלחמה נפתחה על-ידי מצרים - אם לצטט

דובר מוססן שלה, את הייכל במאסרו מ-7 ליולי 1972, אשר כתב כדברים
 הבאים: "השלב הראשון היה סהמחצית הראשונה של חודש מאי - לא יוני 1967 -
 ועד המחצית הראשונה של חודש יוני 1967, שבו האומה הערבית החלה - ואני
 ואני מדגיש: במחצית מאי כאשר הזיזו את צבאות מצרים לסיני ואחר-כך חסמו
 את מיצרי אילת - האומה הערבית החלה במה שנודע כמסגר המזרח-התיכון,
 כאשר הסוראל שלה גבוה וחלומותיה בשמיים". במחצית מאי 1967, כאשר החל
 מה שנקרא המסגר של המזרח התיכון, כלומר כאשר מצרים הזיזה את השריון
 שלה לצד גבול ישראל, ואחר-כך לקראת סוף מאי סילקה את כוחות האו"ם
 וחסמה את מיצרי אילת - חלומותיה היו בשמים.

ומה היו החלומות? - לסגר את כוחות צה"ל

ולכבוש את סדינת ישראל. לא אחר מאשר הייכל מצטט את התאריך האמיתי
 של תחילת המלחמה: מחצית מאי - ואת המטרות של החלומות שהיו בשמים.
 אחר-כך הוא בוכה שהנצרים לא הסתדרו כך.

אילו מצרים לא יצאה למערכה; אילו לא

התקיימה המלחמה הזו - לא היו גם אבו-זאבל ו גם בקר-אל-בשר, ועוד היום
 יכולה מצרים - אם היא איננה מתכוננת לחדש את המלחמה - להחזיר את
 התושבים שלה לאיסמעליה, לקנטרה ולפואץ. היא איננה מחזירה אותם משום
 שהיא מתכוננת לחדש את המלחמה.

(P) 5-511

אנו מציעים להביע אי-אמון בממשלה ובכך

לפתוח את הדרך אל השלום ואל יחסי שכנות טובים בינינו לבין העמים
הערביים.

ולנסוף, משפט אחד של פנייה לשר הבטחון,

המשיב להצעה... אני מבקש מהשר לתת תשובה עניינית, לא להתחמק. וכדי
להקדים תרופה - כדי ששר הבטחון לא יוכל לשאול: ומה עם הפגיעה באזרחים
חפים מפשע, כמו זו בשדה התעופה לוד? - אניד מיד: אלה הם מעשי פשע,
שהוקענו אותם והיינו בין היוזמים לדיון שהתקיים בנדון בכנסת.

אני תובע תשובה עניינית על מעשי הפשע

של הממשלה.

כה אמרתי בייבסקציה...

שמואל תמיר:
(המרכז החופשי)

רשות הדיבור לשר הבטחון.

היו"ר י. ישעיהו:

אדוני נציג סיעת רק"ח, אם אני צריך להתנצל או לחלק ציון לשבח לחיל-האוויר, כולל אבו-זאבל וחצביה, וכולל כל המקומות האחרים, במלחמה הכוללת - הרי רק ציון לשבח ולא גיבוי. יש תקלות, ובתקלות גם סודים, גם סטפלים, גם מענישים; אבל את הסך-הכל של המלחמה הזו - לא פיקוד הדרום, כולל פיתחת רפיח; לא פיקוד המרכז, כולל עקרבה; ולא חיל-האוויר - כולל לבנון ואבו-זאבל.

לעצמי אינני רוצה לחלק ציונים, אבל אני אינני בא להתנצל כאן לא על האחריות. למשרד הבטחון, לא על ניהול המלחמה ולא על המסלל בשטחים. אינני סרגיש שאני צריך להתנצל בפני שום איש, ובוודאי לא בפני סיעת רק"ח, שכל מה שהיא רוצה בעצם הוא - שנפסיד במלחמה והערבים ינצחו בה.

הזכרת את ברעם ואקרית - אינני חושב

סמינת ישראל צריכה להתבייש במעשיה במשך 23 שנה. יש תקלות, צריך לטפל בהן. הנושא של ברעם ואקרית נתון לליסודה של ראש הממשלה, והיא תסור את מסקנותיה.

בענין רפיח - הממשלה החליטה שהבדואים

לא יחזרו לגור בשטח ההוא. אלה סביניהם הסוכנים לקבל פיצויים - יקבלו פיצויים, ואלה סביניהם הסוכנים להתיישב במקומות אחרים - נקים להם סבנים מחוץ לשטח ההוא. בתוך השטח הם יכולים להמשיך לעבד את אדמותיהם במסגרת ההגבלות הצבאיות. ההגבלות הצבאיות תינקטנה מתוך ראיית הצרכים הבטחוניים.

לחשבי עקרבה הוצעו פיצויים וגם סירבו.

אינני חושב שהיה איזשהו פסול בסגירת השטח לצורך אטונים. באזור זה שבין הירדן, ברוחב של כ-15 קילומטרים, שבו צריך היה למנוע את טשטוש העקבות של המסתובבים, היו שטחים שנטברו למרעה, היו שטחים שהוכרו כשטחי אטונים, והיו שטחים שהושארו לעיבוד. שטחים אלה שאחר-כך רוטסו היו שטחים שנטברו לאיטונים כחלק מהאמצעי של חייץ בין הירדן לבין אותו שטח שצריכים היו לעבור בו מסתובבים כאשר רצו להגיע לשטח מיושב.

אינני חושב שהיה פסול בסגירת השטח, אינני חושב שהיה פסול בכך שנתנו זאת לשטח אימונים. אינני חושב שהיה פסול בכך שרצינו לסנוע את עיבוד השטח כאשר הוא הוכרז כשטח אימונים. אני חושב שהיה פסול באמצעי שהשתמשו בו, ובזה בלבד.

יתר על כן, אינני חושב שיש את מי להעמיד לדין בענין זה - ולא משום שלא ברור מי קיבל את ההחלטה; בענין זה אין צל של ספק. אלא משום שההחלטה ניתנה בתום לב, בגדר הסמכויות, ומתוך טעות שבשיקול. ועל כך אין להעמיד לדין.

אשר לחצביה וללבנון בכלל - הדרך היחידה

שבה לבנון יכולה להבטיח את שלום אזרחיה היא בכך, שלבנון תדאג להפריד בין המחבלים לבין השלטונות והתושבים. אבל כל זמן שצבא לבנון ותושבי לבנון נותרים מחסה ושותפות למחבלים - ישראל איננה יכולה לקבל על עצמה לפגוע אך ורק במחבלים. אם לבנון תיפרד מהם, תסתייג מהם ותימנע משותפות אתם ומסתן מחסה להם - אפשר יהיה לספל בהם בלבד. אחרת הסדיניות שלנו הייתה והווה - כי אם מסגלת לבנון רוצה שתושבי הכפרים - דרוזים ולא דרוזים - יחיו בשלום בכפריהם, גם קריה-שמונה וגם אביבים צריכות להיות מסוגלות לחיות בשלום.

אחרי כן אא

אשר ח 1/2
הקיסר DA
- תש"א
- קל- זרימה
- קצת הולכי נני
- זמני קצת-הולכי

אני רוצה לומר לכנסת, לא כל כך לסיעת
רק"ח, כי במלחמה שקשורה בנושא שאנחנו דנים בו עכשיו - המלחמה במחבלים -
עברנו כברת דרך נכבדה. לא היתה זו מלחמה של סה בכך. אף כי אינני חושב
שאנחנו יכולים כבר לסכם ולומר שהנה עברנו אחרון את המלחמה הזאת,
אנחנו יכולים לעשות סיכום ביניים. והיום הוא הסוער הנכון לכך.

במשך כל התקופה מ-1967 ועד אמצע שנת
1972 נהרגו מקרב המחבלים 1856 איש, ונעצרו במירדפים וכו' - 863 איש.
בסך הכל 2719 איש.

מענינת החלוקה בין המדינות הערביות.

הראשונה בשורה זו היא ירדן, שבה היו 648 הרוגים. אינני מדבר על
המחבלים שהצבא הירדני הרג, אלא מחבלים שבאו לישראל מגבול ירדן ונהרגו
בעת שעברו את הגבול. בגבול ירדן היו 848 הרוגים, 368 עצורים,
בסך הכל 1216 מחבלים. השניה היא לבנון, 600 הרוגים ועצורים.
השלישית היא רצועת עזה, 268 הרוגים ועצורים. הרביעית סוריה -
232 הרוגים ועצורים. במקום החמישי - פנים ישראל, 48 הרוגים ועצורים.
השישית והאחרונה היא מצרים, שבגבולה נהרגו ונעצרו 6 אנשים.

אולי לא פחות חשוב לציין את מספר
הערבים שנהרגו על ידי המחבלים. 242 ערבים נהרגו על ידי המחבלים,
1382 ערבים נפצעו. בסך הכל נפגעו על ידי המחבלים 1624 ערבים ברצועת
עזה כלכד.

לאחר שאמיתי שעברנו תקופת זמן וכברת דרך,

אני רוצה להשוות את העבר עם ההווה. המדינה היחידה שבה עלה בשנה זו
הטרור, היא לבנון. בשנת 1971 היו על גבול לבנון 66 הרוגים מבין המחבלים,
בחצי שנת 1972 היו 87 הרוגים. אבל זוהי המדינה היחידה שבה היתה
עליה. בגבול ירדן היתה שנת השיא 1968 ואז נהרגו 311 מחבלים, בשנת
1969 נהרגו 293 מחבלים בגבול ירדן, בשנת 1970 - 209, 1971 - 23,
ובמחצית השנה הזאת רק 3 הרוגים. שלושה במחצית השנה לעומת 23 בשנה שעברה.

ברצועת עזה היו בשנה שעברה 93 הרוגים,

ובחצית שנת 1972 היו 14 הרוגים.

פרט לגבול לבנון, כחודשים האחרונים
 למעשה כל השטחים היו פחות או יותר שקטים. בירדן - ירדן עצמה סיגרה
 את הטרור. אבל בגבולות האחרים הכוחות שלנו הם שעשו זאת, ונהנו מזה
 אולי כראש ובראשונה הערבים. לאחרונה הפגיעות של המחבלים היו בישוב
 הערבי יותר מאשר בישוב הישראלי.

בהקשר זה ובמסגרת ההסבר על מדיניות
 הבטחון שלנו בשטחים, שלא אעסוק בה עכשיו, אני רוצה להביא רק מספרים
 אחדים בנושא אחד, ואחד בלבד, נושא שקשור במצב הבטחון: העצירים
 המינהליים. בספטמבר 1966 היו ביהודה ובשומרון 292 עצירים מינהליים.
 בספטמבר 1972 יהיו 5 עצירים. כל היתר שוחררו וישוחררו. ברצועת עזה
 ובצפון סיני היו בספטמבר 1966 126 עצירים, ב-1969 - 395, ב-1970 -
 375, בשנה שעברה היו 437 עצירים, זו היתה שנת השיא של הטרור ברצועת
 עזה והשיא של המלחמה שלנו בטרור, המלחמה של פיקוד הדרום בטרור
 ברצועת עזה. בספטמבר השנה יהיו 10 עצירים מינהליים בעזה ו-10 בצפון
 סיני, 20 ביחד. אם מצב הבטחון לא יורע, יהיו בספטמבר השנה בסך הכל
 25 עצירים מינהליים בארץ כולה.

על שעות העוצר, על ביקורי הקיץ, על

הרווחה הכלכלית, - על אלה אינני צריך לדבר כאן.

אני חושב שיהיה זה נכון מצידו לסיים

ולומר, שגם את שאלת שטחי האימונים והשטחים שאסורים בטרעה, נכדוק
 מחדש בתקופה הבאה, כדי לראות אם אי אפשר לצמצם אותם.

לא נלקחו אדמות מעקרבה. נסגרו אדמות,

ולא רק מעקרבה, אלא פחות או יותר ברצועה כמעט רצופה מסירת-צבי ועד
 כביש יריחו ברוחב של 15 ק"מ בערך. ברצועה זו נמנע לחלוטין המדעה
 וצומצמה זכות העיבוד, כדי שאפשר יהיה ללכת לפי עקבות ולערוך
 מירדפים אחר אלה שעוברים את הירדן, לפני שהם מגיעים למשח המיושב.

ישיבה שכ"ט - 17.7.72
הצעת סיעת רק"ח להביע
אי-אסון לממשלה
ס. דיין

מס' 100 - ס"א
מס' 100 - ס"א
מס' 100 - ס"א

לצערי אני תייב לומר, שכאשר היו המחבלים

מגיעים לשטח מיושב, גם ביהודה ובשומרון וגם ברצועת עזה, היו מקבלים
סחסה, עד הזמן האחרון. כדי ללחום בטרור צריך להתקל במחבלים ולתפוס אותם
בחייץ הזה שבין הגדר שעל יד הירדן ובין הישוב ביהודה ובשומרון, לפני
שהם מגיעים לאזור המיושב.

אבל גם את החייץ הזה נעמיד למבחן, נראה

אם איננו יכולים, לאחר שיפור המצב במלחמה בטרור, לצמצם, להקל, להנהיג
סדרים נוחים יותר, וכסובן שהדבר הזה יחול גם על אדמות עקובה.

היו"ר י. ישעיהו: אתה מציע לדחות את הצעת אי-האסון?

שר-הבטחון ס. דיין: אני מצטרף להצעה.

היו"ר י. ישעיהו: ועדת הכנסת קבעה שהכנסת השמע הודעות של

סיעות, בטקום דיון, במסגרת של עשר דקות.

רשות הדיבור לחבר הכנסת יורם ארידור, להודעה בשם סיעת גח"ל.

ישיבה שכ"ט - 17.7.72
 הצעת סיעת רק"ח להביע
 אי-אסון לממשלה
 י. ארידור

יורם ארידור:
 (גח"ל)

ארוני היושב-ראש, כנסת נכבדה.

סיעת גח"ל תצביע נגד הצעת אי-אסון, המוצעת

היום על ידי סיעה המשרתת בכנסת הזאת אינטרסים זרים, עוינים, אויבים.

אנו נצביע נגד הצעת אי-אסון שתכנה פוגע

בצבאנו ובפעולות צבאיות ובסחוניות הסיועדות להגן על חיינו ועתידנו.

אנו נצביע נגד הצעת אי-אסון שהנסקתה היא

מחול-שדים נגד מפקדים וחיילים, נאמנים, סטורים ומקריבים, העוסדים

במערכה הנכפית עלינו למען העם היהודי ומדינתנו.

כנסת נכבדה, שר הבטחון אסר, כי בפעולה נגד

מחבלים, המתבססים בקרב אזרחים, עלולים להיפגע אזרחים. אולם המדובר הוא

בפעולה נגד אויב. תושבי כפר ברעם אינם אויב כיום, והם לא היו אויב גם

ב-1948.

אחרי כן - ש.א.

מדינת ישראל

משרד הבעה

תאום הפעולה בשטחים

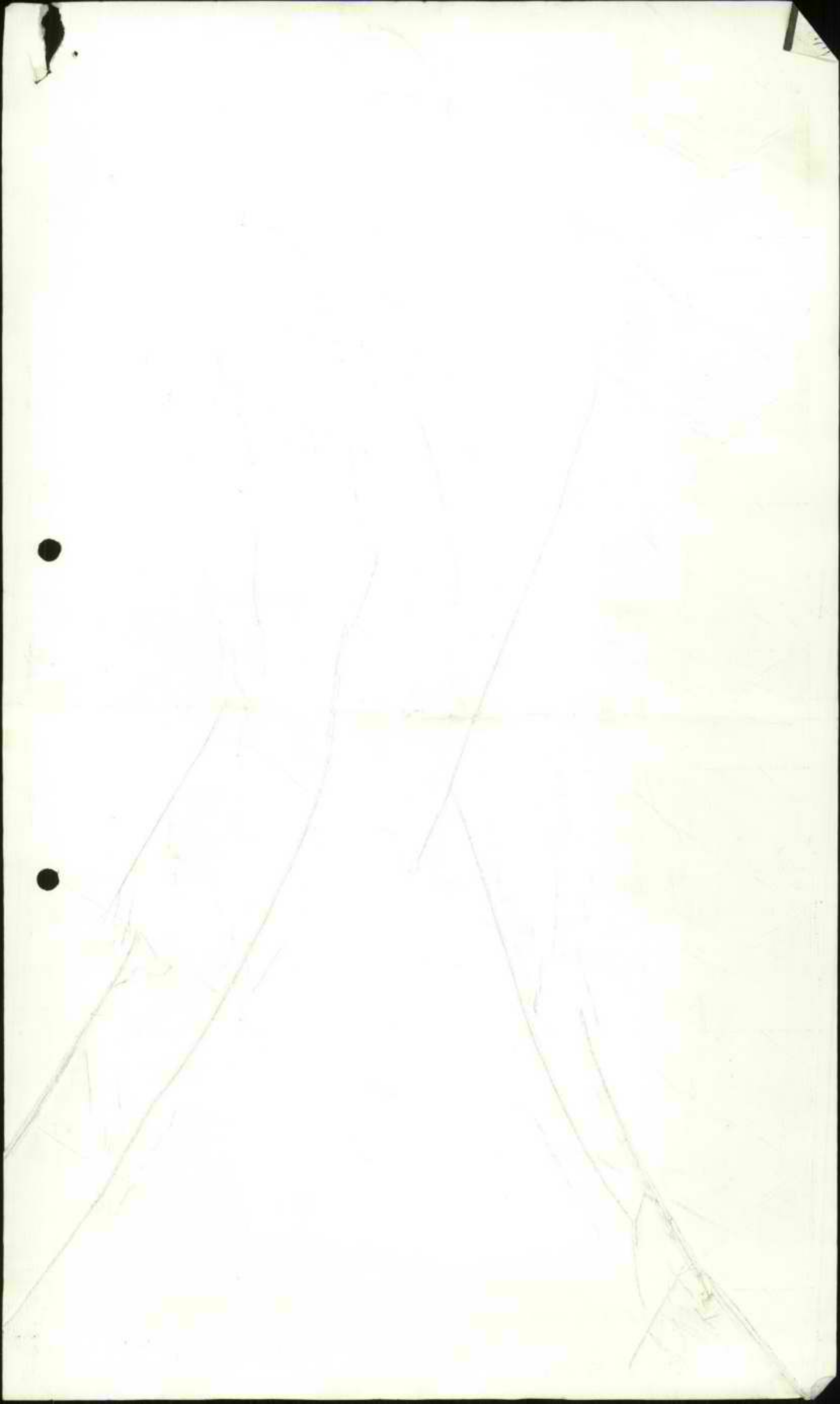
תמוז תשל"ב
72 יולי
2101

חזיון
כ'
2
גמ

שר הבעה

הנדון: פרשת תל-טל - עקרה

1. אדמת אזור תל-טל - עקרה במצאות בתחומי שטח אמונים 904.
בשעתו בקבע קו ענודים ומרעה במערב שטח אמונים זה, אשר אסר על התושבים להכנס מזרחה, על מנת לתחום אזור בקי מעקבות.
3. עד חודש מאי 71 ניהל הממונה על הרכוש הנטוש מו"מ אנטוסיבי עם תושבי עקרה, במגמה להגיע לרכוז הקרקע הדרוש למטרות התישבות, באותו מועד בדטה היה כי יש סכוי לכך שהדברים עומדים להסתדר.
4. במאי 71, הוחלט על ידך להעתיק את גבול המרעה כ- 2-1 ק"מ מזרחה וזאת על מנת לאפשר לתושבי עקרה לרעות בשטח ולהגיע אל מקורות המים. עם הזזה זו הוקשחה מחדש עמדת התושבים והמו"מ על הסדר הקרקעות בפסק. במקביל, ניצלו תושבי עקרה את העתקת הגבול והחלו שוב גם לעבד את השטח.
5. בנובמבר 71 עלה הנושא לדיון מחודש אצלך, כאשר מחלקת ההתישבות ערערה וביקשה את החזרת קו המרעה מערבה, כדי לחדש את הלחץ על התושבים ולאפשר את המו"מ על השטחים המיועדים לתל-טל. הסיכום מאותו מועד היה:
 - א. אין מזיזים את קו הענודים מערבה, כדרישת מחלקת ההתישבות.
 - ב. אין מונעים סרועים ועדרים גישה אל מקורות המים.
 - ג. קובעים את השטח הנידון כסגור לכל מטרה אחרת (פרט למרעה), ובמיוחד לעבוד קרקעות.
6. לאור סיכום זה - נסגר השטח בחביות, ניתן האשור לרעות בשטח והובהר לתושבים על איסור עבוד הקרקעות.
7. על אף האיסור ובהעדר פיקוח צמוד, עבדו הקלאי עקרה גם את השטח האסור בעבוד וכן שטחים נוספים בתחומי שטח אש 904, (כ-500 דונאם).

משרד הפעולה
מס' 72

הקריה

- 2 -

מס' 72

8. במס' 72 היתה תקרית בשטח, כאשר חיילים מחטיבת הבקעה בפיקוד קצין התנכלו לעובדים בשטח האסור לעבוד ופגעו בצירוס. לפי הוראת הפיקוד, הוקמה ועדת חקירה בענין זה והקצין הנוגע בדבר בענש.
9. באפריל 72 הוצע ע"י הפיקוד להשמיד ע"י ריסוס את השטחים המעובדים בתחומי השטח הסגור והאסור. פעולת ריסוס זו אושרה על ידי בע"פ למפקד אזור יהודה ושומרון. הריסוס בוצע ב-17 אפריל 72.

17.5.72

להחזיר

מספר סדורי 1076 №

ל- משרד ראש הממשלה
(טופס למשלוח חומר לתרגום)

נשלח לתרגום בתאריך 22.5.72
מספר התיק הכללי: 215/7
מספר התיק האישי:

אל: הצנזור, מחוז ירושלים
מאת: לשכת ראש הממשלה

סוג החומר: מכתב / מברק / חוברת / עתון

Barbara A
שם פרטי

Kalam
שם המשפחה

שם הכותב באותיות דפוס עבריות:

הארץ: יוון

השפה: יונית

חתימה: כ.כ.

שם השולח לתרגום: כ.כ.

לשימוש המתרגם

- 1 נא לכתוב בכתב ברור ולהחזיר עם המקור.
- 2 נא לתקן או להוסיף הפרטים בעברית.

VARVARA
שם פרטי

KARABOIA
שם משפחה

שם הכותב באותיות דפוס לטיניות:

81 E. PISSA

הכתובת באותיות דפוס לטיניות:

NEOS KOSMOS - ATHENS - (GREECE)

שם פרטי: ואלריה

שם משפחה: קארבואיה

שם הכותב באותיות דפוס עבריות:

הכתובת בעברית:

תאריך המכתב המתורגם: 17-5-72
הנדון: הגעת דעה של השר הבטחון ב"ן מנצח שהיה בא משפחת ישעיהו

תמצית / תוכן: המוצגת סופרת יפנית המגדירה את עצמה כש"כת

למנצח רוח של יוון היא מוצגת מוצג יפני ועמך
למחברת שמצד אכאמא של DR. EVANGELOS SAVDOPOULOS

שזכר עם נשא קהילת אירופה היא הנשא:

מהם דיין ואם (כנראה אולדנ מ"ר = הממלכה)

לפי טענת הכותבת למני מהם דיין (שם הבטחון)

מנצח שהיה בא משפחת ישעיהו כ"כ (שם הבטחון)

(בטח השאמה, תיקינות, אישיות וכו') כ"כ להמחברת בהצלחה עם העדויות.

מנצח מ"ו הכ"כ של מנצח דיין הם ע"מ הכ"כ

מנצח מ"ו הכ"כ של מנצח דיין הם ע"מ הכ"כ

חתימה

שם המתרגם: סנדה שמואל

תאריך: 26/5/72

17. 2. 71

SECRET
CONFIDENTIAL

(P) C-111

17. 2. 71

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

Εν τῷ μάθημα τῆς Κοινωνοφίας ὁ
Πρῶτος Ἐκκλήσιας τ. Σεβλόπουλος Πρωτοπρεσβύτερος
- ἡσυχαστὴς τοῦ Συμβουλίου Ἑβραίων, καὶ ἕκαστος
διαβάσει περὶ τοῦ (Mose Dayian and you)
καὶ πρὸς τὴν ἑξέτασιν τῆς ἐπίστασιν ἑβραίων
μου ἐν τῷ ὡς ἄνω θέμα.

Ἐπιπλέον χίμαι περὶ οὐρανῶν, ὅρα' εὐχαρίστη
ἐν τῇ Παρτίδα ΣΑΕ - ὁμολογῶν καὶ παρακαλῶν

- πρὸς τὸν ἐκμύθησαν τοῦ Israel.
- α) Ὁ πρωτοπρεσβύτερος ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ ἑβραϊκὸς
Mose Dayian διότι, α) εἶναι πόντος
β) ἔχει ἀρετὴν καὶ ἰσχυρὴ προσωπικότητα
γ) ἑπιτάφιος.

- β) Ἡ ἰδωτικὴ γυνὴ τοῦ δὲν εἶναι ἀφορὰ
ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὴν καὶ ὅλα
αὐτὸς δεῖται - ἐπιτάφιος νὰ εἶναι χαρὴν - εἶναι
ἡ νόμος τοῦ ΔΙΚΑΙΩΜΑ.

- α) ὁ ἰκανὸς ἀνὴρ - εἶναι ἰκανὸς ὁ δὲν.
- β) ὁ δὲν εἶναι ἰκανὸς - οὕτως εἶναι ὁ ἀπίστος.
- γ) ὁ δὲν εἶναι ἰκανὸς διότι πρὸς τὸν.

Πορτὰ διὰ Παρτίδα - ἑβραϊκὰ ἑβραϊκὰ
καὶ θεοσκία

- δ) Ἐν τῷ ἑβραϊκῷ ἢ τοῦ πρωτοπρεσβύτερου
τὸ θέμα Israel - ἑβραϊκὸν εἶναι ἡ
ἑβραϊκὴ. Διότι εἶναι ὁ μόνος ἐν τῷ
20^ῳ αἰῶνι ποὺ ἔχει νὰ περὶ
τὰ πάντα (ἔχει τὴν ἀρετὴν τοῦ θεοῦ)
Ἁποδοξίαι.

Δὲν χαίρει ἑκείνη
μ' ἀρετὴν καὶ ἑκείνη
BARBARA A. KARAMPOROU
ΕΥΓΡΑΦΗ

Ο λαφείων σου
θρονοί της ΓΥΝΑΙΚΑ, ΘΕΟΣ.
ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΣ ως ο ΘΕΟΣ.
Ο ίδιος είναι ο Μοσε Dayian

ΒΑΡΒΑΡΑ Α. ΚΑΡΑΜΠΟΥΡΗ
ΕΥΓΡΑΦΟΥΣ

12/5/72

Αίτισις
καὶ ὁρμήσεως
καὶ
ἠλοδοξίας
τῆς Κῆς

ΒΑΡΒΑΡΑ Α. ΚΑΡΑΜΠΟΥΡΗ
ΕΥΓΡΑΦΟΥΣ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

82 Ε. ΠΙΣΣΑ

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ATHENS

GREECE

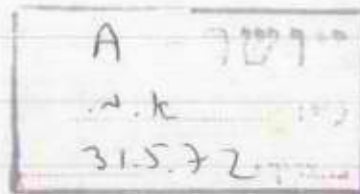
Προς
Ἀγιότιμον Κυρία
Ρουλουεραὶ

וּבְיָ
יִשְׂרָאֵל

Γκόρνταν Μέιρ
Tel-Aviv
Israel

Ἐξοχώτατη!!

ἐν Ἀθήναις τῆς 17/5/72

Ἐξοχώτατη κυρία μου
χάρη σου καὶ ὡς διανοήματα
γίνῃ τῶν Ἑβραίων.
Ἐπιθυμῶ νὰ εἰσηγηθῶ ἐν
κῆρ ὡς ὁποῖον ἴσως νὰ
ἔχω δικαίωμα νὰ
σὰς ὡς εἰσηγηθῶ, ἄλλα
ὡς διανοήματα καὶ
ἴσως ὅτι ἡ λογοτεχνία
δὲν ἔχει ἔννοια παρὰ
ἀνήκει εἰς ὁλόκληρον
τὸν ΔΥΤΙΚΟ ΚΟΣΜΟ.
Ἐξοχώτατη καὶ φιλική.

A. DORSEN

New York 24th 72 24.2.72

My dear Mr Prime Minister:

May I respectfully suggest to you, that when some of your Ministers or important office holders visit the U.S.A. and appear on T.V. and refer to our President they shall always use the ~~name~~ President Nixon, or Mr Nixon and not just "NIXON"

I am referring to the recent visit of your Defense Minister

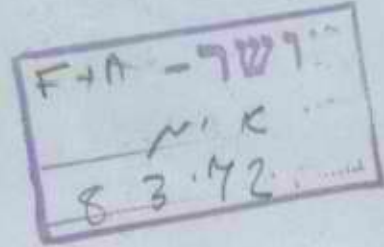
Respectfully

A. DORSEN
263 West End Av
New York 10023

P.S. I have the greatest respect and admiration for General Dayan I am the U.S.A. chairman of the Drug Industry of Greater New York p/s

F + A

FIRST FOLD

A. Aarssen
263 West End Ave
New York 10023

HON. Prime Minister
of the State of Israel
Jerusalem
ISRAEL

AÉROGRAMME • PAR AVION

SECOND FOLD

April 13, 1972

Hon. Golda Meir
Prime Minister of Israel
Jerusalem, Israel

Dear Mrs. Meir:

I hope you will not think it presumptuous of me, if I take the liberty of writing to you concerning a matter to which you have undoubtedly given much consideration, namely, your successor as Prime Minister. I am writing to express the hope, the strong hope, that you will find it possible to lend your considerable influence to the promotion of the candidacy of Moshe Dayan.

No doubt, there are other outstanding, capable men. But in my humble estimation, the best interest of Israel would be served by the appointment of Gen. Dayan. His popularity in Israel is more than matched abroad, both among Jews and non-Jews. Apart from that, he has proved himself to be a resourceful and brilliant leader, quick-thinking, imaginative, bold, with a flair for the dramatic statement - as when he declared at the Western Wall in 1967: We have returned to the holiest of our holy places never to part from it again. That statement, quoted more than once, has, in my opinion, done more than anything to silence the critics of the unification of Old and New Jerusalem.

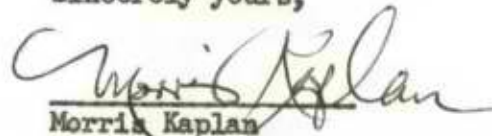
Yet withal, he is not incautious or capricious, and has a firm grip on reality. He has shown also that he is not dogmatic or sectarian and that his political thinking encompasses the thinking and the best interest of the great majority of the people of Israel.

His appointment as Prime Minister, would, I am certain, be received with enthusiasm both in Israel and outside. I am certain that he would enhance the prestige of Israel and that his voice would be listened to in the world councils.

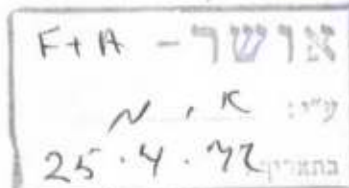
And no doubt you are aware that the Grand Old Man Of Israel himself strongly favors Dayan for the Post.

And may I also reiterate that I am only expressing my opinion, and my hope.

Sincerely yours,

Morris Kaplan

2025 Broadway
N.Y.C. 10023

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Second block of faint, illegible text, appearing to be the main body of the document.

Third block of faint, illegible text, continuing the main body of the document.

Final block of faint, illegible text at the bottom of the page, possibly a conclusion or footer.

112-2(9)

net

ירושלים, כח' בשבט השל"ב
13 בפברואר 1972

אל: מר קרויטנר, הסוכנות היהודית

מאה: ס/מנהל לשכה ראש הממשלה

מר קרויטנר היקר,

בהתאם לשיחתנו הטלפונית, אנו שולחים
לך את המברק המצורף מאה נשיא המגבית היהודית-
המאוחדת בקנדה, המבקשים לכלול את קנדה במסגרת
הביקור של שר הבטחון.

לטיפולכם.

ב ב ר כ ה,

אלי מזרחי

/ס

נשחתה בקר

(P) 5-541

7544

1955, 1956, 1957, 1958
67-207107-5743

1955, 1956, 1957, 1958

1955, 1956, 1957, 1958

1955, 1956, 1957, 1958

1955, 1956, 1957, 1958
1955, 1956, 1957, 1958
1955, 1956, 1957, 1958
1955, 1956, 1957, 1958

1955, 1956, 1957, 1958

1955, 1956, 1957, 1958

1955, 1956, 1957, 1958

1955, 1956, 1957, 1958

102-2(9)

ירושלים, כח' בשבט חשל"ב
13 בפברואר 1972

לכבוד
הגב' פרלי חתיינה
רח' צירלסון 34
תל - אביב

ג.נ.,

נהבקשתי לאשר קבלת סכחכך אל ראש-

הממשלה מיום 21.1.72 ואשר חכנו נקרא על ידה

בעיון.

ב ב ר כ ה ,

אלי מזרחי
ס/מנהל לשכה ראש הממשלה

(P) S-500

STATION, ON ROAD NO. 1
(1) DISTRICT ST. 10

1950
11. 10. 1950
11. 10. 1950
11. 10. 1950

11. 10. 1950

11. 10. 1950

11. 10. 1950

11. 10. 1950

11. 10. 1950

11. 10. 1950

11. 10. 1950

112-2(9) ✓

אנש אורי

515-3

ירושלים, כח' בשבט תשל"ב
13 בפברואר 1972

לכבוד
מר שאול אביגור
קבוצת כנרת

מר אביגור היקר,

ראש הממשלה בקשה להביא לידיעתך העתק
המכתב המצ"ב אשר נשלח אליה מאת הגב' פרלי חחיינה
וכן העתק מכתב מאת קבוצת הלמידים מביה-ספר "אורט"
בחולון.

ב ב ר כ ה,

אלי מזרחי
ס/מנהל לשכת ראש הממשלה

✓
145-8 (P)

212-3

Call Book

THE OFFICE OF THE ATTORNEY GENERAL
STATE OF CALIFORNIA

STATE OF CALIFORNIA
OFFICE OF THE ATTORNEY GENERAL
SACRAMENTO, CALIFORNIA

DATE: _____

THIS DOCUMENT IS UNCLASSIFIED
DATE: _____ BY: _____

APPROVED: _____
DATE: _____

לשכת שר הבטחון

הקריה, כשבט תשל"ב
בפברואר 1972

112-2 (9)

001063 /ק

שמחה דיניץ, לשכת ראש הממשלה

לשמחה - שלומות,

רצוף העתק חליפת מכתבים בין שר הבטחון
לבין מר פיל גרנובסקי, יו"ר המגבית בקנדה
בענין הזמנת שר הבטחון לביקור בשליחות המגבית
בטורונטו.

שר הבטחון ביקש להביא תוכן המכתבים
לידיעת ראש הממשלה.

ב ב ר כ ה ,

ח. ישראלי

לוטים: 2

תל-אביב 2.2.72

פיל גרנובסקי
יו"ר המגבית היהודית המאוחדת
בטורונטו

לכבוד מר
משה דיין
שר הבטחון

מר דיין הנכבד מאד,

הקהילה היהודית בטורונטו, המונה - 100,000 נפש, קבעה לעצמה מטרה לגייס בשנת 1972 סך של למעלה מ-10 מליון דולר, סכום העולה על ההכנסות של המגבית בשנים האחרונות והמתקרב להכנסת השיא של שנת 1967.

יורשה לי לציין כי, למרות שהמצב הכלכלי הוא מעוֹר בקנדה, קבעו ראשי המגבית ופעיליה את המטרה הנ"ל, מתוך ידיעה עמוקה של צרכי ישראל בשעה זו. יחד עם זאת ברור לכל, כי רק הופעתך בפני הקהילה תבטיח השגת מטרה זו.

מדובר בהופעות דלהלן:

מסיבה מצומצמת עם התורמים הראשיים.

אסיפה של הציבור הרחב.

מכיוון שידוע לנו, כי תהיה בארה"ב במחצית הראשונה של חודש פברואר, תקופת הזינוק והפתיחה של מגביתנו, אָנָנו מרשים לעצמנו לבקש ממך לעשות כל מאמץ כדי לבקר בטורונטו במוצאי שבת - 12.2.72 למספר שעות בלבד.

נדאג לכל סדרי התחבורה שיהיו דרושים, כדי להבטיח הגעתך לטורונטו ויציאתך ממנה לאחר מספר שעות למונטריאול כדי להמריא משם במטוס אל-על היוצא ארצה במוצאי שבת.

ידוע לנו, כי אנו דורשים ממך מאמץ מיוחד לאחר תקופת עיסוק קשה בארה"ב, אולם אנו מרשים לעצמנו להביא בפניך את משאלתנו, מתוך הכרה ברורה, כי הופעתך באותו מוצאי שבת בטורונטו תבטיח הכנסה מיוחדת למגבית בסך של -2.5-1.5 מליון דולר.

אם בשום פנים ואופן לא תראה אפשרות להיענות למשאלתנו ולהיות עמנו ב-12.2.72 נודה לך על הסכמתך לביקור אִמְיוּחַד בטורונטו לפתיחת המגבית וככל המוקדם בחודש מרס שנה זו. ה' היים ישראלי שוחח עמנו על אפשרות זו ומסר לנו על גישתך העקרונית החיובית בנדון.

לחשובתך המהירה אנו מצפים.

בהוקרה מרובה
פיל גרנובסקי

Phil Granovsky

הקרית, 11 בשבט תשל"ב
3 במרואר 1972

1052 / פ

מר גרנובסקי היקר,

אני מאשר בחודה קבלת מכתבך מיום
2.2.72 והזמנתכם לבקר בטורונטו בשליחות
המגבית היהודית המאוחדת.

לדאבוני הרב לא אוכל לסור לסורונטו
משך ביקורי הקרוב בארצות-הברית.

אשר להזמנתכם לבוא במיוחד לביקור
של 24 שעות בטורונטו - אוכל לשקול ולהחליט
בדבר רק אחרי שובי מארה"ב.

בהערכה ובידידות,

משה דיין

שר הבטחון

מר פיל גרנובסקי

יו"ר המגבית היהודית המאוחדת

בטורונטו

24.1.72

הגלה

ד"ר ישעיהו פני

רופא עיניים
חיפה, חוזה, רח' דיסראכי
ימית רבקה
טלפון 81905

טעון פרטי: שדרות וניזר 32
טלפון 84931

סגן מנהל - חנה צמח

זה כתוב בגימטריה הסתם נגד משה דין? סוף סוף...
 שמואל לל הסתדרות ולא לל איזו חתה מה חטאו לל ביון?
 באם היה יאמר אה לו היה אספן לל בולטים? איזו חטאי הריה
 אעלום מן דיאנילטיקציה - חרונות יקוצות - לזכרו אותה
 "גברת". יאם כאל המעלה גרסת ללזו חטאו פסל גו-את
 מתקנת להו מולוק חטאו. כתאם, לאהרה קוצהר"
 לל דיב, הדור-לאורי, אבניו, ולמיון לאל היין אינו רוצה ללמי
 את ידו לל, די שמון ללזו יזת מד פיסה, פלצה" לל רבד דל-
 אד לדין באאיים לוח לאת למעברה אפספרו ולא עם
 חתך למוקים מעלנו עם תמונת פינקטאות.

דין נכס להיסטוריה וחתך ללזו-אפילו קבלת חקק
 מבלדה גמור יורלת לל בולטיסון לל.
 אלו תפסוקי "הבט" ללזו החמה נחמת לקחת מעלנו
 לל דין בן אמון ללזו שמון "הבד" (נהיה נאליים אינו למחלוצים
 הבלוון החדש לל דערין (ללני חותם בו מוס היסדוא)
 ללזכור לעתון אחר... אלו הקרמני בלזו בירדה.

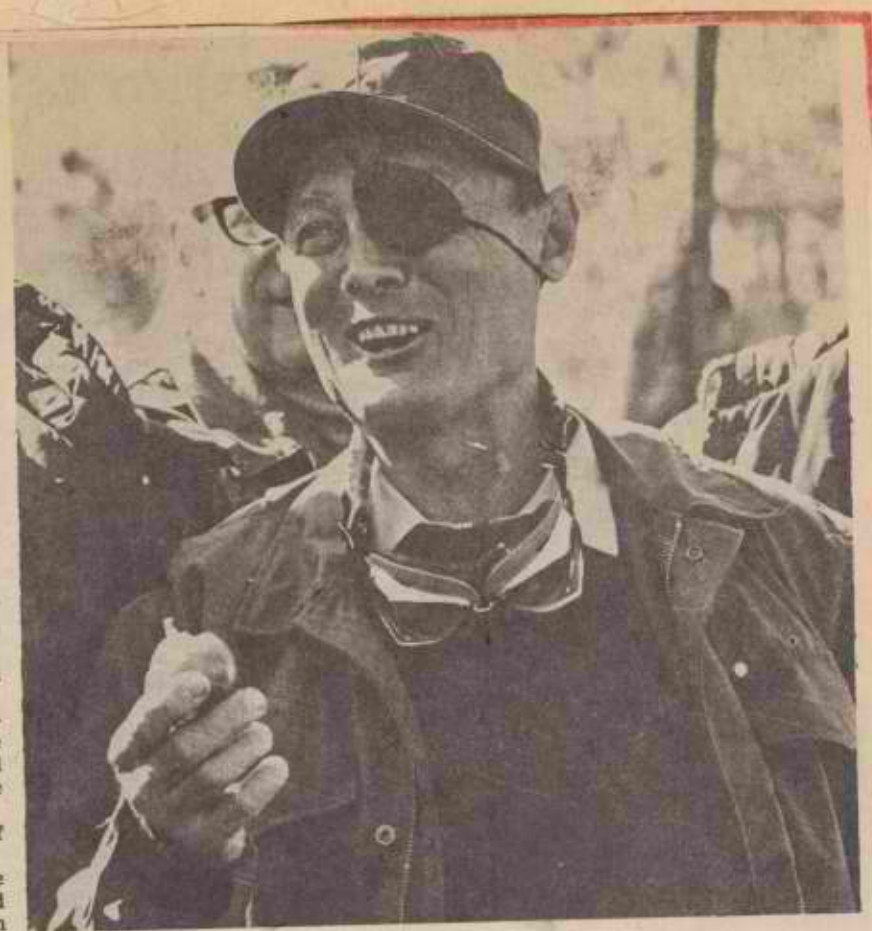
זוילטו פני

פיסי. האם דיאון דיאלטי החלטה גללה פסל לעל
 ללזוים התאבד אמת ללזו אהבד? או אלו
 דיבוק להחיות את דיבוקי אובד ללזו בוד וחסו
 ללזו קניות ואלהאמן?

החברה ללזו האל המעלה גלדה מאויה

Dayan:

'The Arab is part of my life' • 'I am a Jewish peasant' • Possibility of accidental war • The importance of Nixon trips • Role of the Powers

Defence Minister Moshe Dayan.

By Kenneth Harris

Harris: President Sadat has made statements which amount to a prediction of war in a matter of weeks, if Israel does not give up the territories you occupied in the Six Day War of '67. Do you take him seriously?

Dayan: I take President Sadat very seriously. A few months, perhaps a few weeks, remain in which political negotiation is possible. If we are not negotiating soon, I agree with President Sadat there will be war. It may not be a war started by order of President Sadat; that makes no difference. Great wars have started in small ways. The powder is lying around. Any little match can ignite it. Some foolish sergeant may order a rifle to be fired on the frontier. It could be entirely accidental. Irresponsible. But the atmosphere would be such by that time that a single shot could start a war.

Harris: Do you think Sadat means war?

Dayan: The real question is different: is President Sadat the strong man who can do the things which are necessary to avoid a war? In Egypt more strength is necessary to make peace than to start a war.

Harris: Some people believe that you, you personally, are an obstacle to political negotiation with the Egyptians...

Dayan: ... that you want a big show-down with them, a chance to knock them out for good. Do you believe that negotiation with the Arabs is impossible?

Dayan: The people who say that do not know me. Nor do they know the facts. Or they know about them but wish to distort them. First, what I think about the Arabs. The Arab is part of my life. He lives on the land which I live on, and he is my neighbour. He was not here before my forefathers were, but he was here before I was and before my father was. I understand how and why he sees me as a trespasser, somebody who has come from outside. I understand him enough to know that. But also that he is able, if he wills, to accept me as his neighbour and live at peace with me. I know the Arabs. When I was a baby, nine months old, I was very ill. My mother became very disturbed. She decided she would take me several miles away to see a well-known doctor. On the way I became very ill and was crying. This was out in the country. We passed an Arab looking after his goats, and he heard me crying and offered help. He milked a goat and gave me the milk to drink, telling my mother I would not cry any more and would get better.

He was right. He may have saved my life. Later, when I was still a small boy, I remember a day when Arab boys threw stones at me. An Arab man came up and drove them off, took me into his home and gave me food, and showed that he was sorry, though he could not speak my language and at that time I could not speak his. But human links are stronger than language.

Fundamentally, I am a farmer, somebody who cultivates the soil. This is what the *falah* — the Arab peasant — does. I am a Jewish peasant, I feel a strong affinity with him, I sympathise with him. The most important thing to understand about the Middle East is how very difficult it is for a man to make a living. This is the bond which should bring Jews and Arabs together.

Harris: What should be done, now to prevent another war?

Dayan: The Egyptians could prevent another war if they asked the Israelis to sit down at a table with them and talk. It would not be easy to come to agreement. It would

not be easy, even, to agree what to talk about. But the main thing is to stop the drift to war, and to do that we must start to talk. It is no good passing resolutions in the U.N. The best thing is for the two countries to meet face to face. By all means let there be a third party present. Let there be mediators. Let there be two parties present. Let there be what I phrase you as brokers, in the plural. It may be that somebody like Dr. Jarring could be helpful, but only if he worked with the Arabs and the Israelis around the table with him.

It is no good trying to deal indirectly with the Jews and the Arabs by resolutions in the U.N. or committees which come between. The Jews and the Arabs must ultimately deal directly with each other.

Harris: Going back to you personally: Did you always want to be a soldier?

Dayan: No. I became a soldier because of the circumstances. Nearly everybody of my age in Israel became a soldier because it was necessary.

Dayan surrounded by Arabs and Jews during visit to Netanya beach last summer.

Before I went to the Hagdalah I looked after my father's farm. In the 1948 war I raised my own battalion. This was a new unit: the 89th (Commando) Battalion. This battalion did some things which caught the eye of Ben-Gurion, that was why I was appointed, by Ben-Gurion, to become Israeli commander in Jerusalem. That was where I met King Abdullah, and here also I had several talks with the U.N. observers. Did you know that there was a time in 1949 when King Abdullah agreed with us on a treaty for peace between Jordan and Israel, and only changed his mind about it because the British told him that it would upset the rest of the Arabs and they would therefore regard it as unhelpful to the peace of the Middle East? I wonder what they will say today. Not that it matters. For several months in 1951-52 I was in England again on a course at the Staff College. In 1952 I was appointed to a post we call Chief of Operations of the General Staff, which is Number Two job in the Israeli forces. I was appointed Chief of the General Staff in 1953, and I was in that job for the Sinai campaign. I resigned in 1958.

Harris: According to what I have read and know, you came into politics as a disciple of Ben-Gurion.

Dayan: Yes. It is to Ben-Gurion that I owe my rise — if you like to call it that — to where I am today. When I was elected to the Knesset he made me Minister of Agriculture. Politically, I was brought up by "the Old Man."

Harris: Given its existence, how do you see the development of the State of Israel?

Dayan: I hope that many more

Jews will come here within my lifetime. I am 56. There are now 2.6 million Jews in the State of Israel. I hope to see five million here. With the Arabs, of course, the total population will be much more.

Harris: Where do you want them to come from?

Dayan: Especially from Russia and America. That's where the Jewish resources are, and there is an inclination among Jews in those countries to come here now.

Harris: And you welcome entry on that scale and at that pace?

Dayan: And how! It is not only our future, it is our destination, our mission. When you and I talked earlier about the future having the highest economic priority, I had immigration most in mind. We must do everything we can to get newcomers to the country. We must be prepared to make sacrifices now to meet the needs of those Jews who are ready to come here. Some potential immigrants want a housing programme and some of them don't want to live in the south; some of them don't want to go to the north. We here have got to adapt our-

America, is so important. With that — if it goes on the way it is going on now — we should be able to do it.

Harris: You spoke of Arabs as a permanent part of the population of an increasing Israel. But what is the future of the Arab in the State of Israel?

Dayan: At the moment we have an Arab minority of about 300,000 to 400,000. If you asked them now if they would like to stay here as Israeli citizens, even though it would mean serving in the Israeli Army and possibly fighting Arabs on the other side, or whether they would prefer to leave the country with full compensation and settle in one of the neighbouring Arab countries, I would rather stay here. And I am very proud of it. I am very proud of it. I have, personally, asked many of them: "Look here my boy; we can buy from you a piece of land and give you enough money to buy yourself another one just across the border, say 15 miles from here. You can go to Jordan, you can go to the Lebanon, you can go

to Syria, or you can go further. Or, you can stay here, and be a citizen of Israel — just like me. Then you will have to pay taxes — and a lot of them — and if need be you will have to fight the Jordanian Army, or any other Arab Army." None of them wants to leave this country. I hope that they will never have to fight the Arabs. If they do it is only because the Arab countries have attacked them. I do not want them to stop being Arabs. They will stay Moslem, with different traits, a different faith, a different personality. They will not assimilate. They will not inter-marry: Arab Moslems or Druse. But — they will, it is now clear, live here on an equal footing with us, talking the same language, talking also their own language, living out their own history, and so on.

Harris: What about your future relations with the Arabs outside the present borders?

Dayan: That is more complicated. First you must think in terms of the relation of States: the State of Israel and the Arab States. The first stage to be reached is, well, just no fighting. We must defuse the situation, live for some time with no shooting. That stage I hope will be followed by an official peace. After that I hope and believe we would move to the third stage: normal neighbourly relations, as exist between most of the countries of Europe. Just now we have to get through the first stage: to stop shooting, to ensure that shooting is out of the question. Then we can move on. But I am sure that to remove the desire of the Arabs in the bottom of their hearts to get rid of us will take more than a generation.

Harris: You say the first thing to consider is the relation between States...

Dayan: Yes; the next thing is our relations with the Arab people. I do not mean the Arab troops. Troops do not count in this. I am not worried about the Arab troops. We have to meet them now and again, but that is no problem. That is war, and you know where you are. I hope that we are able to defeat them for six days once in 10 years. No, that is not a problem and it certainly is not a solution, even if we defeat them. Let us get on to the real problem and its solution. This is not a matter of relations between the States, of encounters between the troops, but of the attitude towards the Israeli of the Arab people, the relationship between two groups of human beings. In a way we are very lucky that we have to live in close contact with many Arab peoples — on the West Bank, in Jerusalem, Nablus, Samaria and Hebron; otherwise, if we had the desert between us and them as we have between us and Egypt, there would be the problem how were we going to meet Arab people and live with them? It so happens that whether they like it or not — or whether they like it or not — we have to live with them, right next to them, and with many of them in many places. In fact, we have had to mix with about one million non-Israeli Arabs. I am very happy with the outcome of the last five years since the Six Day War, and am encouraged, inspired, by it.

Harris: But there has been a great deal of criticism in the British press about how you have treated some of those Arabs.

Dayan: I wish you had the time to go around the country, and I would invite every other English newspaper instead of just reporting hearsay to send a representative to go around the country, to talk to any Arabs you wanted. I would be surprised if you would come back to me and say: "Now look here: I have heard genuine complaints about you ill-treating the Arabs and I have seen grounds for these complaints myself." I meet the representatives of the Red Cross people very often, and also representatives of the foreign embassies, clergymen and the Arabs themselves. I think

the allegations are simply not true. Do you know that 100,000 or so Arabs come across the present borders to spend their vacation? Would they come here if things were that bad? Of their own free will they decide to spend their summer vacations here, under our occupation, in our occupied areas, under our occupational regime. They come here to Tel Aviv and Netanya and bathe in the sea, and they shop in our streets. One hundred thousand come across the bridges from Jordan. If things were so bad here would they do that? They would have gone to Beirut or to Europe instead.

Harris: What about treatment of prisoners?

Dayan: I suppose that in some cases some prisoners are not treated exactly as they should be. I wish I could say that nothing like that is happening. I am afraid I can't. But this can happen, and does happen, everywhere. I don't really believe that in the most progressive country you would mention that interrogation and the treatment of prisoners is always 100 per cent human and according to the law. There is the human factor, and the environmental factor. Where things are far away from the public eye, and it is all a matter between the guard and the prisoner, I am afraid that now and again bad things happen. But this is not policy. It is rare. Where we locate it we stop it.

Harris: Can any country help resolve the situation between you and Egypt?

Dayan: There are two countries that could help — Russia and America. Egypt and Israel are clients of these two Powers. I am not sure that America likes us as clients, or is happy to be our lawyer; but this is the fact. If the Egyptians will not accept an invitation to talk with us directly I just can't see how this situation can be dealt with without some action on the part of one or the other or both.

Harris: What would you like to see either or both of them do?

Dayan: I'll tell you first what I wouldn't like them to do. I wouldn't like them to do either of two things: one is to be dragged into the war. We are not trying to drag America into the war. We never had any American or any other foreigner fighting for us, and I do not want anybody. What we ask for is equipment and financial aid. We certainly do not want American blood shed here. Now the same cannot be said by the Egyptians about their patron. I think that they wish the Russians to do more actual fighting for them.

So, the first thing I wouldn't like is for the two super-Powers to be drawn, or to adventure, into this war. They have to stay out of it; otherwise it will turn into a world conflict. That would be a disaster for everybody.

The other thing that I wouldn't like them to do is to try to impose a solution on us. What I would like them to do, if the Egyptians will not accept our invitation to talk with us, is to mediate and try to help bring Egypt and ourselves to a peace agreement, try to put the Egyptians and us together, even lock us in a room and say: "Now come to an agreement."

I would like the Americans and the Russians to discuss the problem and this approach to it between themselves.

Harris: What can be done to try to get the Americans and the Rus-

sians to move in the way you describe?

Dayan: Somehow I believe that this move is "on" already. Not that I have got any information, but when either a spokesman in the White House or in the Kremlin says that the Middle East will be discussed by President Nixon and the Russian leaders in May in Moscow, and that the Middle East will be not only on the agenda but will be one of the top items there, I suppose that since we are only in January and they want to make a statement about it after the meeting in May, they will begin to have preliminary talks about it.

Harris: What would you at this moment envisage as the most reasonable result you could hope for from Nixon's May visit to Moscow?

Dayan: Three things. First, agreement that in the interest of world peace, and in the interest of the Middle East, they would try to ensure that fighting would not be resumed in the Middle East. Secondly, that if fighting were resumed neither would get involved in it in any way.

If they agreed about those two main things, I think that they would be able to go on to the third: to come to some kind of agreement about a peace settlement. I hope that, if so, it would be an agreement that we can approve. But the important thing would be that there would be an agreement which could be discussed, that there would be means being used to try to get us somewhere, not guns. I don't think that a blueprint will emerge from the Moscow meeting in May. If the Americans and the Russians agreed on these three points — the two super-Powers will not fight in the Middle East, and their "clients" must not fight, and that efforts are going to be made politically and diplomatically to reach a settlement — then a new road will be open for negotiations.

Harris: A last question. What do you make of the fear of some people inside and outside Israel that you might become a kind of Israeli De Gaulle?

Dayan: To begin with, Israel wouldn't cooperate with me even if I wanted to be a De Gaulle. If I wanted to understand something about the armed forces of Israel, and if you do, you will understand why nobody could make Israel into a militaristic State, and why Israel itself could not make itself into one. The armed forces of Israel are the citizens in arms. It is not a question of the Army here and the civilians there: they are the same. One of the reasons why Israeli forces have been so effective, out

of all proportion to their size, is not only their high technique, their original concept of warfare, their dedication, but another thing: we reject the notion that you have to "break" a civilian before you can make a soldier out of him. We believe you have to build up the civilian and turn him into a fighting civilian. In the Israeli Army it is hard to tell an officer from a private. The officers don't carry swagger sticks, neither do they wear a different uniform. In battle they wear certain badges, and they do not shout, "Forward"; they shout, "Follow me." No, I can understand that some people don't want me to be successful; that is understandable. But don't worry about me, or anybody else, changing Israel into a militaristic State. The Israelis being what they are, it is just not on. I think that the real criticism about me is that even when I am a soldier I never really liked rifle drill or any kind of drill. I don't really believe that by "dress to the right" or anything of that kind of routine drill for discipline, you can get anywhere. What is a soldier? A human being. People don't fight because they are ordered to, or because they have been well drilled. People fight because they think they have to, and fight well because they know they must. If they fight only because they are ordered, they don't win. They lose.

I am 56. I can look back and say that all through my military career when I influenced soldiers under my command, a platoon or an army, it was because I talked to them as one civilian to another, one Israeli citizen to another, and not communicating with them only through orders and addressing them only in military language. In fact, I believe it is the other way around; the longer I stay as Minister of Defence, the more I might turn the troops into civilians.

Harris: But as the man of action which everybody knows you are, don't you just long to, well, fight?

Dayan: I am a man of action. It is action I care about and believe in. But I do not confuse action with aggression, with violence. Action for me is creating, not destroying. I told you, I am a farmer. I like to plant, to see things grow, to help them grow. My passion is about life not death — life for everybody.

Harris: This interview, with Kenneth Harris of the "Observer," is published simultaneously in London and Jerusalem. The first instalment appeared on Sunday, January 16. Copyright reserved.

20.1.72

112-2(9)

VPS

Visual Programme Systems Ltd
Circus House
21 Great Titchfield Street
London W1P 7AD tel 01 580 6201
cables Visprogram

K

110

Dear Simcha,

M

Hope you're feeling better and
conquered your pneumonia by now.
I'm very sorry that we did not have
an opportunity to meet.

In any case I hope to be back in
Ha'Eretz within two months.

Here's a copy of the letter I sent to
Haim Israeli. I'd appreciate your
comments and advise or anything you
could do.

all the best,

Regards to Vivian and the kids

Michael Gloss

Mr. Haim Israeli,
Director,
Ministry of Defence,
Tel-Aviv,
ISRAEL.

20th January, 1972.

Dear Mr. Israeli,

Mr. Simcha Dinitz has suggested that I write to you for advice concerning a project I am interested in producing. It is a sixty-minute documentary portrait of Moshe Dayan. We would require very little of General Dayan's time as we would be using mostly existing film footage, (i.e. historical, news, interviews and still photos). We wish to illustrate the following points:

1. General Dayan's background.
2. Who he is.
3. What he does.
4. What he sees for the future.

The last point would require an interview with the General, at his convenience of course.

I would greatly appreciate your comments and advice.

Sincerely yours,

Michael Glass

ירושלים, א' בשבט תשל"ב
17 בינואר 1972

112-2(9)

לכבוד
מר ירמיהו ליפפלד
רח' בורוכוב 3
תל - אביב

א.נ.,

הנני לאשר קבלה מכתבך מיום 7.1.72

אל ראש הממשלה בענין שר הבטחון.

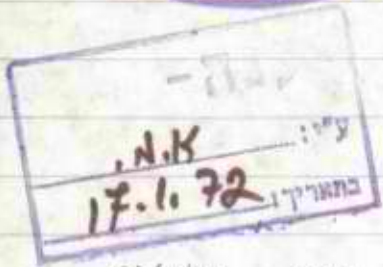
בכבוד רב,

אלי מזרחי
ס/מנהל לשכת ראש הממשלה

העקב סמוי: מר ח. ישראלי - לשכת שר הבטחון.

Handwritten notes in red ink: "קודם", "למטה", "7.1.72", and "לכ"ט".

ראש המשלה
הג' קולנה מאיר

כ"ז ראש המשלה

לאור הקרקע הרבה שקולאים
אילו רצונם אז הם מה צ"ן, אז המשלה
להס'ק את המסקנות המתאימות.
לנצתי אין מקומו א שו המטון
בין חברי המשלה אין להכתיב קצנולמו א הש
צ"ן, אלה ההסלוקיה מוכנה כי אשיה קצנולמו מטון
מכונה למו רק נצחון ומסלול כי אם גם הכס
ומכון איני מתלבט מן המטון שפרנה אחריו
כניסו למשלה המיו 1967 והכלולו למשלה הנה
אחר קצנולמו ונצחון הקצולו הממנה שש הימים.
אך מאיכך המטון השו צ"ן הולך וקודר ומכך
לניח מעצם.

המציני המשלה לנצחיה, כנפולמו,
כדורים אלו היתה עושה לולמו הווי ומי ונצח למו
אילו קצנולמו. אפילו הוא אינו יכל לעצמו את
ההתלהבות והמבוקשיות דצנולמו שהוא נצחול ונצח, וצח
אלו להרוא למצנולמו אפילו.

100

190-011

H.H.
17.1.58

כ"ג 1317 א' דב' ז'ין דמקלמו מונח,
אך דמ' דליו לטעמ' מקלמו לזרעו, אט'י
סיביר' מלומד מ'צ' .

כ"ג 3/27

ל'כ"ב' 3 ירמ'יו

ד'ה' 7/17/27 מ'ס' 3 ד'ה' .

112-2(9)

15

הקריה, קבשבט תשל"ב
2 בינואר 1972

לשכת שר הבטחון

אישי

000613 / ק

Handwritten notes: (ק) / (ב) / (ג) / (ד) / (ה) / (ו) / (ז) / (ח) / (ט) / (י) / (יא) / (יב) / (יג) / (יד) / (טו) / (טז) / (יז) / (יח) / (יט) / (כ) / (כא) / (כב) / (כג) / (כד) / (כה) / (כו) / (כז) / (כח) / (כט) / (ל) / (לא) / (לב) / (לג) / (לד) / (לה) / (לו) / (לז) / (לח) / (לט) / (לע) / (לפ) / (לפא) / (לפב) / (לפג) / (לפד) / (לפע) / (לפז) / (לפח) / (לפט) / (לפז) / (לפח) / (לפט) / (לפז) / (לפח) / (לפט)

אלי מזרחי, לשכת ראש הממשלה

אלי היקר,

לשלך 112-2(9) מיום 17.1.72 :

התענינתי מה סיבו של "בעל העצות"

ירמיהו ליפפלד ובמצורף מצא העתק תלונתו של הנ"ל
אל נציבות תלונות הצבור, המדברת בעד עצמה.

Handwritten signature

בידידות,

ח. ישראל

(P) 8-211

1950-1951

1950-1951

1950-1951

1950-1951

1950-1951

1950-1951

1950-1951

1950-1951

1950-1951

1950-1951

1950-1951

שופט לרישום תלונה בעל-פה

שם המתלונן: יגאל יצחק זילבר			
מספר	רחוב	שכונה	עיר
3	בוכוב		תל-אביב
מס' ח"ז: 838814		מס' טלפון: 243148	
הנלון: אגוד הפתוח			

חוכן החלונה

תאונתי אמיחיסת אל אנכד הפתוח, וטעם אמרכים רבים ושונים
בנאמשים נבר נעים, פן על יצי הטרכות פנק טלפון אלון עקופים אחרי
כולל גם הטרכות אמשחמי. הטרכות מאוכות אלובי קשה אי רפסכיר את
אציהי פתופשי אלול אוככח אצין שובבי זה הוא פתח נפתח פתח העניני
זה בעצק החודש יוני פתח אקום אנסך באנשד הפתוח, פופתח אי טיפול
פניולו אלול באקום עלם קיפולת הכער אכוד באנשד הפתוח. אמנם
אצניהי באודש וחצי (עד חול הפטגורב 1971), במקוול שפפטרבנות "פסקו
אלול הפבר נעטק על הודון אפודת ועד עכשיו הפטרבות אקובן אמרד
הפתוח צפהי עלם נפעה אמולי הפטרבות ועוצמתן.
אמרי ועניני הוא פתול היות ר אנתל עלי אבקלים את פויכרכם
באנשד הפתוח פקנים אבקלים פנוי פביכור אפוגאני אימיחיה אלול
אובן, אנסוך אמרכה זו איכושלים.

~~Handwritten signatures and scribbles, including a large signature on the left and a large scribble on the right.~~

קצין חקבלתו: יאכלאטי
לשכה חקבלתו: תל-אביב

[Large vertical scribble on the right margin]

מ"ב - 14.2.72

בראיון בטלוויזיה האמריקנית הכרוז שר הבטחון:

"אין הבדל רב בין תל-אביב לסביבות חברון או יריחו"

מאת שמואל שגב -
 "מקרים" ביואשינגטון
 פלגראפיה
 אני רואה את השמחה של
 הערבים לירדן כמזדהנת, ובי
 עיניו אין הבדל רב בין תל-
 אביב ובין סביבות חברון
 או יריחו. זו מולדתנו ובעי
 ננו כל מה שהערבים רואים
 ומוכנים להקים ישושים ויהי
 ירושלים - אזור שר הבטחון
 משרה דיון בראיון ששודר
 בראיון בטלוויזיה ברישת חי
 שידור האמריקנית סי.בי.
 אם אתמול אחר הצהריים.
 הראיון הוקלט לפני צאת
 מה דיון ישראל אתמול.
 שר הבטחון נראה דרוך
 מאוד - כנראה משום ש
 שנים משלושת המראיינים לא
 היו אחרים ביותר, וכל הוסינו
 ניסו, ללחץ אותו אל הקיר.
 מתוך ראיונו אואנס, אחד
 משני בעלי הטורים הקבועים
 ב"וואשינגטון פוסט" הידועים
 כמסקפי הדעות של הוסיטות
 השמרניות במשרד החוץ ה
 אמריקני, נראה יחס עויין מאוד
 את דבריו על ארנות, ה
 שגם מתייב לירדן אמר שר

דיון בתשובה לשאלותיו של
 אואנס, וכאשר הביע אואנס
 ספק, אם איזו ממסלה ערבית
 או פלישתנית תסכים לכך,
 השיב מר דיון ואמר:
 הם יסכימו, ממש כשם
 שהם יסכימו, שירושלים הוא
 בירת ישראל! אם תחזור 50
 שנה או אף 20 שנה - אז
 לא רצו להסכים להתיישבותנו
 כנגב או בצפון הארץ. אינני
 יודע שום הבדל, שום קו,
 באמת, שיבדיל את הגדה ה
 מערבית, כי בנקודת הראות
 שלנו זו מולדתנו.
 בתשובה לשאלה אחרת אמר
 מר דיון, כי לדעתו אין להע
 ניק לערבים אותה זכות ל
 התיישבות בתוך ישראל, כי
 מקרה של הסדר, מתוך הנחה
 שישראל איננה צריכה להפך
 למדינת ערבית.
 לעומת זאת, אמר שר הבט
 חון, אין הוא רואה שום הב
 נגדות מעשית להתיישבות יהו
 דים ביהודה ובשומרון עד ה
 ירדן; אינני יודע על שום
 חקירת שאירעה מאז באנו ל
 התיישב בגדה המערבית. אני
 חושב אחר המצב זה הסיכ

נים, ואיננו רואה את הער
 כיום מתנגדים. קח את חברון,
 למשל, לי נראה שהם מרוצים
 עכשיו מאוד שחברון התרשה,
 הישראלית, נבנית ליד חברון
 הישנה. לא ראיתי שום הת
 נגדות לכך.
 "היו לנו חזיונות שונות"
 ראו לאנד אואנס הטיל ספק
 בדיוק הדברים האלה ואמר:
 "כאשר הייתי שם בקיץ אש
 תפד מצאתי התמרמרות מרובה
 אצל הפלשתנים המקומיים."
 על כך השיב מר דיון בקי
 צור: "אם כך, היו לנו חזו
 יות שונות".
 אואנס אמר: "אף על פי
 כן אני נדהם, נגראל. הסבור
 אתה כי הערבים נהנים באמת
 מן העובדה, שישראל בונה
 עיר חדשה?"
 כן, זה נכון - השיב מר
 דיון - "כן הסתם אינם נה
 נהים מבחינה פוליטית אבל הם
 נהנים מבחינה מעשית. זה
 מספק להם עבודה. אני מכיר
 את תושבי האיזור, וכפי ש
 אמרתי לא ראיתי שום הת
 רות כלום אתה ראית הת

ריות? גישתם של כל הער
 כיום שם היא, שהם רוצים כי
 נמשך את עבודה הבנין שלי
 נו שם, משום שהיא מספקת
 להם עבודה, ומגדילה את ה
 איכלוסיה - מסיפה קוגים
 לתוצרתם.
 חזקות להתוושב בשומרון
 כאשר שאלו אחד המראיי
 נים, מה פשרה יכולה להיות
 כאשר הוא - מר דיון -
 תובע לישראל ריבונות למע
 שה על יהודה ושומרון, השיב
 שר הבטחון: "לא אמרתי רי
 בונות ממש. דיברתי על זכו
 תנו להתיישב שם, לייסד שם
 יושבים ישראלים - ואני
 יכול לתרום לכת עוד יותר
 ולומר, שלדעתנו צריכים היי
 לוצו לחיות מוצבים על היר
 דן, וכדי לתרום לכת עוד
 יותר - לדעתי צריכים הסד
 רים אלה להואמר בינינו לבין
 במשלה ירדן.
 בהשוכה לשאלה אחרת חזר
 מר דיון על דעתו מכבד -
 שבינתיים נתקבלה על הממש
 לה כולה - ששארם א שיה
 וגינות חנם המספרת אתה
 באיזה יחסים נשטת ישראל

M. K. 14.2.72

14.2.72 "יריחו וצפון הארץ"

דיון: הגבולות שייקבעו בהסדר חלקי עם מצרים לא יהיו גבולות קבע

"אין הבדל בין ת"א, יריחו וחברון"; - "אין לי סיכוי להיות ראש ממשלה ב-1973"

שגב. מאת איריה זילברמן, כתבת כושינגטון -
 ישראל לא תחזור את שאריותיה, רמת
 הגולן וירושלים, או הגדה המערבית, כדי להשיג שדום
 עם מצרים ערב;
 ישראל תהיה מוכנה לס
 על מהגדה המזרחית של
 העלת סואץ, ואם יושג הס
 עם שלום בינה לבין מצ
 רים וזחור ששה נרחב;
 הסדר חלקי לפתיחת ה
 תעלה הייב להיות רק צעד
 ראשון לקראת הסדר שלום
 כולל.
 ההכרזה אלה המגיע בין
 חתה, שר הבטחון משה

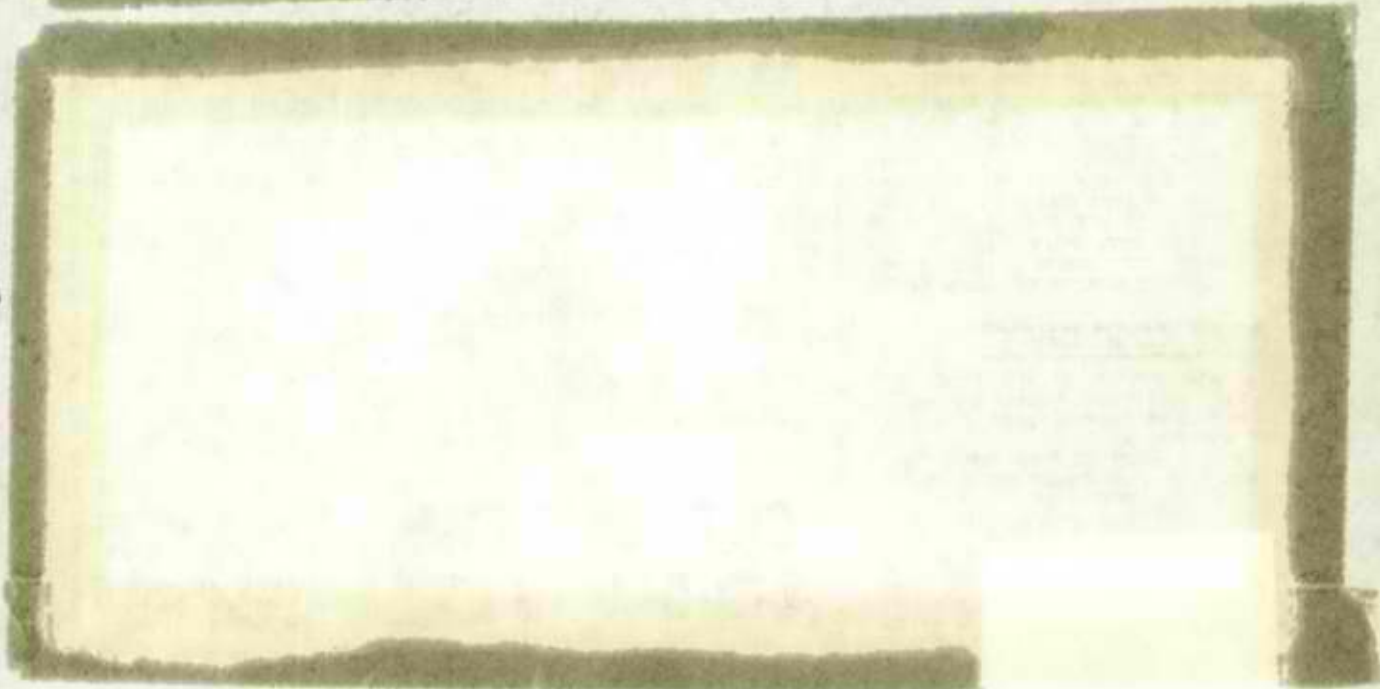
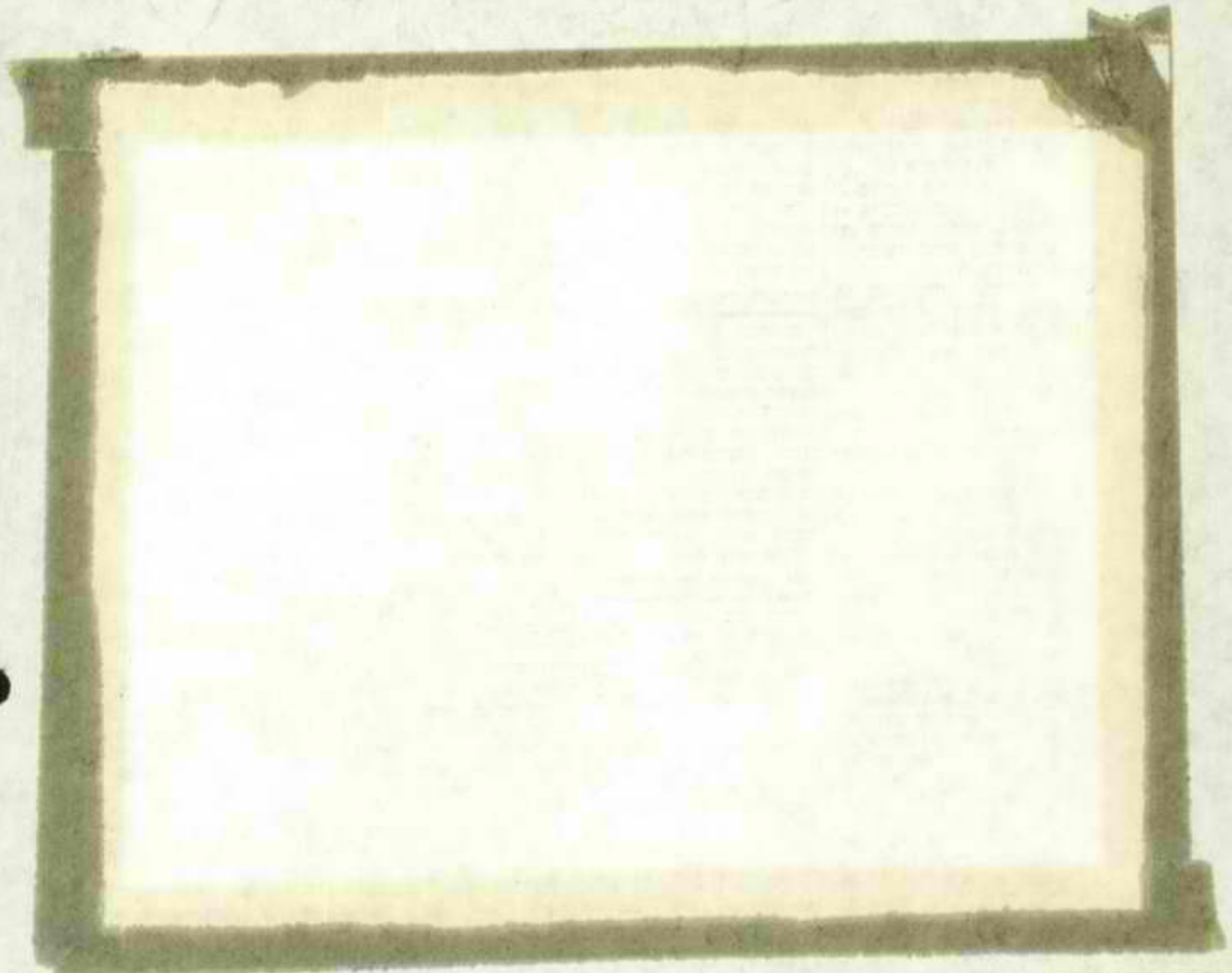
אואנס, בעלחסוד הדיוע
 בהתנגדותו למדיניות היש
 ראלית.
 בסיכום, לא כללו דבריו
 של דיון חידושים רבים, עם
 זאת, אחת הנקודות החשור
 בות, שעלתה חזר שר הבט
 חון פעמיים במהלך הראיון
 היתה, שהגבולות שייקבעו
 בתסדר יבוגיים בין ישראל
 למצרים אינם צריכים לה
 וות בהכרח גבולות של קבע.
 כידוע, הביעו לצגני מצ
 רים את החשש, שהסדר יב
 יים יגשיח את המצב

בנקודה זו אמר דיון:
 סבורני שאם יושג הסדר
 ביניים, הוא חייב להיות
 צעד ראשון לקראת הסדר
 סופי וכולל.
 לאחר מכן הוסיף, כי הס
 סדר יבוגיים, אין שירושן קץ
 לשיחות נוספות.
 שר הבטחון הביע את ה
 ענין שלו בהסדר שלום ש
 יתווה על ידי ארה"ב ו
 בריה"ם, הנהרות דמות של
 דיון בנקודה זו, בראיון קר
 דם, שלו בארה"ב, נוגדות
 את המסלה שנקטה בה ער

ריות ישראל, במגניה עם
 המיסטל בוושינגטון.
 אתמול הצהיר שר הבט
 חון, ביחס להסכם אספרו
 בין בריה"ם לארה"ב על
 הסדר באיזור: "אני מיהת
 להסכם כזה, אני רק מקווה,
 שההסכם יתווה כך, שנוכל
 לקבל אותו, אני סבור, ש
 גם המצרים צריכים להיות
 מעוניינים בהסכם בין שתי
 המעצמות.
 עם זאת הדגיש דיון כי
 אינו רוצה במתרון כסרי בין
 שתי מעצמות

(כוח מקורי ראשון)
 איזור הביע את בטחונו,
 שהנטיא ניכסון, לא ישת
 תף בניסיון כלישה לכסות
 פתרון.
 יריחו נוקב התפתח בין
 שר הבטחון למראין
 אואנס בשאלת ההתנהלות
 הישראלית בגדה המערבית.
 אני רואה את הגדה ה
 מערבית כחלק ממולדתנו.
 אמר דיון, לגבי ירדן אין
 הבדל גדול בין איזור תל-
 אביב, איזור חברון ואיזור
 יריחו. זו מולדתנו.
 אואנס טען, שעת ביקר
 בשטחים, הביעו חשבים
 ערביים את אירישיעות
 רצונם מהתנהלות היהודית
 שם.
 השיב דיון: "לא דבחתי
 בהתנגדות מעשית רהתיש
 בות שלנו בגדה המערבית".
 בעשר השניות האחרונות
 של הראיון, פנו איראיינים
 לנושא הנוגע למדיניות ה
 שנים הישראלית.
 דיון נשאל אם יש לו
 לדעתו, סיכוי להצטרף ל
 ראש הממשלה ב-1973.
 הוא חייך והשיב: "לא,
 איני חושב שיש סיכוי כי
 זה".

(A) 2-511

21.1.72

ע"מ: N.K
13.2.72

משרד ראש הממשלה ירושלים
נתקבל
24.1.1972
102-2(9)

הערות
למשרד
מאגן
מאגן
מאגן

לכבוד,
גב' גולדה מאיר
ראש ממשלת ישראל
ירושלים

גברת ראש הממשלה הנכבדה,

אני מדברת בשם 78 אנשים.

ברצוננו להביע את הערכתנו והערצתנו כלפיך, שאח בולטת את האנשים שרוצים להרום את תומיתו של שר הבטחון מר משה דיין.

כבודה כנחה את השבועון "עולם הזה" ו"אוח": "רפשי" ו"סמטות מלוכלך" אבל גברתי ראש הממשלה כשכניח אותם כך נחת להם מחמאה כי לפי דעתנו מלה שראויה להם אין בנמצא לא במילון ולא בלקסיקון שלנו.

האם מר משה דיין הוא האדם היחיד שהתגרש? הרי אלפי אנשים בארץ וברחבי העולם מתגרשים מדי יום ביומו, וזה עניינו הפרטי והפרטי בלבד של שר הבטחון.

בחור שר בטחון הוא אדם מכריז, נפלא, וחיינו הפרטיים הם שלו בלבד ואף אחד לא יכול להתערב בהן.

הרי ידוע שעתון "עולם הזה" (אם אפשר לכנותו עתון) ובראשו אורי אבנרי, במחילה לכבודך, זה הזבל הגדול ביותר. לדעתנו האנשים שרוצים להרוס את תומיתו של שר הבטחון (אם אלה אנשים במפלגת העבודה או מחוצה לה) הם אנשים "אכולי קנאה, וצרי עין".

אנו מקוים שכל לבנו שכבודה תעשה לזה סוף.

אומנם כבודה לא מכירה אותנו, אבל אנו האזרחים של מדינתך מעריצים אותך בכל לבנו "ואושרה של הארץ אשר בראשה עומדת ראש ממשלה דגולה כמוך"

ובסוף אנו מאחלים לך הרבה בריאות ואושר.

בהערכה רבה,

העתק: שר הבטחון, מר משה דיין

בשם 78 אנשים פרלי חתינה
רח' צירלסון 34
חל - אביב

10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

כ"ד בניסן תשל"א
19 באפריל 1971

117-8

אל : הייס ישראלי, משרד הבטחון

לפי בקשתו של שר הבטחון חנני מעביר אליך לעיונו את
הדין וחשבון של הרברט סמואל על פטיגהל בא"י בחקומה
1920-1925.

אבקשך לאשר את קבלת החומר ולהחזירו אלי לאחר עיון שר
הבטחון.

ב ב ר כ ה,

ד"ר א. אלטברג
הגנז

4/8

U.S. DEPARTMENT OF JUSTICE
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION

44-38861-111

MEMORANDUM FOR THE DIRECTOR, FBI
FROM: SAC, NEW YORK (44-38861)
SUBJECT: [Illegible]

Reference is made to New York letter to Bureau dated 4/7/54.
Enclosed for the Bureau are two copies of a letterhead memorandum
dated and captioned as above.

Very truly yours,

[Illegible Signature]

Special Agent in Charge

[Illegible]

ירושלים, ט' בכסלו תשל"א
7 בדצמבר 1970

112-2(9)

לכבוד
מר שמואל אחיאל
קיבוץ קבע,
ד.נ.ג. גליל

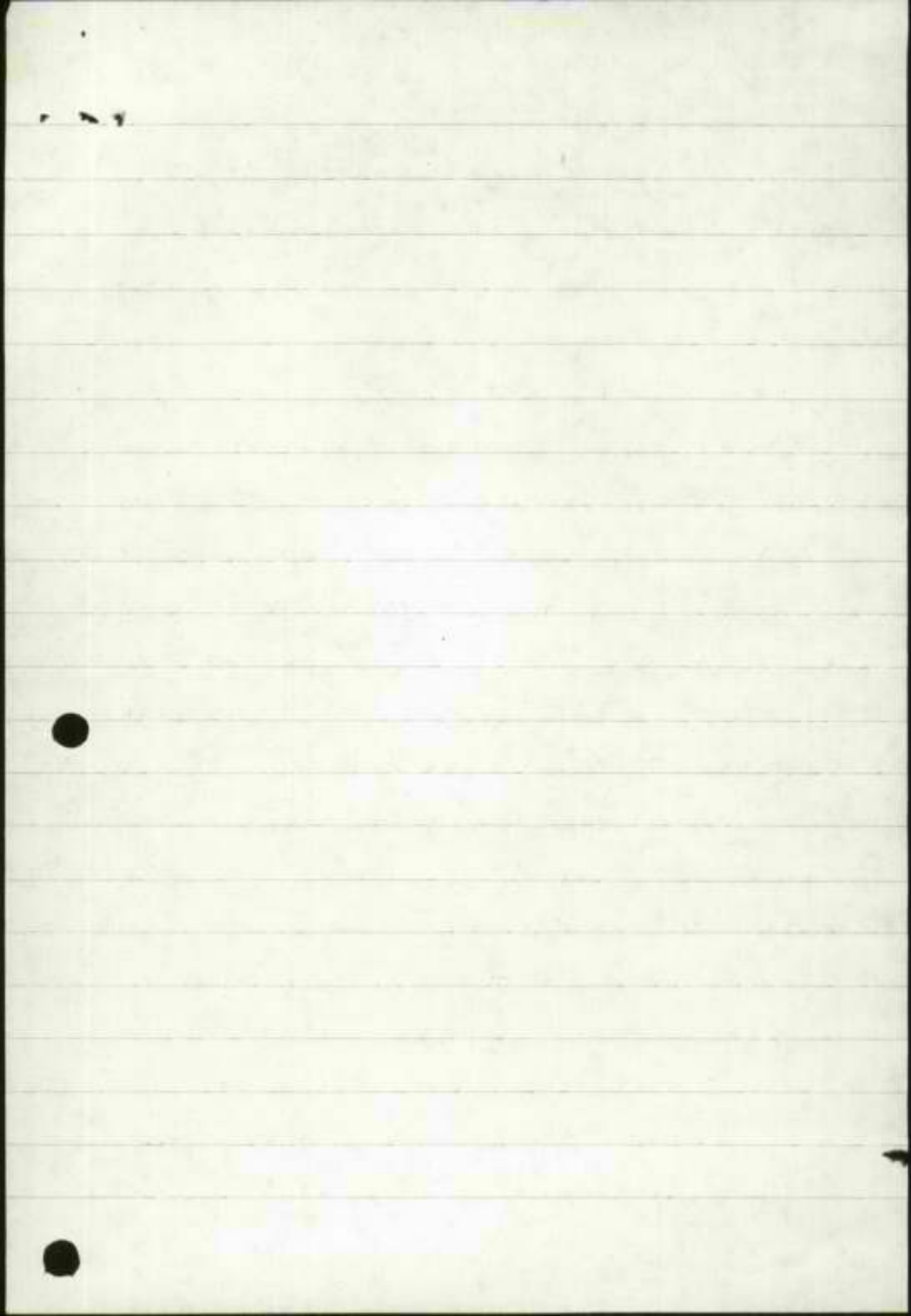
א.ג.ג.

הנני לאשר בחודש קבלת מכתבך מיום 28.11.70
אשר יועבר לעיונה של האש הממשלה.

בכבוד רב,

יעקב פארן

(2) 1-21

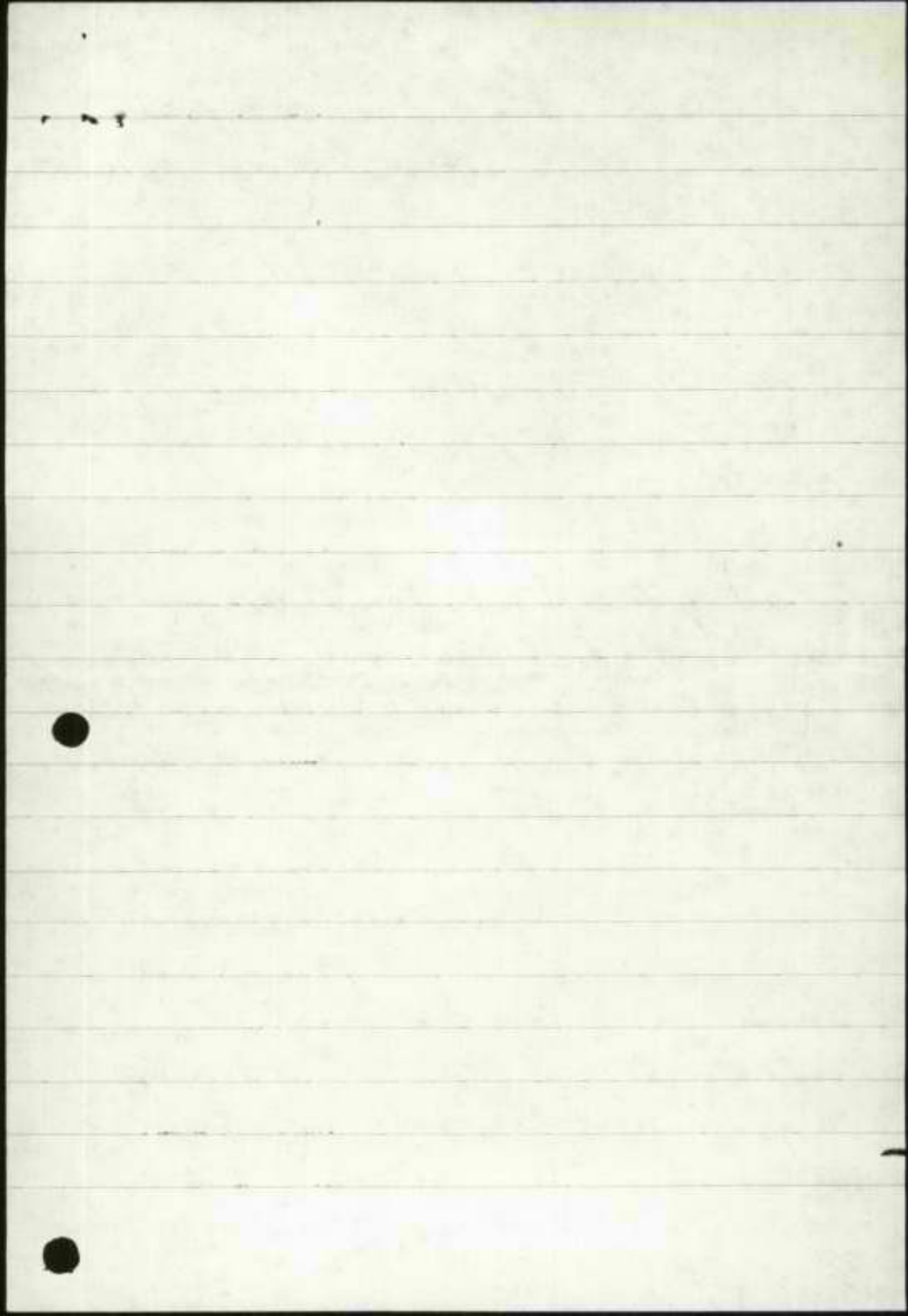

... ה' ה' ה' ...
 ... ה' ה' ה' ...
 ... ה' ה' ה' ...
 ... ה' ה' ה' ...
 ... ה' ה' ה' ...
 ... ה' ה' ה' ...

... ה' ה' ה' ...
 ... ה' ה' ה' ...
 ... ה' ה' ה' ...
 ... ה' ה' ה' ...
 ... ה' ה' ה' ...
 ... ה' ה' ה' ...
 ... ה' ה' ה' ...
 ... ה' ה' ה' ...
 ... ה' ה' ה' ...
 ... ה' ה' ה' ...

22 322
 ...

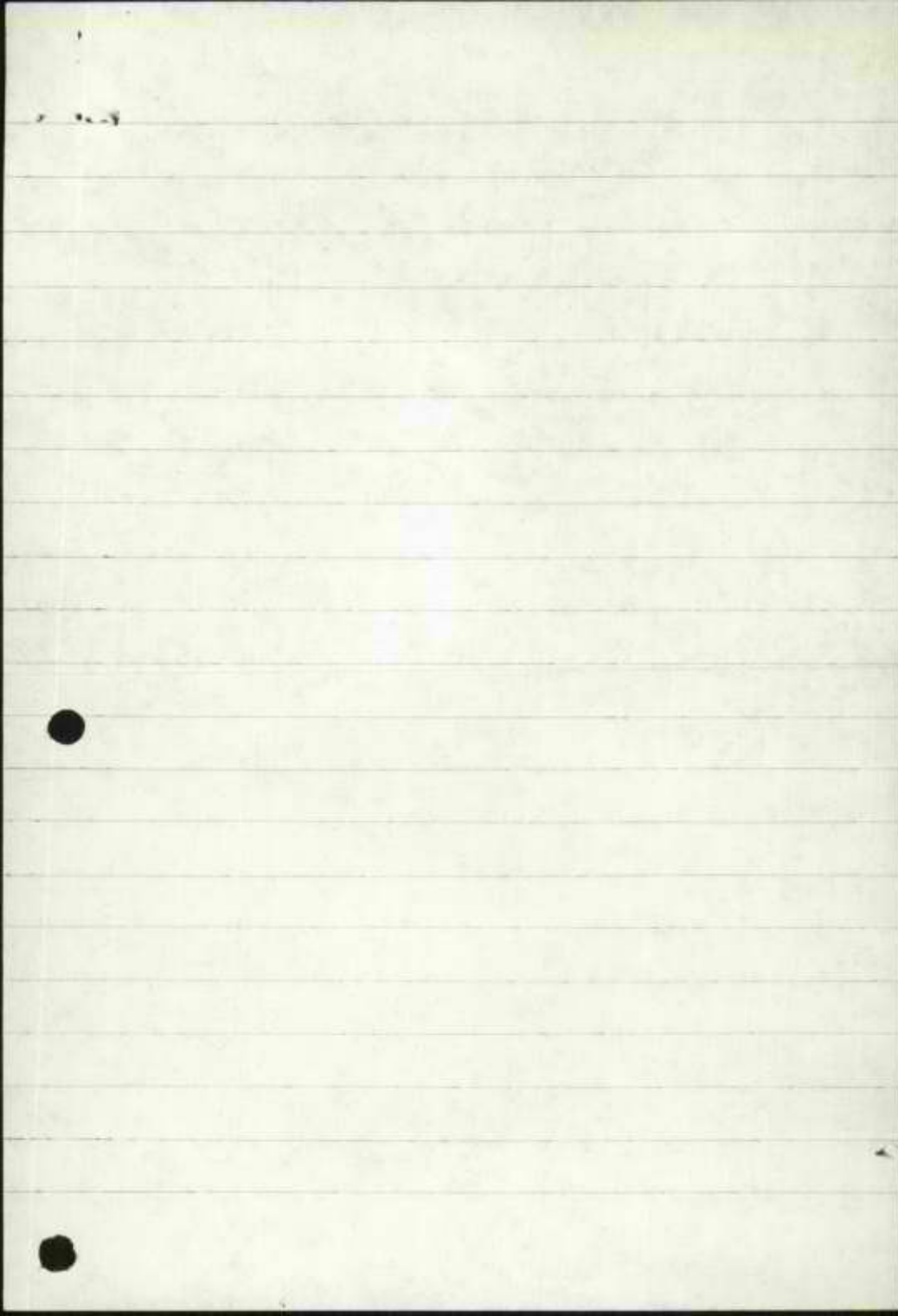
28.11

קולציה גאוגרפית
אגודת המחקר והקניין המדעי
היינו ל"מרכז"

22 1922
Great Britain

22
29-11

מרדכי בנטוב, משמר העמק • הלשכה : תל-אביב, ת.ד. 1777, טלפון: 266245

2.12.1970

111-9(9)

לגולדה - שלום רב,

אני מרשה לעצמי להעביר לך מאמר, שהופיע
השבוע ב"חותם" (מוסף של על-המסמר), בתקוה
שתמצאי בו עניין.

ב ב " ח ,

מרדכי בנטוב.

לכבוד
ראש הממשלה
הגב' גולדה מאיר
ירושלים.

(A) 6-12

...

...

גיבצע „זיקית“ של דיין

(המשך מהעמוד הקודם)

הממשלה להציע למצרים החזרת כל סיני עד הגבולות המנדטוריים — תמורת חוזה שלום נפרד. הוא בונה על הלכירות „פרעונים“ בחלק מהגיבוריות המצרית. על רצונם להינתק מהממשלה הפאן-ערבית והפלישתניות, ועל מוצא כבוד בהחזרת כל השטחים המצריים. אינני מאמין כי המצרים ייעזרו להצעה כזאת. אך לפחות יש היגיון לנסות ביוזמה המצרית להם דבר, שאין תקווה להשיגו בשיחות יארינג. צריך לחשוב את המצרים לאידיוטים גמורים (והם הוכחו שאינם כלל טפשים ומבינים את הכוונות של התכנית הדיינית) כדי להיניח שהם יסכימו לקבל פחות מאשר יקבלו בשיחות יארינג. אפילו על פי „התר“ רה שבעל פה של דיין עצמו.

הצרה עם דיין היא שהוא שייך לאותו סוג אנשים החושבים את עצמם לכליך חכמים עד כי כל שאר בני האדם נראים להם טפשים גמורים. שאפשר ל„סדר“ אותם על נקלה. אך מסתבר כי הבריות אינן כליך מטופשות, ותכניות ותכסיסים המבזים סתים על אוילותם — מתמוטטים. וה„חכ“ מים נשארים על יד שוקת שבורה.

מהי אפוא מטרתם של כל התמרונים האלה המכוונים לטפשי העולם ושפשי ישראלי — ההצטרפות וההכחשות (נוסח גולד-סון), הפרחת תכניות שמתכחשים להן, גילוי טפח וכיסוי טפחיים? לפי דעתי לכל משחק המתבואים הוא מטרה אסטרטגית אחת. שבה לא נספח כרגע, ושלוש מטרות טקטיות. המטרות אותה: (א) לגנוב את ההצגה, (ב) לבלבל את האוייב (לא ה„ערבים“), (ג) לסבך את הממשלה בדיונים, נוסחאות החלטות, שימנעו ממנה או יקשו עליה להיכנס שוב לשיחות יארינג.

לדעת כל הפרשנים המדיניים — הן מתוכי הממשלה והן מחוגי האופוזיציה — מחפשת עתה הממשלה דרך כיצד לרדת מהגדל הגבוה, שהקימה לעצמה בעזרת הפעילה של דיין, הנוסחה של „יצירת תנאים“ צריכה להיות מעין מצנה. שבעזרתה נצנח ישר לשיחות יארינג. כוונת הממשלה היא כי את „המצנה“ הזה תספק לנו ארצות הברית. בא דיין וטכניקת רק „תיקון קטן“ הוא בתחלתו בעד ביצוע הצניחה לשיחות יארינג, אלא הוא רוצה שהמצנה יהיה מצרי-סובייטי. לפחות בחלקו. והוא כל ההבדל, במלים אחרות: הוא אינו מספק בתנאים שבכוחם של האמריקנים להכתיב אותם. הוא רוצה לשתף את ה„סובייטים ואת המצרים ב„יצירת התנאים“ האלה. הכיכוד בצורת הסכם „חדש“ על הפסקת האש, לפני שיחות יארינג, הרי „צריך לדעת כיצד לפקח בפני מי להתלחן“ נ„דבריו בטליוויזיה. הכל נראה כליכך הגיוני. כל-כך תמים, ממש מלבב. הממשלה כבר החליטה על „פשרה“ — לא עם המצרים. אלא עם דיין — והכניסה מלה חדשה: „ביטוס“ הפסקת האש. נחוצה אפוא עוד מלה נוספת קטנה, כגון „הבהרה“ או „הגדרה“ או „הסכמה“ בקשר לתנאי הפסקת האש. — מלה ששוב קשה יהיה לממשלה לחזור ממנה אחריכך — ומיד ייפתחו השערים למרמס חוקים על תנאי הפסקת האש ותיטגור הדלת לשיחות יארינג. זה הכל. כי חזקה על המצרים שלא יילכו לק"ח ותאנו חזקה על דיין שיסובב את המרמס החוקים כל זמן שירצה למנוע באמצעותו את התחלת שיחות יארינג.

מ"מ מ„עמדת כוח“ מהו?

הנחה, המשותפת דומני, לכל הפרשנים הישראליים ואף האחרים — מהמעורב ומתגוש הקומוניסטי כאחת, כי מצרים רוצה בשלום, או ב„הסדר מדיני“ ולא במלחמה חדשה — היא נכונה. מאז דביקותה ב„שיחות יארינג“ אין הדבר עומד בסתירה לנזקשותה בשאלת הטילים ובשאלות דומות. דובר כבר הרבה על כך, שההנהגה מצרים מסוגלת לנהל את המרמס רק „עמדת כוח“ — ולא חשוב אם „עמדת כוח“ זו היא יריאלית או מזרמה. לפחות כלפי העמים הערביים היא צריכה להפגין כי זו „עמדת כוח“ ולא „מצב של חולשה“. אך לדבר חשיבות גם לגבי ישראל.

מה פירוש מרמס „עמדת כוח“? פירושו שהצד השני יחשוש יותר מהאלטרנטיבה של מלחמה. כל כמה שהוא פחות רוצה במלחמה. הוא יהיה ותרן בנקודות אחרות. כגון גבולות. מצרים נכנסת למרמס מתוך תביעה לחזרה „כל השטחים“ שנכבשו במלחמה האחרונה. אני מניח כי ראשי מצר

רים מבינים שיצטרפו לוותר בדבר מה, אך נראה להם כי כל כמה שישאל תהיה פחות ששה למלחמה — ויתורי המצרים יהיו קטנים יותר. לכן הדבקות בכל מה שמסמל את ה„כוח“ המצרי, כוח הרתעה זה הוא בעיניהם המפתח להצלחת הפתרון המדיני. גם ישראל דואגת שתיכנס למרמס באמי צעות יארינג. מ„עמדת כוח“ איש אינו מפקפק בכך שאם תפרוץ, חלילה, מלחמה — שוב נצנח. גם המצרים יודעים זאת. מתמוד פאוזי, שר הבטחון המצרי, הבטיח בנאומו לעמו לא נצחון אלא „מלחמה אכזרית ביותר“. גם ממאמריו של חסןן הייכל מכבצת החרדה הגדולה בפני ההכרעה ה„חמורה שמצרים תעמוד בפניה בתום הפסקת האש הזאת. ואין רושם כי הוא שש להכרעה בכיוון התמודדות צבאית חדשה.

אך אין להסיק מכך את המסקנה כי בכוחו להכליח את מצרים לכל ויתור הרצוי לנו. קיים גבול למה שאפשר לצפות מהמצרים. גם כשהם חוששים מאוד מתור צאות הסיכוב הבא — אם יתחולל.

מעמד מצרי-סובייטי משותף

אמת היא כי גם בשבילנו הכביה היא סבוכה ומסוכנת יותר. מאשר זה נראה על פני השטח. גם אם ננצח בסיכוב הבא — הסיכוב הרביעי במלחמת 22 השנים עם מצרים. עדיין לא פתרנו שום בעיה. אני אמנם מסכים עם עזר ויצמן בשלש נקודות: (א) כי נוכל להתגבר על המצרים, גם כאשר ישנם במצרים רבבה או שתיים של רוסים. אם כי זה יעלה לנו הפעם ב„קרבנות גדולים מאוד. (ב) כי הדאגה היתה חמורה מאוד אילו היו במצרים רבע מיליון סובייטים. (ג) הסובייטים אינם מעוניינים בשום אופן, להביא רבע מיליון מחייליהם למצרים. ויעשו כל דבר בכדי להימנע מכך. אך כאן ההסכמה שלו לדברי עזר ויצמן נגמרת. עזר הוא כן באמונתו, אך הוא מביט על המצב רק מנקודת ראות של מבצע צבאי. הוא תמים ואינו מבין את ה„אימפליקציות המדיניות המרחיקות לכת והחמורות.

קודם כל, מה שנכון מלכתחילה אינו תמיד נכון בדעבד. הרוסיים יכולים להתנגד להבאת צבא גדול מלכתחילה, אך הם עלו לים להביא צבא כזה בדעבד, כשלא תהיה להם „לפי הכרעתם, ברירה אלא להסתכן. עזר שוכח שאנו עומדים לא נגד המצרים, שיש ביניהם כן וכך חיילים סובייטים, אלא מולנו מערך הגנתו משותף — סובייטי-מצרי. שנבנה בהדרגה סובייטית, באחריות סובייטית. ועומד כחמש תחת פיקוד סובייטי. נצחון של ישראל על המערך הסובייטי-מצרי, הוא קודם כל נצחון ישראל על הסובייטים. עזר טועה מאוד אם הוא סבור כי נוכל להוריד לברזנייב כמה טירות לחי מצלצלות ולשלוח אותו „הביתה“. ובוה העניין ייגמר, הוא לא ייגמר. ברית-המועצות אינה יכולה לתרשות לעצמה שישאל תציג אותה כלפי העולם הערבי. העולם האפריקני, עמי אסיה ואף כלפי העולם כולו — ככלי ריק מבחינה צבאית. כגמר בלי שיניים. כמעט קנה רצוף שכל מדינה נבונה מוטב שתירחק ממנה. כזאת לא יתחולל במערכת הכוחות העולמיים, גם אם זה יעלה לברית-המועצות במשלוח רבע מיליון חיילים למצרים. ואולי לסוריה. עיראק וירדן.

גם בריה"מ יודעת, כי יש כאן סיכון רציני של עימות עם ארצות-הברית. לא תהיה לה ברירה אלא להסתכן. אך ההנחה שלה היא בוודאי כי גם ארצות-הברית אינה ששה להתמודדות הרוסיים לבטח ימצאו מוצא: הצבא הסובייטי המצרי ייעצרו בקו הירוק, בגבולות 4 ביוני. זה עלול להיות פיתוי גדול לארצות-הברית, אשר לא כל-כך מעוניינת לקבל, בגלל ישראל, אלף טילים באליסטיים על צריה הגדולות. היא תגייד לנו: „התחייבנו להגן על קיום מדינת ישראלי, אך לא על כיבושה. הנה בזכותנו תמשיכו להתקיים. אך לא נתחלל מלחמה עולמית בגלל מדיניות הסיפוחים שלכם“. אפשר שארה"ב אף תועיק את הצי השישי לחופינו כדי להפיק את דאגתה. שאיבנו לא יעברו את הפקו הירוק. כך יבוא הכל על מקומו בשלום — מבחינה פורמאלית. אך שלום לא יהיה, רק הפסקת אש או שביתת נשק. סיני ייהפך לביסיס סובייטי, יתחילו מחדש פעולות המחבלים בגבולות, בחסות הכוחות הסובייטיים. מבלי שאנו נוכל כל לחלום על פעולות תגמול כלשהן; ועל מה שיקרה בגבול המזרחי, שגם בו תופיע בוודאי העוצמה הסובייטית. אינני רוצה כלל

לדבר. יהיו אמריקנים, שיבקרו את עמדת ממשלתם. יאשימו אותה. יחד איתנו, בשגיאה נוראה וביצירת מצב, שיהיה בו בכי לדורות. אך עמים גדולים עושים שגיאות גדולות שעמים קטנים משלמים בעדן.

אינני אומר שזו האפשרות היחידה. ייתכן שאמריקה תתערב קודם לכן — אך שום מדינאי ישראלי אסור לו שלא לקחת בחשבון גם אפשרות כזאת.

אכן יש דעות שהסיכוב הרביעי, העלול לפרוץ מתוך „טעות בחשבון“ של אחד הצדדים, ייגמר בנצחון שלנו ויגרוור באופן אוטומטי סיכוב חמישי, עם כל העוצמה הסובייטית, ועם תוצאות „שבוודאי אנו חרדיים מפניהן. לכן, מי שרוצה למנוע את הסיכוב החמישי — חייב למנוע תחילה את הסיכוב הרביעי.

האמת היא, כי כל הגורמים מעוניינים למנוע את הסיכוב הרביעי. ישראל — משום הקרבנות הכרוכים בו וכן משום התוצאות הקטלניות של הסיכוב החמישי „שיבוא בעקבותיו. האמריקנים בוודאי אינם מעוניינים בהסתבכות נוספת. הסובייטים — בגלל הסיכונים הנובעים ממפתח החדשה של מצרים ובגלל איהחשק להסתכן בשליחת צבא גדול למצרים והעימות העלול לבוא בעקבות זה. אך גם הערבים, דומני, אינם מעוניינים ב„סיכוב הרביעי. פרט אולי לגורגי חבש וכמה „מופרעים“ אחרים, שלהם לא איכפת אם תפרוץ מלחמת עולם חדשה, ובלבד שישאל תושמד. אך גם ההנהגה המצרית, תהיה היא אפילו בטוהה בנצחון בסיכוב החמישי, נרעת מכך — משום שאל הנצחון עליה לעבור בדרך של מפלות וייסורים במלחמה שתפרוץ. ומשום הפלות, שההנהגה הזאת לא תחזיק מעמד עד לנצחון בסיכוב החמישי.

יצירת התנאים

מצרים דבקים בשיחות יארינג, משום שהם מקווים כי בעזרת המערך הסובייטי-המצרי המרתיע ובתמיכה המדינית של בריה"מ, של צרפת, של בריטניה ובמידה מסויימת — על-פי רמזים שהיו — גם של ארצות-הברית, הם יגיעו להסדר בגבולות. שלא יהיו רחוקים בהרבה מגבולות ה„4 ביוני. ולכן, בעוד שעמדת מצרים הרשמית ההתחלתית היא „אי לחמה — תמורת גבולות 4 ביוני“, מגוחך להציע להם סידור עקיפין של „אילו חמה תמורת הגבול בסך אץ“, כפי שעושה זאת אחת מתכניות „דין בעילום שם“ (שהרי ראש הממשלה, משום מה, מבקשת לא לקרוא לתכניות דיון בשם זה...).

במצב דברים זה אין מנוס מתיקוח בשיחות יארינג. הדבר, שהממשלה מנעה בשם „יצירת תנאים“ הוא מאמץ להבטיח שטול המערכת הצבאית והמדינית הערבית, המלווה את שיחות יארינג, תעמדם מציננו מערכת, שיהיה לה פחות כוח הרתעה במיקוח על הגבולות ועל תנאי השלום.

מבחינה צבאית — המטרה היא להבטיח, כי רתיעת המצרים בפני חידוש המלחמה — לאורך כל התקופה של המרמס (והיא תהיה בוודאי ארוכה) לא תהיה פחותה מהרתיעה שלנו. דומני כי מבחינה זאת, וכן מבחינת הסידורים הכספיים, הממשלה נמצאת בדרך נכונה.

אך קיים יסוד אחד נוסף במערכת „ההרתעה“, שעלינו לקחתו בחשבון. במקרה ויהיה עלינו לעבור לצד השני של תעלת סואץ, ניתקל בחיילים סובייטים. זה גורם הרתעה רציני ביותר — מפאת התוצאות האפשריות. ואילו אם ינסו הסובייטים לצלוח את התעלה לא ייתקלו בחיילים אמריקניים, אלא רק בהכרזות אמריקניות, וכידוע כוח ההרתעה של נוכחות צבאית גדול בהרבה מ„כוח ההרתעה של מלים. את אי השוויון הזה במשקל ההרתעה, אינני סבור, כי נוכל לבטל לחלוטין, אין אנו מבקשים חיילים אמריקניים ואם אפילו ביקשנו, אינני מאמין כי הם היו נשלחים הנה, אך אילו אפשר היה להגיע לנוכחות אמריקנית פיזית בלתי מאויימת (בצורת מיתקנים, או מחסנים לעת מצוא) הדבר היה משמש ערובה כי מאחורי המלים יעמדו גם מעשים. כוח ההרתעה שלנו במרמס היה עולה בהרבה ועודר לסימו המוצלח.

ואשר לבחינה המדינית — יש להבטיח כי ה„לחצים“ על הצד השני יהיו לא בהרבה פחותים, מאשר עלינו, אין לצפות כי מצרים או ברית-המועצות יעזרו לנו להשגת התנאים הנחוצים לנו. להיפך, לכן כתובתנו היחידה, או העיקרית, על-כף-פנים — היא ארצות-הברית. כל מרמס חוקים עם המצרים וה„סובייטים — רק תחליש אותנו. אכסורד הוא להציע הצעות, שידוע מראש כי הצד השני מעוניין לדחותן.

דמות השלום והגבולות

שני נושאים עיקריים ידונו בשיחות יארינג: בעניין דמות השלום, סעיף שבו העמדות ההתחלתיות תהיינה כנראה: מצד מצרים — „אי לחמה“ ומציננו — „חר“ זה שלום מלא“, ואילו בעניין גבולות — העמדות ההתחלתיות יוצגו כך: גבולות 4 ביוני מצד המצרים, מול גבולות „התורה שבעל פה“ מציננו.

ביחס לדמות השלום — בוודאי ההסכם יהיה של פשרה בין שתי העמדות. החשוב בשבילנו הוא להגיע עם ארצות-הברית להסכם מוקדם, ומחייב אותה, על מספר „נקודות מינימום“ שהיא תתמוך בהן בכל צורת הסדר. בזה אני כולל את בעיות הפירוז האפקטיבי של כל השטחים שניסוג מהם, והבטחות וערובות לשמירת הפירוז הזה הלכה למעשה. לי נראית נקודת הפירוז הרבה יותר חשובה אפילו מפרט זה או אחר בקביעת הגבול. אם יובטח, באופן אפקטיבי, שכוח מצרי לא יחצה בסיני ולא יעבור את התעלה, הרי יש בכך ערובה גדולה יותר מאשר ק"ח „גבול בטוח“, שהרי אם ינסו המצרים לצלוח את התעלה, אנו נספיק להגיע, עוד לפניכם, אל קו שהוא הרבה יותר רחוק בכיוון המערב מכל גבול „הנתון להגנה“. והוא הדין לגבי הגדה.

ואשר לגבולות — מתקבל על הדעת כי ההסכם, אם יושג, יהיה גבול הנמצא איפה שהוא בין „הקו הירוק“ לבין קו „התורה שבעל פה“. לדעתי טוב תעשה הממשלה אם קודם כל תקבע במדוייק את קו „התורה שבעל פה“ על המפה, ותודיע על כך לארצות-הברית, זה יהיה כמובן קו למיקוח, אני מספק אם ניתן לקבל את תמיכתה של ארצות-הברית בקו התחלתי זה. אך עלינו לשאוף שהיא תחייב לפחות לא ללחוץ עלינו, בזמן המרמס, שנוותר עליו, יהיו עלינו די לחצים בנדון — גם בלי ארצות-הברית, וההחלטה צריכה להיות שלנו. חופש שית מלחצים אמריקניים.

מאידך, עלינו לנסות להגיע להסכם עם ארצות-הברית על קו שני, יותר קרוב ל„הירוק“, שעליו תחייב ארצות-הברית להגן במיקוח הדיפלומטי, אם יהיה צורך בכך. במלים אחרות — כל מי שירצה ללחוץ עלינו, תעבור לקו השני הזה, יידע כי כאן הוא מתנגש גם עם ארצות-הברית, מ"בחינת ארצות-הברית יהיו, אפוא, שלושה איזורים בין הקו הירוק לבין קו הפסקת האש: איזור הנסיגה המוסכמת, עד קו של „תורה שבעל פה“, אשר ארצות-הברית תר כל לטעון בפני הערבים כי זה מה שהיא השיגה בשבילם. האיזור השני — בין הקו של הנסיגה המוסכמת לבין הקו השני — שכאן ארצות-הברית חייבת להישאר נייטרלית, ולא ללחוץ עלינו, זה האיזור שבו ייקבע הגבול הסופי, על פי מיקוח חופשי והסכם בין הצדדים, ואיזור שלישי — בין הקו השני וקו הירוק, שארצות-הברית תהיה אקטיבית להבטחת שלטוננו בו, אם יהיה צורך בכך.

נוסף ל„גיל ישר“ לדעתי, להגיע להסכם עם ארצות-הברית ביחס לאותם הסידורים בירושלים המאוחדת והישראלית, שייקבעו כדי להקל על הפלשתינאים והמוסלמים ל„השלים עם ריבונותה של ישראל בעיר זה, וכן יש להגיע להסכם מקרוני, כי אחרי קום השלום תיעשה פעולה בין-לאומית גדולה לשיקום כל הפליטים הפלשתינאים, כולל הפליטים שברצועת עזה, באיזור הגדה המערבית (אך גם בגדה המזרחית בשביל אלה שירצו בכך). שיקום על בסיס תעשייתי מדרני, בעיקרו, ואשר לפלשתינאים — כדאי שיוסכם כי בעיית זכויותיהם לעצמאות וריבונות תיפתר, במסגרת הסכם השלום, ביניהם לבין שלטונות ירדן.

במידה ונתקרב להסכם עם ארצות-הברית בנקודות אלה, יוצרו תנאים מתאימים לשר בנו לשיחות יארינג, אך לצערי אני מביט, מבחינה זאת, בדאגה על תכנית ביקורו של משה דיין בבוואשינגטון, צד לי כי עליו להביא לביטוי גלוי לחיטות, הנשמעות בצד בור, והמבטאות דאגה עמוקה לפעילותו, לתכסיסו ולתבניותיו הגלויות והסמויות של דיין, גונבי הצגתו — שאנו אחר כך משל-מים בעדן ביוקר, ומפרוחי תכניות ב„עילום שם“ אינם מתאימים בדיוק להציגו בשעה זו בוואשינגטון ובדרג הגבוה, מספיק מה שהיה שם עם גדי יעקובי, לי נראה כי ראש הממשלה אינה צריכה לתת את ברכתה לכך ולשמש „אליבי“ — לפעילות הזאת של שר הבטחון, קשה לסבול שר שמתנגד כראש ממשלה מקביל באותה ממשלה, הגיע הזמן, שראש הממשלה תעמיד אותו במקומו.

זיז. ז. הצזח זז

מאת: מרדכי בנטוב

מיבצע „זיקית“ של דיין

„תכנית דיין“ מהי?

מהי „התכנית“ המוצגת ע"י הידועים בציבור בשם „תכנית דיין“? נקודת המוצא של „התכנית“ היא שהמצרים והסובייטים „נורא“ רוצים בפתחת תעלת סואץ. לכן, אמרים חכמינו, בואו ניתן להם את התעלה, הסובייטים ישוטו לאוקיינוס ההודי, התעלה תתחיל להכניס רווחים למצרים, הם ישקמו את הערים ההרוסות, יפתרו את בעיית חצי מיליון הפליטים שלהם, בתי הויקוק יתחילו לעבוד, תעלה פתוחה — היא כשלעצמה מחסום בפני התקפה מצרית חדשה עלינו והם בוודאי לא ירצו להסתכן שוב בהרס עריהם. הגת הגענו להסדר שהוא כולו לטובת היהודים.

ובאמת, הסכם כזה הוא מצויין בשבילנו ודיין יכול לחתום עליו כבר מחר עם... גד יעקובי ושייקה בן-פורת. אך איש בעולם לא ישכנע אותי כי דיין האמין אפילו רגע אחד שהוא יזכה בחתימה מצרית או רוסיית — על הסכם כזה.

מה נותנת „התכנית בלי אבא“ הזאת ל- מצרים? היא נותנת להם את התעלה שלהם, שהם אמנם רוצים בה, תמורת סיני שלהם שמחברת התכנית רוצה בו, ולא זו בלבד: אנו הרי לא נסתפק רק בבטחון שבתעלה הפתוחה ובשיקום הערים, המצרים יצטרפו לתת גם התחייבות להתנהגות טובה בצורת נסיגה מתעלה, או הוצאת הארטילריה (עם או בלי טילים?) ו„דילול“ הכוחות שלהם וכמובן התחייבות לשמור על השקט. ברי שאנו נעשה מצידנו כמובן, שהרי בלי ארטילריה מצרית — העולה בהיקפה על זו שלנו, דומני פי 5 או פי 10, בלי הטילים, בלי הטנקים המצריים בקרבת התעלה — אין צורך בכל הכוחות וסוגי נשק אלה מצידנו, הגיא יוכל לשמור על הגבול השקט עם מקלות בלבד, התיירים יתרחצו בתעלה הצלמים יצלמו את ה- אוניות הרוסיות מקרוב, ושמהו וששון על כל הילדים... זה אמנם איננו שלום „משמ“ אך, כידוע, דיין כבר הכריז שהוא מוכן ל- „פחות משלום“ — אם „הפחות“ הוא ישאיר אותנו משתופים על גדות התעלה, נכון שדיין לא יוכל לקבוע לו פגישות בקפה „גרופי“ בקהיר, ואף לא להזמין דיפלומטים מצריים לארוחה בגונדולה תל-אביב, אך על זה, אני מבין, הוא מוכן לוותר — תמורת כל סיני, שישאר למעשה בידינו — לצמיתות הגבול יהיה גבול מים שקט, כמעט כמו בין דנמרק ושבדיה במצרי „סונדי“.

ו„תכנית“ כזאת מציעים למצרים, אשר יודע עד כמה הם רגישים לכך, שלא ייווצר רושם של השלמתם עם הכיבוש ה- ישראלי של סיני, שהרי תמורת סיני יוכלו להשיג את כל ה„טובות“ האלה מיד אחרי המלחמה, ולא היה כל צורך להגיע להרס עריהם ומפעליהם, לרבות הקורבנות, ל- מצוקה כלכלית ולסבל הפליטים.

„חכמים“ ליד שוקת שבורה

המצרים הרוסים הולכים לשיחות יא- רינג „על בטוח“: הם מאמינים שיקבלו גם את התעלה וגם את כל סיני, עד גבול, שלכל היותר אינו רחוק מזה שהיה ב-4 ליוני. הם בטוחים שגם אנו נחזור סוף-סוף לשיחות יארינג. למה להם לחשוב על כל הצעות אחרות? אם רוצים בהסכם עם המצרים או עם הרוסים או עם שניהם, שלא דרך יארינג, יש היגיון בזה רק אם מציעים להם יותר, משהם עלולים להשיג באמצעות שיחות יארינג, ולא פחות מזה, למ. זק מ„מעריב“, המאמין בשלום נפרד עם המצרים, יש לשיחות האומץ לרמוז כי על (המשך בעמוד הבא)

ברנד שאו קבע באחת „ההקד“ מות המפורסמות למחוזותיה, את אופיים הלאומי של האנגלים. „האנגלי“, הוא אמר, „דומה ל- זחל“, הכיבדו החול מתיישב על עץ מלא עלים, מסווה עצמו כעלה, ואוכל בשקט ובלי כל הפרעה, את העלים שמ- סביבו, ומכיוון שהעולם מלא טפשים, מסווה עצמו האנגלי כטיפש מופלג ואוכל מבלי שיפריעו לו, את כל הטפשים שמסביבו. נזכרתי ב„תיאוריה“ הזאת למשמע ה- „תכנית“ החדשה המיוחסת למשה דיין, משה דיין מנסה כנראה עתה להוכיח כי התיאוריה הזאת עדין שמישה, וכי לא פסו הטפשים מהעולם מאז זמניו של ברנד שאו.

טירפוד שיחות יארינג

רצה העולם ב„יונים“? הרי לכם משה דיין כ„יונה“ מופלגת, „יונה שביר נים“, ובהזדמנות ההיסטורית הזאת הוא „אכל את כל ה„יונים“ הטפשיות שמסביבו, מדוע לא? אם הן טפשות עד-כדי-כך? וה„כתרות“ שמרוויחים — גם הן שוות דבר מה...

אין אני עם אלה, המונים בדין הפספכות והחלפת דעות לעיתים קרובות, כל ספן יודע שאם רוצים להתקדם במפרשית נגד הרוחות הנושבות, אפשר לנצלן רק על ידי שייט בזיוגים, אצל דיין המטרה ברורה, וכל אחד יודע אותה, ואילו הזיוגים משר- תים אותה.

אני מלא, אפוא, פליאה שהבריות הת- להבו כל-כך ממבצע „זיקית“, שדיין ביצע לנגד עיניהם, לפי עניות דעתי דיין לא שינה את עורו ואנו עומדים גם עכשיו בפני נסיונו החדש, זו הפעם השלישית, ל„טרפוד“ את שיחות יארינג.

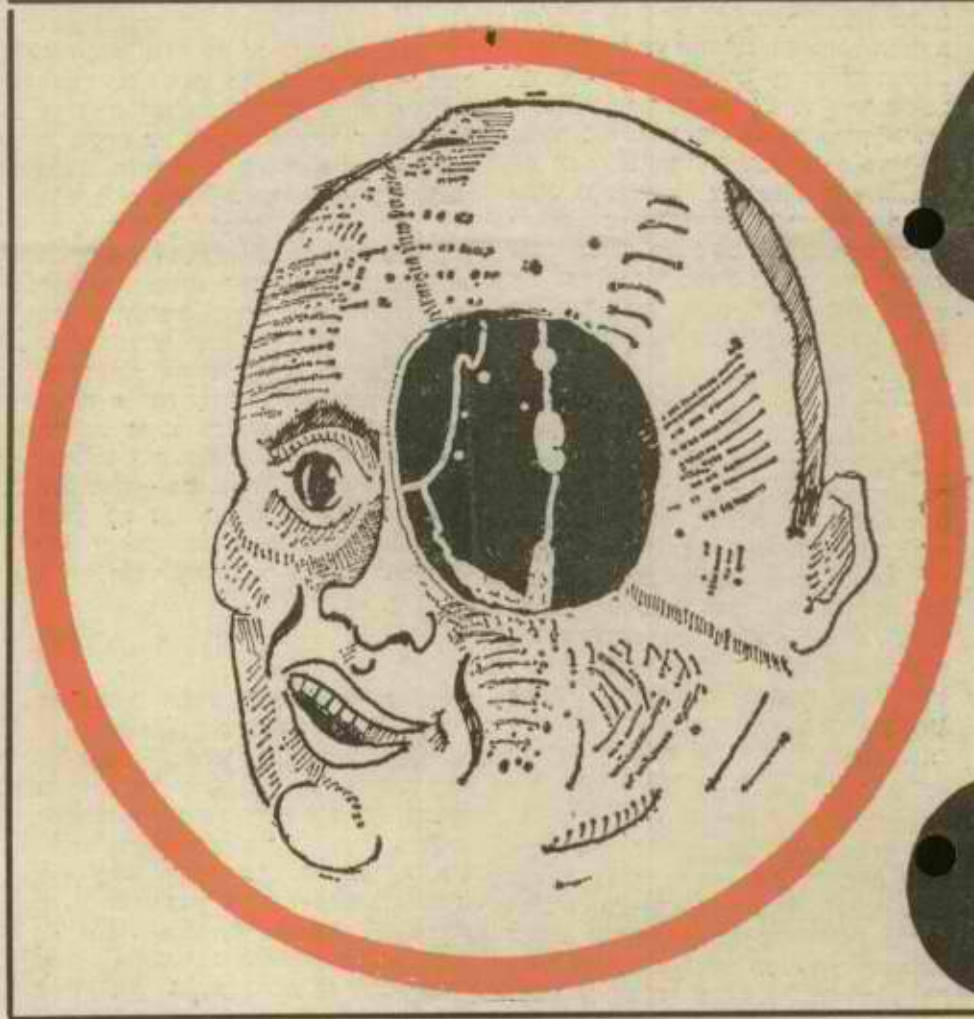
לראשונה נעשה הדבר על ידי „שילוב“ הפירושים שלנו בתוך נוסח התשובה ה- מוסכם ליוזמת רוג'רס, אפשר היה לפרש את תשובתנו כתשובה שלילית, ארצות-הברית לא הלכה בדרך זו וכל העניין רק גרם לנו ביוזר רב.

בפעם השניה צריך היה לפעול במהירות, כדי למנוע מתקוע להיפגש עם יארינג, כאן הצליח משה דיין לעכב את תקוע, ואת השיחות, בביום מעין „משבר דיין“.

בפעם השלישית, עכשיו, יש די זמן — עד 5 בינואר, אפשר, אפוא, להשתמש ל- אותה המטרה בטכסיס יותר מורכב, יותר מסובך, יותר מתוחכם.

השיטה היא דיניית טיפוסית: מסתובבת לה בראש החוצות „תכנית“ כמו מין ממור — בלי אבא, האב אינו מודה באבהות, אך מהטיפול החם שמקבל התינוק מכל „ה- ידועים בציבור“ של דיין — בוואשינגטון, בלונדון ובתל-אביב, אין ספק מיהו האב, אין צורך אפילו בכדיקות סוג הדם.

המטרה ברורה: בינתיים בחדיקים מה מוכן „השוק“ לקנות, כל הבלתי-רסברי, כל הטפשי שבתכנית — לא האב הוא האשם, כלים אני אחראי בעד מה שכותב שייקה בן-פורת? רומז דיין, עוד לא פגשתי מנהיג שכל-כך יולול בתומכיו וחסידיו כמו דיין, ואולי הוא באמת מכיר את „נפש בהמתו“? יורקים לה בפנים והיא עונה: „נפש ברכות“, אמר פעם אבא אבן, כי אם יביאו הערבים לארם הצעת החלטה כי כדור הארץ הוא שטוח — מיד יימצא לפחות שליש מחברי הארם, שיתמכו בהצעה הזאת, ובאופן אוטומטי כמעט, הוא הדין לגבי מעדון „הידועים בציבור“ של דיין: יציע הוא תכנית שכדור הארץ הוא שטוח, ומיד יתפורו, איש איש לעיתונו, ייתחילו להתלהב מההצעה המחוכמת החד- שה, על כן אם הדרכי מצליח מדוע לא להשתמש בשיטה הזאת?

בצידה ואשר אין היא רוצה בה“ (על המשמר, 30.11), נוסף לכך, שהפסקת האש הנוכחית, החל מה-5 לנובמבר, אינה מבוס- סת על הסכם כהפסקת האש הקודמת, כי אם באה מכוחו של הארם, שהחלטתו כידוע לא היתה נוחה ביותר לישראל.

אין ספק, שבמצב הדברים הנוכחי ב- עולם, מתברר שכלל שהמסגרת רחבה יותר המצב הוא פחות נוח לישראל, וספק אם „הסכם חדש“ הוא בר-ביצוע בכלל, שעה שהכתובת להסכם זה היא לא ארה”ב כי אם הארם, מכל מקום, ארצות-הברית אינה נוטה להיות גורם פעיל בהסכם מעין זה, כפי שהיתה בעבר, בשעתו, שהחליטה הממ- שלה לפרוש מן השיחות, ניסתה את החל- טתה שלא תחזור אליהן עד אשר לא „יחזור המצב לקדמותו“, מוסכם כיום על הכל ש- המצב לא יחזור לקדמותו, ייתכן שהציבור הישראלי נוטה לבלוע נסיגה זו מנוסחה קשוחה למדי אך ספק רב אם נסיגה זו הג- בירה את תאמינות כלפי ישראל אצל אלה שעמם יש לנהל מר”מ, שימוש באולטימטום שאין עומדים בו, ודאי שאינו מגביר אמינות.

הרושם המתקבל הוא שכיום ממשלת ישראל מגלה יותר נחישות בעמדותיה, ומר- כיחה יותר כושר עבודה כקולקטיב, משהיתה מסוגלת לכך בעבר...

האווירה שונה כיום בארץ, ההודעות של „דובר צה”ל“ אינן מאיימות עלינו מדי יום ביומו, הציבור הישראלי רוצה בכל לבו ש- מצב זה יימשך, נדמה לי שבנוסף לשיקו- לים מדיניים מפורסמים גם דיין מגלה רגי- שות רבה ל„רצונו של העם“.

קשה לי להבין לשם מה החיטוט הזה „מעבר לעמדות“ כפי שהושמעו כאורח ברור למדי, אין לדעת בבירור אם אכן יפתח „עידן ההידברות“, גם אם תתחלנה שיחות, הן תהיינה לכל הנכון ממושכות ומייגעות למדי, הממשלה תהיה זקוקה לתבונה רבה וכושר ליכוד מירבי על מנת להגיע להכ- רעות הנכונות, שודאי תהיינה רבות ביותר, דווקא משום כך חשוב לדעתי שנאמץ לעצ- מנו את היכולת לדון כל עמדה ועמדה לגופה.

שעצם העלאת הצעה מעין זו תחליש את הטיעון הישראלי הכולל.

לא נסכם בשלב זה אילו מן הנימוקים חזקים ו„תופסים“ יותר, מן הראוי שכל רעיון וולו גם פרגמטי ייבדק בדיקה מדוקדקת יר- נר, נדמה לי שגם הממשלה לא סיכמה סר- כום פסקני לכאן או לכאן והשאירה בשלב זה את האפשרויות פתוחות לדין ולבדיקה...

יש הטוענים שתאיש אשר לו מייחסים הצעה זו אינו נעדר תפיסה פרוגרמטית כר- ללת, ומאחר שאינו מאמין בסיכוי קרוב לש- לום של קבע, הוא מוכן להסתפק בחצי הסדר תמורת חצי נסיגה, כמצאיאות של קבע...

איני בטוח בכך, יש היודעים בדיוק מירבי מה „רוצה“ דיין, אני מודה שאני אינני יודע, מכל מקום לא ידוע לי לגבי הטוח הארץ, בשלב הנוכחי ברור לי שהוא רוצה בסיום המלחמה, גם ממשלת ישראל רוצה בכך, כלנו רוצים בכך, וכיוון שכך אני מוכן לדון את דרכי הנוכחית של דיין, בקטע הנתון, בו הננו למצאים, מבלי לדונו על תפיסותיו בעבר וטעמת פניו לעתיד.

אחר הכל, אם תפיסתו שיש לחזור לסיום המלחמה, לא היתה בסיסית ומתונה ביותר, לא היה טורח עד כדי כך לחלוק על „דרכה של גחיל שמדיניותה הנוכחית, כמדיניותה בר, שונה עתה משלו מן הקצה אל הקצה...“

לדון בכל עמדה לגופה

עם זאת, יש ודאי מקום להצגת מספר שאלות לדין ולממשלה כולה, בהסתמכו על דיווחו של רבין, מציין כתבו המדיני של „על המשמר“ כי „האמריקנים נוטים בשלב הנוכחי שלא ליטול על עצמם סמכו- יות ויוזמות נוספות של מתווכים, לאחר האכזבות הולקחים שהיו מנת חלקם בפרשת הטילים ולאחריה, ומאחר שהסכם הפסקת האש שוב אינו קיים וכמוהו גם הסכם הק- פאה, הרי אין ואשינגטון משמשת כתובת לתלונות והיא משתדלת שלא להיראות כצד פעיל יתר על המידה בנושאים אלה, שמא תתבקש ליטול על עצמה יוזמה, שתובת

תדריך הסברה

א ל: אר ע ג כ

מאה: מחלקת הסברה

117-2(9)

הנדון: דברי שר הבטחון ב"בית ברל" ב-18/10/1970

רצ"ב עיקר דברי שר הבטחון מתורגמים לאנגלית.

ב ב ר כ ה,

2/11/70
בנימין נבוך

ירושלים, 19/10/70

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

CHICAGO, ILLINOIS

MINISTER OF DEFENCE REJECTS PLANS FOR AUTONOMOUS RULE

IN ADMINISTERED AREAS

On 18 October, Defence Minister Moshe Dayan rejected recent plans regarding the establishment of an autonomous rule for the population of the administered areas, stating that he knew of no Palestinian leaders there who wanted a Palestinian State in a region administered by Israel. At the same time, he affirmed his opinion that Israeli-Arab coexistence in the administered areas was possible without causing towns and villages to be abandoned by their Arab inhabitants.

The Minister of Defence, who was speaking before the young generation of the "Ihud Hakvuzot Vehakibbutzim" (Union of Kvutzot and Kibbutzim) at Beit Berl, added that he was a proponent of Jewish settlement at Hebron, explaining that there was no reason why there should not be such a settlement on one of the hills of a Hebron populated by its Arab inhabitants.

Demands Faster Integration

Mr. Dayan also called for acceleration of the integration of the population of the administered areas in Israel's economy. He pointed out that not a single complaint had been voiced of the behaviour of some thirty thousand Arab labourers from the Gaza Strip, Judaea and Samaria who are working in Israel.

The Arabs of the areas are not putting forward any additional demands, nor had they changed their claims since Nasser's death and recent events in Jordan. All that unites them is the demand for Israel's withdrawal from the areas.

Just as Israel must maintain its military government in those areas, so is it also obliged to supply their inhabitants with the services that they require.

Against Self-Determination

To a question whether the Arabs in the areas should be accorded the right of self-determination, Mr. Dayan replied that the people of Israel cannot place the destiny of their State in the hands of the Palestinians. The granting of the right of self-determination to the Palestinians could lead very quickly to the elimination of Israel as a Jewish State.

On the other hand, he expressed his support for more construction and development in the areas, so that Israel should not appear only as a conqueror there. In his opinion, Israel ought to extend its development works beyond the boundaries of Jerusalem, envisaging Ramallah to the north and Bethlehem to the south as outposts of Jerusalem which, in the process of development and construction, will merge into a greater urban region in the same way as the Dan region around Tel Aviv.

Strength and Friendship Needed

The Minister of Defence devoted the opening portion of his speech to words of good wishes to Mr. David Ben-Gurion, on the occasion of his 84th birthday, and to the Prime Minister, Mrs. Golda Meir, upon her departure, on business of State, to the US and Canada. He wished her all success in the mission upon which she had embarked and in the struggle which she is conducting. Israel was privileged to be led by a woman who was directing its political fortunes with insight and determination.

Speaking about Israel's objectives, as they appear at this time, he compared them with Egyptian aims as they had been presented by the Minister of National Guidance, Hasanein Heykal, who has since resigned his post.

Israel's first objective is the strengthening of the Israel Defence Forces, without which it could not continue to exist.

As to Egypt's second objective, which requires closer ties between Egyptian and other Arab peoples as well as closer ties with the USSR, Mr. Dayan indicated that Israel needed to cultivate its friendship with the US. All steps should be taken to prevent a severing of this friendship.

Our need for it is dictated by the realities of the situation as the USSR increases its presence in the Middle East. In the past, when Israel stood facing only the Arab nations, it was possible for us to say that we did not want others to fight on our behalf. Now, when there is a Russian presence at the Canal, we must point to the words of Arthur Goldberg who, as US Ambassador to the UN, said that, should the Russians enter the Middle Eastern arena, the US would follow suit.

The two Great Powers are acting here as attorneys of the two sides which are directly involved in the conflict - Egypt and Israel - and they are not only attorneys but partners, who carry out decisions and possess interests here. Israel must not ignore this fact, otherwise it is liable to find itself without an attorney, said Mr. Dayan.

Mr. Dayan stressed the steadfast stand of the United States for the observance of the (cease-fire agreement) and against the violation of the stand-still. He warned against the rigid adoption of any formulae whatsoever as being fraught with the risks of renunciation of Israel's security in the future and of the trap of fictitious peace proposals, which would mean forfeiting the support of the United States at the very time when it wishes to insist on the observance of the agreement.

ירושלים, יב"ב באלול תש"ל
13 בספטמבר 1970

112-2-9

לכבוד

מר מנחם מוקא, עו"ד

ח.ד. 217

תל - אביב

א.ג.

נחקשתי לאשר קבלת מכתבך מיום 27.7.70
אל ראש הממשלה בעניין השמועות על התפטרותו של
השר מ. דיין.

מכתבך הובא לעיונה של ראש הממשלה אשר
קראה בו בעניין רב וביקשה להודות לך על שראית
לגבון להביא בפניה את העתך.

בכבוד רב,

יעקב פארן

א.ג.

בן נחקל מכתבך מיום 3.9.70 בצדון.

ועד השכונות

של מחנה יוסף · מחנה יהודה · אהל משה · נוה צדק · נוה שלום · שכונת אהרון

1111 כשנת תשי"א · 11741

ת.ד. 217 · מלפון 57962

ב אלול תש"ל
ח'אביב. 3... לספטמבר 1970

לכבוד
הגב' גולדה מאיר
ראש הממשלה
הקריה,
חל-אביב

ראש ממשלה נכבד,
בחאריך 27.7.1970 כתבתי מכתב לכב' והוא נמסר,
ימים אחדים יוחר מאוחר, לידי השוער אשר בכניסה
למגרש של משרד ראש הממשלה בקריה, בחל-אביב.
היות ולא קבלתי כל אישור על קבלת המכתב הנ"ל
ע"י כב', אבקש להודיעני אם מכתבי זה הגיע
לידי כב'.

בכבוד רב ובברכה,

מנחם מייקא עו"ד
יו"ר

ועד השכונות

של מחנה יוסף • מחנה יהודה • אהל משה • נוה צדק • נוה שלום • שכונת אהרן

(11011 בשנת תשי"א - 1111)

ת.ד. 217 • מלפון 57962

כ"ג בתמוז תש"ל
תל אביב... 27 ביולי 1970

Handwritten notes:
ל"ג בתמוז תש"ל
ל"ג בתמוז תש"ל
ל"ג בתמוז תש"ל
ל"ג בתמוז תש"ל
ל"ג בתמוז תש"ל

לכבוד
הגב' גולדה מאיר,
ראש הממשלה,
הקריה,
ירושלים
ראש ממשלה נכבד,

עד היום לא עלה על דפתי לכתוב לכב' בענין איזה שהוא, כי אני כאזרחי המדינה בטוחים שהענינים נמצאים בידיים מסורות ונאמנות...

הבוקר קראתי בעתון "דבר", כי "בירושלים נפסצו שמועות האומרות, כי שר הבטחון משה דיין נקט עמדה מסוימת לגבי הדיון ב"תכנית רוג'רס" בשלב זה עד כדי איום בהתפטרות..."

הדבר הזה פשוט נפל עלי כמהלומה וגרם לי לדאגה רבה, כי אם חס וחלילה השר דיין יתפטר יהיה זה האסון הגדול ביותר שיונחת על ראשנו, ביחוד בימים אלה.

היות ואני מעורה בחיי המדינה, בתוקף תפקידי כחבר מועצת המחוז של מפלגת העבודה, כחבר המוסד לבקורת, כיו"ר השכונות, וכיו"ר ארגונים שונים ביחוד של עולים מארצות ערב, נפגשתי עם הרבה אזרחים וביחוד נפגשתי עם חיילים לפני ומיד אחרי מנויו של דיין כשר הבטחון, ימים אחדים לפני מלחמת ששת הימים, ונתרשמתי חזק מההשפעה העצומה של אישיותו על המורל של אזרחי המדינה וביחוד הידיעה על מנויו כשר הבטחון הצית את רוח המכבים בלב חיילינו ומאז ומתמיד חשוב השר דיין לבטחון המדינה כמו הלב לגוף אדם ואינני יודע אם ישנו עוד אדם שלישי (פרט לראש הממשלה) כל כך מקובל אצל אזרחיה וביחוד חייליה של מדינתנו...

יש, לכן, לשמור, לטובת כולנו, על דיין שירגיש תמיד, כי העם בוטח בו ומאמין בכשרונותיו, ולתת לו האפשרות להשרות בעם את הבטחון... ביחוד במצב שאנחנו נחונים בו בימים אלה...

אין לי כל ספק שכל זמן שהעם בוטח בממשלה והממשלה בוטחת בעם, שום אויב וצר לא ישמידנו, והפחד הגדול שלי הוא דוקא מה "ידידים" שלנו שרק הם ו"מתוך ידידות" יביאו עלינו שואה אם לא נדע איך להתנהג.

אין אני מאמין שאי פעם הערבים יעשו אתנו שלום אמתי, "שלום" על הניר כדי להוליכנו שולל כן, כי אחת החלטתם להרוג ולהשמיד אותנו. ורק דבר אחד יכול להביא את השלום וזהו אם היינו מרכזים ומכוונים כל כוחנו ועוצמתנו להכות בו את המצרים, שוק על ירך בתעלה...

במצבנו כיום אין לי כל ספק שעלינו לענות לידידינו האמריקאים שאנחנו מקבלים את הצעתם, אבל יש לדאוג קודם כל לגבולות בטוחים ומוסכמים ועד אז לא נזוז מעמדותינו, כי טוב לנו להלחם עכשו לחיים ולמוות מאשר לסגת ולגרור להשמדה אכזרית של העם שלא היתה דוגמחה בהסטוריה...

אני מצרף בזה תמונה שהעתיק ממנה מסרתי בזמנו לידי ידיד יהודים מהדומיניקנים בירושלים, אשר הראה אותם לאישים ידועים באו"ם. תמונה זו צולמה ביום השני של מלחמת ששת הימים ובה בית חולים שדה

THE UNIVERSITY

of the State of New York

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

THE STATE UNIVERSITY OF NEW YORK

שבו חיילים ישראלים מטפלים בפצועי מלחמה מצריים ומזרימים לגופותיהם
 דם יהודי בכדי להציל את חייהם וזה היה בדיוק באותו זמן כשהמצרים
 ושוקיירי חשבו שצבא מצרים מתקדם לתוך מדינת ישראל וצעקו ועודדו
 את החיילים המצרים להרוג ולהשמיד את היהודים בלי כל רחמים... וזה
 היה אז ומאז הרי הם התקדמו בשנאתם ובמחשבות זדון כלפינו.
 הנני מתכבד לשלוח לך, היקרה שלנו, את ברכותי וברכות כל אזרחי
 המדינה שתצליחי לנהוג את העם בחכונה ובבטחון כפי שאת מסוגלת
 ועושה.

בכבוד רב ובהוקרה,

 מנחם מיקא עו"ד
 יו"ר

217 3/1
 10/1

112-2-(9)

מפלגת העבודה הישראלית
חוג סרת

תל-אביב, ב' אלול תש"ל
3.9.1970

אגרת מס' 33

הנושא - "מסבר דיין"

יונה יגול: מפלגת העבודה חייבת לתבוע מנציגיה וממנהיגיה שלא להפוך מערכות בטחוניות ומדיניות חיצוניות לחלק מהמאבק על השלטון בפנים,

המאבק על השלטון הוא לגיטימי בכל עת, אם נשמרים כלליו המקובלים במפלגה מדינית אחת - מצע מדיני מגובש ותוכנית בטחונית ברורה, ואמצעים גלויים ופומביים כדי להשפיע על החברים, המוסדות, השליחים והשולחים. בשעה זו מביכים את הציבור "בפרשיות" סחומות ובסמועות לצרכי פרסומת, כאשר הציבור אינו יודע את טיב המחלוקת ומהותה.

אם אמנם הגיעה שעת הכרעה - יש לכנס את מוסדות מפלגת העבודה ולהכריע בנושאים השנויים במחלוקת.

אשר לנושא המהותי של הויכוח: לא ברור מהדיווחים העתונאיים על מה חולקים. האם על עיכובו של הקוץ, או על ביטול הפסקת האש, או על "אופציה" לפעולה בטחונית? ברור שכל הדיונים הבטחוניים צריכים להיעשות במסגרת הפוליטית המוחשית - התקרבות המעורבות הרוסית, התרחקות אמריקנית מסוימת ופילוג במחנה הערבי

בטאלת חה"ל והשתתפות חברי המפלגה בראשותה: חלה התפתחות פנימית בלתי צפויה. כאשר פורקה הקואליציה עם גח"ל, הניחו שפירוק זה מטמל את ראשית ההתרחקות הפוליטית מ"חירות" ותורתה. והנה קרה ההיפך מזה: דוקא לאחר הפירוק הידקו חלקים במפלגת העבודה את הקשר הרעיוני לתורתו של בגין.

עזריאל גוליגר: המסבר מסונה לאחר שהוברר, כי המפלגה מאוחדת בעניין הנסיגה, תמורת שלום וגבולות בטחון. ואם המפלגה מאוחדת מבחינה מהותית - מה טעם להוציא את רסן ההשפעה וההכוונה לידי "הרחוב", לפעולות ולחנועות שמטרתן להרוס את המפלגה?

מכאן, ש"התקר" הוא במוסדות המפלגה החייבים להזדרז

ולהחליט.

שמעון וולפסון: בתקופה סוערת זו עומדת מפלגה פוליטית שולטת מול הנעשה "ברחוב", שכן תגובות "הרחוב" הן האמצעי לקעקע את השלטון. אל נסלה את עצמנו בויכוחים המנומסים המתנהלים בכנסת. ההכרעות הפוליטיות יכולות ליפול בשטח הלא-פרלמנטארי דוקא. לכן תה"ל היא נסיון סיפוי לאירגון פוליטי חדש. עלינו להזהיר את חברי המפלגה מפני הצפוי לה בתחום זה, שהנו רק בראיית הסערה.

מרדכי שנבל: אין לפסול את אנשי תה"ל כחברים במפלגת העבודה, כאשר הם ממלאים תפקידים ושליחויות כלליות בשמה ומטעמה. אולם יש להקפיד על הפרדה בין פעילותם בתה"ל לבין תפקידיהם הרשמיים.

ב"פרשת דייך" יש ביסווי לאי-השקט של ההמונים נוכח הסינויים המסוכנים בחזית התעלה. אולם יש להפריד בין עירנות בטחונית חשובה ומבורכת של טר הבטחון לבין ניצול המבוכה הבטחונית למטרות של מאבק פוליטי-פנימי.

יהודה וורטמן: אני מקבל את הנחתו של יגול, כי מוסדות המפלגה חייבים להכריע בויכוח. אבל זו אסליה לקוות שהמפלגה, שמעולם לא הגזימה בהכרעות דמוקרטיות של חבריה ומוסדותיה, תנהג בצורה דמוקרטית ביותר גם עתה. מכאן שגם המוני החברים ינהגו לפי נטיות ליבם ולפי מצפונם, ולו גם מתוך חוסר ידיעה והיעדר אינפורמציה. שכן "פרשת דייך" מגלה סכנות בטחוניות חמורות, שהפסקת האש הרשמית אינה יכולה לענות עליהן.

אליהו זילברמן: אין להבין את המבוכה החדשה. הרי רצינו בשלום בבמטא-ומתן, וכאשר הגענו להתחלה כלשהי - מביכים אותו בעניינים צבאיים ובטחוניים, שהקהל כלל לא מסוגל לדון בהם ושאין לדון בהם בפומבי. מובטחני שאם מוסדות המפלגה ידונו בעניין, יתיישרו ההידורים בין הרוב למיעוט, לבין גולדה מאיר למטה דייך.

ישעיהו גרוסקוף: יש לסקול את העובדות הגלויות, כי אין אנו יכולים לדון בנסהרות.

- א. העולם הערבי מפולג ודם נשפך ברבת עמוק;
- ב. הערבים והרוסים אינם יכולים להזיז אותנו בלי ארצות הברית.

ג. מידת הצלחתנו כמידת הקואופרציה והסיוע שנשיג
מארצות הברית - גם חוך מסא-ומתן וגם חוך מאבק
ו"ברוגז".

הבעיה אינה מדינית אלא הסברתית חינוכית. ודוקא תפקיד
זה ממעטת המפלגה למלא.

יונה יגול: הערה אחת ביהס לתה"ל: לדעתי אין החברות הפעילה וההשמה
בתה"ל מתישבת עם הברות במפלגת העבודה. כי אט לסורקים
ויחיל מותר לעמוד בראש תה"ל - אז לאחרים מותר להצטרף ל"תנועה לשלום
ולבטחון" - וזה אבסורד ארגוני. שנית, וזה העיקר: בגין מכניס "סוס
טרויאני" למפלגת העבודה בדמות תה"ל; הוא מכה בה מבפנים באמצעות
חבריה היא - והמפלגה סותקת. מדוע?

* * *

הכינוס ב-23.9.70

אח הכינוס במועדון "יחדיו" בתל-אביב סיתקיים
ביום שלישי 23 בספטמבר 1970, בשעה 5.30 אח"צ.
יפתח מזכיר ההסתדרות הח' יצחק בן-אהרן.

הנושא: הריפורמה בהסתדרות.

ב ב ר כ ה,

הנהלת החוג

ה ע ת ק

~~112-2~~
112-2

ידיעה ששודרה ב-19.7.69

שעה 13.00

שר הבטחון משה דיין, אמר אמש באסיפת עם בנהלל

כי מצרים עלולה לגרור לחימה גם את לבנון, עיראק, סוריה

וירדן. הוא אמר כי תהליכי ההתעצמות הצבאית במדינות ערב

והעובדה שנואשו מן הסיכוי להביא לנסיגתנו בדרכים מדיניות,

כל אלה אינם מבשרים הקלה בקרוב.

משום כך עלינו לעשות הכנות צבאיות בכל הקווים

ומוסב לעשותן עתה, בסרם תהיה התלקחות. מר דיין הדגיש

כי נוכל לעמוד בלחץ הגובר - אך לא בלי אבידות. כסף רב

והתנצרות נרחבת. נהיה זקוקים לשיתופו של חיל האויר במאמץ

ונצטרך לשלוח לקווים מפקדים טובים רבים.

המשך

SECRET
11-5-51

CONFIDENTIAL - SECURITY INFORMATION

TOP SECRET

CONFIDENTIAL - SECURITY INFORMATION
TOP SECRET
CONFIDENTIAL - SECURITY INFORMATION
TOP SECRET
CONFIDENTIAL - SECURITY INFORMATION
TOP SECRET

CONFIDENTIAL - SECURITY INFORMATION
TOP SECRET
CONFIDENTIAL - SECURITY INFORMATION
TOP SECRET
CONFIDENTIAL - SECURITY INFORMATION
TOP SECRET

שר הבטחון אמר כי ההתנצרות הצבאית הזו

מעמיסה עול כבד ביותר על המשק. הוא מסר כי ההשקעות

שהיו רק בסיני, עלו בהרבה על כל ההשקעות הקונסטרוקטיביות

בכל השטחים שבידינו, אולם אי אפשר לעשות את ההכנות למלחמה

בשלבנים, ואם יהיה עלינו ללחום עוד מלחמה, צריך להשלים

את ההכנות אליה לפני שתחל.

אשר לשטחים - אמר מר דיין כי בד בנד עם

ההכנות הצבאיות, עלינו לעשות מעשים חיוביים גם בשטחים

שבידינו, אם/לא על חשבון הכנותנו בתחום הצבאי, מר דיין

גורס, כי עלינו לשלב את השטחים ברשתות, ומים - איני מעלה

על הדעת תוכנית בטחון כלשהי שעל פיה לא יישב צה"ל בהר

החל משארם-א' שייך וכלה בגולן - אמר שר הבטחון.

ברקאי-דובר משרד הבטחון

THE UNITED STATES OF AMERICA

DEPARTMENT OF THE INTERIOR

BUREAU OF LAND MANAGEMENT

WASHINGTON, D. C. 20250

OFFICE OF THE ASSISTANT SECRETARY

FOR LAND AND WATER MANAGEMENT

AND POLICY DEVELOPMENT

WASHINGTON, D. C. 20250

BY

THE ASSISTANT SECRETARY

FOR LAND AND WATER MANAGEMENT

AND POLICY DEVELOPMENT

WASHINGTON, D. C. 20250

WASHINGTON, D. C. 20250

שר הבטחון

הקריה, בבניין השכ"ט
באפריל 1969

/ק

03900

לכבוד
מר קדיש לוז
יו"ר הכנסת
ירושלים

מר לוז היקר,

קיבלתי ממזכיר הממשלה את תשורתך
"עוטה עור הנמר" לשותא רוסתוילי וחודתי
הלבבית שלוחה לך על שי זה.

בברכת חג שמח,

משה דיין
שר הבטחון

העקב: מזכיר הממשלה

1880

1880

1880

1880

1880

1880

1880

1880

1880

1880

הקריה, ו' בניסן תשכ"ט
25 במרץ 1969

112-2

דוד קלדרון - שלום רב,

בעקבות שיחתנו הטלפונית בקשר להצעה
לקיום שיחה חברים בענין דבריו של שר הכטחון
כפני הסטודנטים בחיפה ("מה אמר ומה לא אמר")
נתבקשתי על-ידו (ע"י שר הכטחון) להמציא את דבריו,
שנרשמו בסנוגרפיה.

שר הכטחון סבור שבהעברת הדברים הרשומים
אליכם - שאלה זן תבוא על ליכונה.

ב ב ר כ ה ,

ח. ישראל

קיימת הנועה שמטרתה להעמיד את משה דיין

לראשות הממשלה, לתנועה הזאת ישנה מטרה למנוע בעד ההנדגה הזקנה מבחינה ביאולוגית של מפא"י להמשיך בהנהגתה. משום שאני רואה אפשרות סבירה שבולדה מאיר או פנחס ספיר ירוצו בבחירות הקרובות לראשות הממשלה, ברצוני לשאול אותך:

ראשית: מה עומתך האמיחית לגבי התנועה

הזאת?

שנית, לאחר העובדה שידועות היטב המחלוקות

בינך ובין פנחס ספיר בעניני מדיניות בשטחים, באותם הדברים שהדגשת שעלינו לעשותם על מנת להגיע לנורמליזציה של המצב, מדוע אינך עושה משהו כדי למנוע בעד הנהגה זו להמשיך בשלטונה? (מחאות כפיים*)

קודם כל לגבי ההחלטות האלה. קודם כל

שה"ב מ. דיין:

זה יותר טוב מאשר שיצעקו: משה דיין סע הביתה. אני לא רוצה בזה שום פסול מבחינת הנוהג הדמוקרטי, יכול להיות שיש שרואים בזה פסול, אני לא רוצה בזה פסול, שאנשים נוחנים התימותיהם שרוצים בפלוני אלמוני, אפילו אם פלוני אלמוני זה אני, שרוצים בו כראש ממשלה. מה הפסול בזה? לא שוברים שמשות, לא כופים על מישהו.

אתה תחתום על זאת?

שאלה:

השאלה נחלקה לשתי שאלות: החלק הראשון:

שה"ב מ. דיין:

מה גישתי לתנועה הזאת; והחלק השני - מה אני עומר לעשות.

לחלק הראשון, בדבר יחסי לתנועה - אני לא רואה בזה כל פסול מבחינת הנוהג הדמוקרטי. וכמובן שאינני מתכוון להסתייג מזה ולא לבקש מהם להפסיק את זה. מי שירצה - יחתום. אינני רואה בזה פסול.

השאלה שאמנם נשאלה בצורה אחרת - למה אני לא עושה שום

דבר בכדי למנוע מפנחס ספיר להיות ראש ממשלה וכולי". אומר זאת בצורה יותר פשוטה: ישנן 2 אפשרויות מבחינתי האישית. האחת - להעמיד את עצמי או להיות מוכן לעמוד כמועמד לראש ממשלה בתוך המפלגה; והדרך השנייה - לעזוב את המפלגה וללכת ברשימה נפרדת (מחיאות כפים). אני מציע שאת מחיאות הכפיים תעשו בהפסקות.

בכך, לפחות בישיבת המרכז האחרונה לא ראיתי כל סיכוי

שהמרכז הזה יבחר בי כמועמד לראש הממשלה, לכן לא עמדתי לבחירה במרכז הזה.

בחירה זו לא איזה ספורט, או שיש לך סיכוי להבחר או שאין לך סיכוי.

אם אין סיכוי - מה יש לעמוד לבחירה? בעיקר אם אילה שתבעו ממני לעמוד

לבחירה היו אלה שרצו להצביע נגדי ואמרו: מדוע אתה לא עומד לבחירה?

אילה שהיו בעדי לא כל כך לחצו שאעמוד, כי ראו שאין לנו רוב.

השאלה של הליכה ברשימה נפרדת מורכבת משני חלקים: מצד אחד

חכליתי ומצד עקרוני. הצד החכליתי הוא לשקול אם הרשימה הנפרדת הזו יש לה

סיכוי להשגים, למספר גדול של בוחרים ונבחרים וכו". זאת צריך לבחון

כאשר מחליטים ללכת לרשימה נפרדת, להעריך מה הסיכוי.

לא פחות מזה, ^{הרבה יותר מזה} קודם לזה - הצד העקרוני.

זו לא רק שאלה של הליכה ברשימה. יש אולי דברים שאפשר בקלות ללכת איתם

ברשימה, אבל זו שאלה של פיצול מפלגה והקמת מפלגה אחרת. בייסודי, מבחינת

ההסתמיות התנועתית שלי, אני שייך לתנועת העבודה. אין פה קרע שאני אומר

שאני שמרני או איזו הגדרה אחרת ואני רוצה לעזוב את מפלגת העבודה, כי יש

לי השקפת עולם שונה. לא זו השאלה, לא על זה חילוקי הדעות.

אני היום במפלגת העבודה מרגיש על הסף, לעיתים קרובות מעבר

לסף, יותר מבחוץ מאשר בתוך המפלגה, אני מרגיש כנסע זר שם. לא מפני

שאני לא משתייך למפלגת העבודה. לכן השאלה העקרונית, כאשר אני צריך או

אצטרך להחליט בעניין זה, אם אני רוצה להקים מפלגה חדשה ובשביל מה להקים

מפלגה חדשה, האם מפני שאני חולק על השקפתה של מפלגה זו אינני יכול

להשתייך אליה, כי השקפותי שונות או משום שאני סבור שמערכת היחסים, הנוהגים והעדר בחירות, כל אותם הדברים והביקורת שלי על המפלגה היא עזאת שאני חושב שאני לא יכול להיות בה וצריך להקים מפלגת עבודה שניה, אחרה, שהיא תבוא במקום מפלגת העבודה הזאת. זאת איננה שאלה קלה. אני רוצה לאמר את זאת פה לכם, דוקא להדגיש את זאת בגיל הזה. חברים יקרים, מי שרוצה לקבל על עצמו להקים מפלגה, לפצל מפלגה ולהקים מפלגה, ואם הוא מבחינה עקרונית שייך לאאא לאותה הנועה, תנועת העבודה, הוא צריך לשאול את עצמו שבע פעמים אם הוא הולך בדרך נכונה לא רק מבחינה חכליתית, כמה דיוויזיות יהיו לו שם, כמה נבחרים יהיו לו, 10, 15, 20, 25 בכנסת ומה יהיה אחר-כך, אלא מבחינה עקרונית אם הוא רוצה ללכת בדרך של הקמת מפלגה אחרת. ובוודאי צריך לשאול זאת את עצמו מי שרק עשה זאת בקדנציה הקודמת, עזב את המפלגה והלך למפלגה אחרת וחזר ובבחירות החדשות לומר שעכשיו מקימים מפלגה נפרדת ומפצלים את המפלגה. אלה שני הצדדים של השאלה. לצד העקרוני שבדברי שאני מניח שאחם מבינים שאני מאז מאד מסוויג ממנה. לו הייתי צריך לומר באופן תיאורטי, באופן כללי, בדרך כלל פיצול מפלגה או הקמת מפלגה שניה זה דבר שהייתי אומר שבדרך כלל אהאצטאך ככל האפשר פחות פיצולים, ופיצולים רק כשיש באמת חילוקי דעות עקרוניים לא דבר קיקוני לא רשימה חד פעמית ולא הליכה לטווח קצר אלא דבר יסודי בענין זה. זה מהצד העקרוני.

מהצד המעשי - לראות מה החכלית, מה הסיכויים. האמת שאני מבחינה אישית טובי וקטיבית לגמרי, היום נמצא במצב, בקרע כזה בתוך המפלגה, אולי גם ^הטורים, אני לא רוצה לדבר בשמם, ידבר כל אחד בשמו, אני נמצא כיום בקרע כזה במפלגת העבודה עם ההנהגה הקיימת ועם הנוהגים הקיימים שמבחינה נפשית אין לי קושי לפרוש ממנה. השאלה שהעליתי כאן היא שאלה עקרונית. ברור שאם אצטרך להחליט את לעשות את זאת, אם להקים רשימה נפרדת, ללכת להציע לחברים להקים מפלגת עבודה שניה - אצטרך להחליט בזה זמן ניכר לפני הבחירות, לא לאחר המועד, אין פירוש הדבר ϕ ימים לפני כן, אלא זמן רב לפני כן. כרגע המצב הוא שלא החלטתי להקים מפלגה נפרדת.

העובדה שישנן כל החתימות האלה, תבוא עליהן ברכה ואני שמח לראות את זה, הכל טוב ויפה, אני עצמי לא החלטתי להקים רשימה נפרדת. לו הייתי מחליט להקים רשימה נפרדת, קודם כל הייתי הולך למרכז המפלגה ומודיע:

רבותי אני עוזב אתכם. ואח"כ הולך להקים מפלגה, לא הו"ך כדי ישיבה
 במפלגה, גם אם אני נמצא בה באופן פורמלי בלבד, אי אפשר להיות גם בחוץ
 וגם בפנים באותו זמן.

קודם כל אני לא החלטתי ללכת לבחירות הבאות ברשימה נפרדת.
 שנית, בשום פנים אני לא מקבל על עצמי, לא רק לא להסתייג
 מהחנוכה הזאת, אלא גם לקבל על עצמי את הש"י ולומר: אני חבר מפלגה, מה
 שהמפלגה תחליט - ככה אני אעשה. היא תחליט על רשימת מועמדים, תחליט ספיר -
 ספיר, תחליט גולדה - גולדה, תחליט אלון - אלון, תחליט משה דיין - משה דיין.
 מה שאומרים: מה זאת אומרת? בטענה שטוענים נגדי: מה זאת אומרת? אתה חבר
 מפלגה על חנאי. תוריד את התנאי. אתה חבר מפלגה ומה שהמפלגה תקבע - ככה
 תעשה. אינני מקבל עלי את הדין מראש. אני לדאבוני הרע בהרגשה כל כך קשה
 במפלגה, שאינני יכול לבוא לומר שאני חבר במפלגה ומה שהמפלגה תחליט - ככה
 אני אעשה. המצב הוא זה עכשיו, שאני אצטרך בענין זה להחליט אם אני עומד
 ברשימת המפלגה או עוזב את המפלגה, או נעשה פסיבי במפלגה, או רוצה לפרוש
 ולהציע לחברים אחרים ללכת יחד איתי ברשימה נפרדת בעוד מועד, כאשר לא ימיה
 מאוחר מדי להחליט בזה. לעת עתה לא החלטתי ללכת ברשימה נפרדת.

המוטו העיקרי שלך בהרצאה הייתה: כיצד להיות יחד עם הערביים, מהו